

Giới thiệu Bùa Yêu

Thể loại: Kinh dị ma quái, tâm lý xã hội.

Phải lấy người chồng mà mình không hề yêu thương, nhưng vì cưới chạy tang mà cô phải cắn răng chịu đựng, đã vậy trước ngày cưới cô còn phát hiện người chồng chưa cưới của mình có quan hệ mờ ám với người đàn bà khác. Vì muốn làm tròn chữ hiếu nên cô gái vẫn chấp nhận cuộc hôn nhân oan nghiệt đó, để rồi tới cùng giọt nước tràn ly, oán thù chồng chất.

Trên đời, yếu đuối nhất chính là lòng dạ đàn bà

Nhưng, hiểm độc nhất cũng là lòng dạ đàn bà.

Bạn đang đọc truyện *Bùa Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Cưới chạy tang

"Đời người con gái có lửa có thì thôi con ạ".

Mà cái lửa cái thì ấy, nó còn quan trọng hơn cả cái duyên cái số nữa. Ở vào độ tuổi của cô mà nói, dù là nam hay nữ thì cũng đã lập gia đình văn rồi, còn vẫn ở không thì đích thị là do kén chọn, hoặc là ế. Nhưng ai dám bảo cô ế?

Hồng Ngọc là con gái lớn trong một gia đình trung lưu có hai chị em, người em trai của cô ấy vậy mà đã lấy vợ cuối năm ngoái, hai vợ chồng cùng làm ăn xa nên không thể ở với bố mẹ. Hai năm trước bố cô phải nghỉ hưu sớm vì mất sức, thành thử cô như vậy là để có thể chăm sóc bố mẹ, và cũng là để tập trung cho công việc. Đối với cô thì dù lấy chồng hay không, cô cũng phải tự mình kiếm ra tiền, trước là bố mẹ sau còn con cái, bản thân tự chủ được kinh tế mới có thể cùng chồng xây dựng gia đình.

Đạo trước cô từng nghe nhiều người đánh tiếng đến gia đình mình, rằng nhà có con gái lớn còn không gả đi, để làm của ả? Thế là nay một mối, mai một mối, nhưng cô nhất quyết không ưng gắp. Biết tính con gái cứng rắn, bố mẹ cô vì thế cũng không ép, để kệ cô tự tìm tình yêu cho mình, tìm rông rã đến nay đã 27 tuổi mà vẫn chưa thấy, bố mẹ cô lại vì thế mà phiền lòng.

Ngược lại với tâm trạng của bố mẹ, cô vẫn thản nhiên như trước, mỗi lần có ai trong nhà nhắc đến chuyện đó, cô chỉ nói là mình sớm hay muộn cũng sẽ lấy, nhưng phải lấy đúng người, chưa lấy là vì chưa đến lúc. Có thể do duyên nữa, mặc dù không tin nhưng cô vẫn lấy đó ra để chống chế, phải có duyên thì mới nên vợ nên chồng được, cô là chưa gặp người có duyên với mình thôi.

Những tưởng cô sẽ đợi được đến ngày đó, nếu không có biến cố xảy ra, khiến con đường cô đi đột ngột rẽ ngang. Ba tháng trước bố cô bị chuẩn đoán có khối u trong não, vì phát hiện muộn nên khối u đã sớm chèn lên dây thần kinh, gây liệt tứ chi. Cả gia đình lâm vào tình cảnh lao đao, các khoản viện phí và thuốc men cùng lúc lên đến cả trăm triệu, tiền trong nhà có bao nhiêu đều đã dùng hết, bố cô đã phẫu thuật ba lần mà tình hình vẫn không có tiến triển, mẹ cô vì nhiều đêm thức trắng trong viện mà đổ bệnh, em dâu lại mới sinh con không lâu, em trai phải vừa chăm vợ vừa chăm bố, chỉ tiêu trong nhà chỉ còn mình cô đứng ra canggung.

Khoảng thời gian khó khăn cứ thế kéo dài, triển miên như một con ác mộng không ngừng lặp đi lặp lại. Ngày qua ngày cô đều đi làm, dù trong đầu chồng chất những lo lắng, cô vẫn gồng mình lên để kiếm tiền. Đến buổi tối vào viện thăm bố, cô lại gạt bỏ đi những mệt mỏi của một ngày bận rộn, để cố gắng làm chỗ dựa cho mọi người, nhưng khi nghe mẹ thỏ thẻ lạy gọi bố trong bất lực, cô biết hi vọng trước mắt đang càng lúc càng lui dần. Mỗi ngày trôi qua đều như vậy, nỗi đau thương âm ỉ trong lòng cô cứ lan ra mãi, cô sợ bản thân rồi sẽ bị nổi thất vọng kia làm cho quy ngã, tới lúc đó gia đình cô phải làm sao?

Đang lúc không biết bám víu niềm tin vào đâu thì bố cô tỉnh dậy. Bấy giờ bên cạnh chỉ có mình mẹ ngồi trông, thấy bố mở mắt mẹ còn tưởng mình ngủ mơ, đến khi bố chớp chớp mấy cái rồi liếc nhìn mẹ thì thào gọi, mẹ mới tin là thật, vừa khóc mẹ vừa ôm lấy vai bố. Sau đó Hồng Ngọc và em trai cũng có mặt, hai người đề bố nhận mặt một lượt rồi mới mừng mừng tủi tủi nắm lấy tay bố, cảm xúc nghẹn ngào không nói lên lời. Qua giây phút xúc động, bác sĩ xin phép gia đình để vào kiểm tra cho bố, lát sau họ trở ra, về mặt không mấy khả quan.

Bác sĩ nói với gia đình rằng, tình trạng của bệnh nhân không có tiến triển, lần tỉnh lại này có thể là hồi quang phản chiếu, gia đình nên chuẩn bị cho tình huống xấu nhất có thể xảy ra.

Không ai tin lời bác sĩ nói, rõ ràng là bố cô rất tỉnh táo, còn nói chuyện được với mọi người, lý nào lại không có tiến triển? Bác sĩ giải thích rằng khối u trong não sau phẫu thuật hiện tại đã giảm sưng nên tạm thời bệnh nhân có thể tỉnh lại, còn duy trì trong bao lâu thì chưa rõ vì bệnh vẫn có dấu hiệu phát triển, người nhà nên tiết kiệm thời gian quý báu này để ở bên cạnh động viên bệnh nhân.

Trở lại phòng bệnh, bầu không khí nặng nề bao trùm lên mọi thành viên trong gia đình, mắt nhìn thấy bố vẫn tươi cười, không ai dám nghĩ những lời bác sĩ nói là thật, một cảm giác uất ức khó tả dấy lên trong lòng mỗi người, khiến cho nét mặt ai nấy đều man mác buồn. Bố chậm rãi nhìn từng người, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt cô, chưa bao giờ cô thấy bố nhìn mình da diết như vậy, ngay lập tức cô cầm lấy tay bố, nước mắt chảy đầy mặt, cô cười nói:

- Con đây bố, bố có gì dặn dò con ạ?

- ... Lấy... chồng...

Cho tới lúc này, điều khiến bố không yên tâm nhất chính là chưa chọn được cho cô một nơi để gửi gắm. Đưa con gái mà bố hết lòng chăm bẵm, nâng niu chiều chuộng từ miếng ăn đến giấc ngủ, cả đời bố chỉ muốn nhìn thấy cô trưởng thành, khoác lên mình tấm áo cưới, tiễn cô về nhà chồng, sống một cuộc sống hạnh phúc. Trớ trêu thay ngày ấy chưa đến mà bố đã không còn dậy được, chẳng phải đó là nỗi thiết thối lớn nhất đối với cô sao?

- Lúc nào bố khỏi thì con sẽ lấy chồng...bố nhất định phải khỏi thì con mới lấy – cô khóc nức lên, giọng nói nghẹn ngào.

- ... Hứa... - bố chớp mắt, ép cho giọt nước mắt trào ra, cổ sức thì thào – hứa với bố... phải lấy chồng...

- Lúc nào bố khỏi thì con sẽ lấy, giờ con phải ở đây với bố, con không đi đâu hết – cô kiên quyết nói qua màn nước mắt.

- Bố... muốn xem...

Bỗng nhiên miệng bố cứng đờ, hai mắt cố sức mở nhưng không thể, một khắc tiếp theo bố liền lịm đi. Mọi người chứng kiến cảnh tượng đó vô cùng hoảng hốt, cô cầm tay bố lạy gọi nhưng không còn phản ứng, lúc này mới hối hận nói:

- Con cưới mà, con sẽ cưới cho bố xem, bố tỉnh lại đi..

Các bác sĩ lập tức được gọi đến, họ mời người nhà ra ngoài để thực hiện cấp cứu. Cô dù bị đẩy tới cửa vẫn cố nhào người về phía giường bố nằm, gào lớn:

- Con cưới, bố dậy đi, con cưới mà, bố ơi..

- Đòi người con gái có thì thôi con ạ - mẹ cô lau nước mắt nói, sau khi bác sĩ cấp cứu xong cho bố cô, tình hình bây giờ giống như trước, bố lại hôn mê, nghĩ đến những lời vừa rồi, mẹ lại giọt ngấn giọt dài nhìn cô – con cưới sớm cũng như cưới muộn, giờ bố con đã như vậy, con thương bố thương mẹ thì chọn lấy một người mà lấy, để bố con yên tâm. Ngày sau còn dài, hai đứa rồi sẽ yêu thương nhau, nhưng có còn bố còn mẹ để mà nhìn thấy ngày ấy nữa đâu, bố con cũng chỉ còn mỗi mình con là chưa yên tâm thôi.

Cô nghe như người mất hồn, có phải là cô không hiểu điều bố muốn cô làm đâu, nhưng giờ cô không còn tâm trí mà nghĩ đến điều đó, người ta dựng vợ gả chồng lúc khỏe mạnh vui vẻ, ai lại tổ chức lúc đau buồn thế này chứ. Nghĩ mà ruột gan cô như bị ai cứa, đau tới chảy cả nước mắt, không nghĩ được gì cả, cô lắc đầu không đáp lời mẹ.

Thấy cô không đồng ý, mẹ liền thờ dài, nói là bố cô ông bạn bên xí nghiệp cũ, ngày bố còn khỏe có hay qua nhà chơi, đợt trước cũng có sang đánh tiếng nhưng bố mẹ chưa trả lời, mai kia ông ấy qua thăm bố rồi mẹ nhắc lại xem ý ông ấy thế nào. Gà vào nhà khác thì còn sợ xa lạ, chứ gà vào nhà ông này thì cũng tính là quen biết, gia đình lại gia giáo, không sợ cô bị thiệt thòi. Có nói bao nhiêu cô cũng không để vào tai nổi, mẹ cũng không phải cô, sao mẹ hiểu được trong lòng cô nghĩ gì.

Mẹ cô vốn là người có chút mê tín, sau đó có đi xem một vài thầy, lúc về liền tìm cô nói chuyện, mẹ kể thầy xem cho bố cô phán bố bị hạn rất lớn, sẽ không qua được tháng này. Nếu muốn giải cái hạn này, chỉ có một cách là tổ chức đại hi lễ đổi vận, may ra qua tháng này thì bố cô sẽ sống được tiếp. Ý của mẹ là nếu gia đình bên kia đồng ý thì sẽ tổ chức đám cưới luôn trong tháng, cô nói mẹ như vậy là quá vô lý rồi, lời mấy ông thầy bói mà cũng tin được. Mẹ cô rầu rĩ than, thấy nào cũng là thầy, có bệnh thì vái tứ phương, giờ thầy thuốc chữa mãi không khỏi, nếu thầy bói nói mà được thì cũng phải thử, cùng một công cưới, cưới sớm lấy ngày đẹp đổi vận cho bố cô. Đến cả bố cô e rằng cũng đã biết trước mình không thể đợi đến ngày cô lên xe hoa, cô lẽ nào giường mắt nhìn bố mình ra đi trong thất vọng? Đã thế thì cô cũng đành nghe, chọn lấy một người rồi nhanh chóng làm đám cưới, tính được chuyện trước mắt, ai tính được chuyện sau này, sướng hay khổ chỉ còn biết trông vào ý trời thôi!

Hôm sau lúc cô đi từ ngoài vào có thấy mẹ đứng nói chuyện với một ông nhìn quen mặt trên hành lang, hình như trước đây cô từng gặp ông ấy đến nhà chơi vài lần. Lúc cô đi đến có lên tiếng chào hỏi, mẹ cô mới giới thiệu, đại khái kia là bác Son, bố của một người tên là Phi mà cô chưa quen biết. Cô xin phép vào thăm bố, lát sau mẹ vào nói, ngày mốt bác Son sẽ đưa con trai đến đây, tiện thể gặp cô để xem mặt luôn. Trông ánh mắt mẹ rạng rỡ hơn, còn bố, nếu bố biết con sắp được gả đi, bố có vui không?

Ôi chao, hôn nhân sắp đặt là như thế đấy! Cô thì đồng ý lấy ai cũng được, nhưng nhà người ta có đồng ý lấy cô không? Bố cô bệnh thập tử nhất sinh, cưới cô về thì gánh thêm bao nhiêu cái nợ, chỉ cần nghe tới thôi cũng đã thấy khó rồi. Hai hôm sau bác Son cùng với con trai đến thăm bố cô, qua giới thiệu cô được biết con trai tên là Văn Phi, ngoài 30 tuổi, hiện đang làm kinh doanh tại nhà. Một chút ngại ngùng, một chút lo lắng, rất nhiều hi vọng, giờ thì cô còn biết làm gì hơn ngoài hi vọng, người ta phải vừa ý cô thì mới có thể tiến tới, cô cảm thấy mình giống như món hàng để người ta ngắm nghía giữa chợ vậy.

Thật may là người con trai của bác Son rất nho nhã, anh ta đối với cô vô cùng chừng mực, ngay cả ánh mắt cũng ra vẻ nhường nhịn cô. Tiếp xúc một ngày, cô thấy anh ta là con người đứng đắn, nói chuyện cời mờ, ngoại hình tri thức, ấn tượng cũng rất tốt. Tạm thời cô bớt đi một chút gánh nặng, hơn nữa như quan sát của mẹ, anh ta cũng không còn trẻ nên suy nghĩ có phần cẩn thận, người như vậy cũng dễ dàng thông cảm cho nguyên nhân cưới gấp gáp của cô, về sau sẽ có thời gian bù đắp tình cảm cho cô hơn. Nhìn chung buổi gặp mặt đầu tiên hai bên đều có thiện cảm về nhau, nhưng muốn đi đến hôn nhân thì vẫn cần thêm thời gian, anh ta cũng chưa có ý định gì với cô, trong chuyện này chỉ có cô là người vội vàng mà thôi.

Cứ cách vài hôm Văn Phi lại sang thăm bố cô một lần, anh ta không thể hiện mình quá đá trước mặt cô, nhưng chu đáo, tỉ mỉ, cẩn thận, mỗi thứ anh đều có một chút. Những hôm anh đến thường sớm hơn cô nên anh sẽ ngồi đợi cô dưới sảnh, anh biết cô sẽ mang theo những đồ dùng cá nhân của bố nên có ý ngồi đợi để xách đồ giúp cô. Khi về anh sẽ đi cùng cô tới nhà, hai người hai xe, vì cô chưa hoàn toàn tin tưởng nên anh cũng chỉ có thể dùng cách đó để đưa cô về nhà an toàn. Hai người thường xuyên nói chuyện với nhau, bằng nhiều cách, và anh đã thẳng thắn nói với cô rằng, không phải vì chuyện của bố mà anh ép cô phải lấy anh, anh muốn cô đến với anh bằng rung động thực sự.

Dẫu vậy thì thực tế vẫn là cô sẽ lấy anh trước khi hai người kịp yêu nhau. Và ngày cưới đã định, trước đó là công tác chuẩn bị tất bật cuốn đi những dự định lãng mạn mà anh muốn dành cho cô, hai tuần trước lễ cưới cô và anh đi chụp ảnh, đặt hoa và phong bật trang trí, mười ngày trước lễ cưới cô và anh đi đặt nhẫn, đôi nhẫn đính đá đẹp lung linh sẽ là vật tượng trưng cho tình cảm của hai người từ nay về sau. Tất cả mọi công đoạn đều đã dần hoàn tất, vậy mà bố vẫn chưa tỉnh lại, mấy ngày nay cô đều trực bệnh viện bên cạnh bố, có những đêm cô ngồi nói chuyện tới khuya về đám cưới mà cô sắp tổ chức với anh, cô cảm thấy mọi thứ thật chóng vánh, có chút trống rỗng khi nhắc đến anh, là tình cảm không đủ hay thời gian không đủ?

Trước lễ cưới năm hôm, cô qua nhà anh nghe bố mẹ anh sắp xếp chút công việc, sau đó trên đường về tiện thể qua tiệm vàng lấy đôi nhẫn cưới, hôm nay đến hẹn, anh lại bận việc từ sáng không có nhà nên cô tự mình qua lấy. Lúc bước qua cửa cô thấy có hai nhân viên đang tư vấn cho khách, đợi giây lát, bỗng cô bị thu hút bởi cuộc trò chuyện của hai người phía sau:

- Không cho anh lấy vợ, anh hứa chỉ cưới em thôi mà – giọng nói nũng nịu của một người phụ nữ.

- Anh nói rồi, bố anh sẽ chỉ giao công việc kinh doanh cho anh sau khi anh lấy cô ta, anh cũng vì muốn tốt cho cuộc sống của chúng mình sau này thôi.

Cô bỗng cảm thấy giọng người đàn ông nói sau đó rất quen, dường như đã nghe ở đâu rồi, bất giác cô quay lại nhìn, đập vào mắt là một người phụ nữ ăn vận mắt mè, đi bên cạnh cô ta chính là chồng sắp cưới của cô, Văn Phi.

- Cái nhẫn này đeo vào tay em có phải đẹp không? – người phụ nữ giơ ngón tay đeo chiếc nhẫn có đính đá lên, cô nhìn mà ghen hờn, kia chính là nhẫn cưới của cô.

Văn Phi quay ra nhìn bàn tay người phụ nữ, cùng lúc thấy cô đang đứng phía sau nhìn trần trần hai người, mặt lập tức biến sắc, vội vàng cầm lấy tay người phụ nữ, giật chiếc nhẫn cưới ra, khiến cô ta không hiểu chuyện gì mà rít lên, hai người giằng co nhau ra khỏi tiệm vàng. Cô không rõ mình muốn làm gì, nhưng lúc nhận ra thì tay đã túm lấy áo Văn Phi, có thể là để nhìn anh ta gần hơn, chắc chắn rằng không có nhầm lẫn gì nữa, cô liền buông tay. Không hẳn là kinh ngạc hay thất vọng, mà là cảm giác bị lừa, cả nhà cô đều bị lừa, người đàn ông trước mặt cô là loại người gì mà sau lưng có thể làm ra thứ chuyện ghê tởm như vậy, cô thực sự bị anh ta làm cho choáng váng mặt mày.

- Nay, làm cái gì vậy?

Người phụ nữ thấy cô túm lấy tay Văn Phi thì đẩy cô ra, còn xum xía quất vào mặt cô. Làm cái gì ư? Cô nhìn người phụ nữ đó một cái, lại nhìn người sắp là chồng tương lai của mình một cái, trong lòng trống rỗng, không làm gì cả, không cần phải làm gì cả!

Cô lập tức rời khỏi chỗ đó, cao chạy xa bay khỏi nơi kinh tởm vừa rồi, nhảy lên xe và phóng đi như chạy trốn, thậm chí còn không kịp nghĩ là mình sẽ đi đâu, miễn không phải thấy đám người khôn nạn đó nữa là được. Đi rất lâu, cô bỗng thấy công bệnh viện hiện ra trước mắt, ngay lập tức cô lao đến phòng bố, bên trong không có ai, cô quý xuồng cạnh giường, toàn thân bây giờ mới thấy mệt mỏi, lồng ngực mới cảm giác được nhịp tim, nước mắt tự động trào ra, cô khóc như một đứa trẻ.

- Con phải làm gì bây giờ? Con không biết mình phải làm gì nữa, bố ơi..

Cô nói qua tiếng nấc, đây là loại cảm xúc thống khổ nhất mà cô từng cảm thấy, đám cưới này tổ chức là để bố thấy cô hạnh phúc đi về nhà chồng, nhưng sao cô có thể hạnh phúc với con người đó, và sao bố có thể thấy được nếu bố không tỉnh lại. Bố đi! Không cưới xin gì nữa! Nhưng nếu nhờ đám cưới này mà bố tỉnh lại, nhờ đám cưới này mà đuổi hết vận hạn của

gia đình đi, vậy thì cô còn tiếc gì mà không làm. Cô tiếc cuộc đời cô, không, đã đợi tới giờ mà vẫn chưa tìm được ai ưng ý thì lỗi là do cô, cái cô tiếc là tiếc lòng tin của những người cô yêu thương phải đặt vào một kẻ khôn nạn trào trờ như anh ta.

Rengggg

Khi không còn sức để khóc nữa thì chuông điện thoại của cô bỗng reo lên, nhìn vào màn hình hiện lên cái tên "Phi", cô ra khỏi phòng bệnh, nghe điện:

"Alo"

"Cô đang ở đâu?"

"Anh cần gì nữa?"

"Chúng ta gặp nhau nói chuyện được không?"

"Được."

Sau khi nói địa chỉ, cô lập tức cúp máy. Hồng Ngọc rất nhanh liền lấy lại bình tĩnh, trong lòng đã có dự định, cô liền đi tới điểm hẹn, gã đàn ông kia đã ngồi đợi ở đó, trong mắt cô bây giờ hần giống như một thứ ung nhọt hình người, vừa nhìn liền đau mắt, buổi gặp mặt này chính là cột mốc đánh dấu cho quãng thời gian khôn đồn kéo dài sau đó của cô. Ngay khi thấy cô hần liền ra hiệu, cô tới ngồi xuống trước mặt hần, lạnh nhạt hỏi:

- Anh còn muốn cưới nữa không?

- Tất nhiên là có, cô cũng biết vì sao tôi cưới cô, thế nên dù có chuyện gì thì tôi cũng vẫn sẽ tổ chức đám cưới này – gã đàn ông đáp bằng giọng đê tiện, vốn trước đó hần còn tính sẽ dụ giọng thương lượng với cô, nhưng giờ thì không cần phải giả bộ như thế nữa, cô muốn thấy con người thật của hần thì hần sẽ chiều cô.

- Chúng ta sẽ cưới, nhưng tôi có một điều kiện, cho tới khi mọi chuyện kết thúc tôi không muốn dính dáng gì đến anh, chúng ta không chung đụng gì với nhau cả - Hồng Ngọc đáp lại thái độ cợt nhả của gã đàn ông kia bằng một giọng quyết tuyệt - Và tất cả chuyện này chỉ hai người chúng ta biết, anh không nói với bố mẹ anh, tôi cũng sẽ không nói với bố mẹ tôi, chỉ cần như vậy thôi.

- Được, làm như cô nói đi.

Bạn đang đọc truyện *Bùa Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Hôn nhân oan nghiệt

Quả thực, trên đời này không có cái gì tự nhiên sinh ra, càng là chuyện liên quan đến tình cảm thì càng không thể dễ dàng chấp nhận. Từ hai người xa lạ qua một đêm liền trở nên thân thiết, vậy mà cô lại không chút nghi ngờ, còn vẫn cho rằng do mình may mắn, và nếu không gặp chuyện kia, hần là cô sẽ nghĩ mình mang ơn gã đàn ông ấy cả đời. Qua tìm hiểu, cô biết được bác Sơn ngày trước là người dưới quyền của bố, được bố đầu tư trở thành quản lý phân xưởng, về sau gây dựng được một số vốn kha khá, bác ta liền tách khỏi xí nghiệp về mở xưởng tự kinh doanh. Bác Sơn là chỗ thân tình với bố, cũng có ý muốn kết thông gia để thân càng thêm thân, hiện gia cảnh nhà cô như vậy, mẹ cô lại có lời với bác, chuyện kết hôn đáng ra phải cần thời gian nhưng nhà cô đã đồng ý cưới, bác coi như cũng vì ân nghĩa với bố cô mà thuận nước đẩy thuyền.

Chính vì quyết định vội vã đó mà Văn Phi bị ép cưới cô. Mọi quan hệ của hần với người phụ nữ kia không hề được gia đình chấp nhận, cô ta vốn dĩ đã có chồng con, nhưng lại bị hần làm cho mê mẩn, đầu năm nay chồng cô ta ra nước ngoài công tác, quan hệ của hai người vì thế càng thêm nồng nhiệt. Người phụ nữ đó nói rằng tới đây khi chồng cô ta về, cô ta sẽ làm đơn ly dị và đường đường chính chính trở thành vợ của hần. Văn Phi từng vài lần công khai với bố mẹ chuyện tình cảm của mình nhưng đều bị phản đối, bố mẹ hần cho rằng chuyện dan díu đó nếu đồn ra ngoài sẽ làm bại hoại thanh danh của gia đình, hần thậm chí còn không được quyền quản lý kinh doanh xưởng của gia đình. Bố hần nói, chỉ khi nào hần lấy được một người phụ nữ đáng hoàng thì mới công nhận hần. Do đó trước mặt bố, Văn Phi đối với cô vô cùng tử tế, vừa là để bố hần tin hần đã hiểu chuyện vừa là để che mắt cô.

Nhưng rốt cục thì cô vẫn phát hiện ra chuyện xấu của hần, đến nước này hần cũng không việc gì phải giấu giếm cô nữa, giữa hai người vốn dĩ chưa có tình cảm, đừng nói đến quan hệ về lâu về dài, ngay lúc này thôi cô đã không muốn ngồi chung bàn với hần. Nói đi cũng phải nói lại, hần là vì mục đích của bản thân nên mới phải làm vậy, trước sau gì thì hần cũng sẽ lật mặt, lật sớm một chút cũng tốt, ít nhất là cô không cảm thấy mình phải mang ơn một gã khôn như hần. Chỉ cần hôn sự này có thể giúp bố cô tỉnh lại, thay đổi được cục diện gia đình cô, vậy thì cô phải chịu đựng hơn nữa cô cũng cam tâm.

Hồng Ngọc đưa ra thỏa thuận, vì hần có nhà chung cư riêng, nên sau đám cưới cô sẽ dọn đến đó ở, nhưng cuộc sống của hai người sẽ không ai liên quan đến ai, hần muốn cùng người phụ nữ bên ngoài làm chuyện tệ hại gì cô cũng không quản, chỉ cần hần đừng bao giờ đem cô ta về nhà, kể cả là hần không về nhà luôn thì cô cũng mừng. Văn Phi đối với chuyện đó không xem vào mắt, hần đồng ý tất tần tật, miễn sao cô không đem chuyện của hần ra nói với bố mẹ, để hần yên ổn tiếp quản quyền kinh doanh là được. Đám cưới sắp đặt vinh viễn là đám cưới sắp đặt, chuyện tình cảm chỉ là viễn vông, cả thấy nói được năm câu, cô liền đứng dậy rồi đi, từ giờ nếu không có chuyện gì thì tốt nhất đừng gặp nhau, tránh này sinh chán ghét hơn nữa.

Ngày cưới cuối cùng cũng đến, Hồng Ngọc trong bộ váy cô đầu lộng lẫy, tô son điểm phấn đẹp rạng ngời, bước qua cửa nhà lên xe hoa, suốt những ngày trước cô đều túc trực bên giường bệnh của bố, hi vọng sẽ có kỳ tích xảy ra. Đêm hôm qua đã có lúc cô tưởng bố mình tỉnh lại, mí mắt ông run run, con ngươi còn đảo liên hồi, nhưng rốt cục vẫn không phải, cô đã thức tới gần sáng mới đi về chuẩn bị cho đám cưới. 9h sáng xe hoa liền tới trước cửa nhà đón dâu, đám cưới diễn ra chóng vánh nhưng không thiếu những lời chúc phúc của hai bên gia đình cùng bạn bè thân thích, cô gượng cười đón tiếp khách quan, trong lòng nặng trĩu tâm tư.

Lời một ông thầy tướng có gì đáng tin chứ, dùng đại hi để đuổi hạn ư? Trên đời còn gì hoang đường hơn thế! Càng nghĩ cô càng nản lòng, nếu bố cô không tỉnh lại, vậy trong nhà sẽ chỉ còn mình mẹ cô đơn, cô sao có thể nhìn bà sống lặng lẽ như thế nốt quãng đời còn lại. Chẳng phải vì cô là phận nữ nên không thể cả đời quán quýt bên bố mẹ, trước mắt đã không thể, sau này lại càng không, cảm giác bất lực ấy giờ cô mới thấm thía sâu sắc. Đang lúc tuyệt vọng, mẹ cô từ đầu chạy đến, nước mắt lưng tròng, run giọng nói:

- Bố con tỉnh rồi, thật sự tỉnh lại rồi!

Cô giống như được cứu vớt, mặt mũi liền tươi tỉnh hẳn, cô vội vã thay váy cưới thành áo dài rồi cùng chồng vào viện thăm bố. Vừa mở cửa phòng, nước mắt cô đã chảy như mưa, bố thực sự đã tỉnh lại, còn cười với cô nữa. Sau màn hồi thẩm đẫm nước mắt, cô liền giới thiệu người đi cùng mình chính là chồng cô và cũng là con rể mới của bố. Văn Phi làm ra vẻ xúc động nhưng tới cho bố cô nhìn mặt, trong ánh mắt bố hiện ra vẻ vui mừng khôn xiết, ông nhìn hai người thật lâu, gật đầu hạnh phúc. Giống như vừa tỉnh dậy từ một giấc ngủ dài, con gái ông trước đó vẫn chỉ là một cô bé trong vòng tay ông, từ giờ phút này cô sẽ rời xa ông để nắm tay người khác, đi tiếp cuộc đời mình. Không cần biết là nhờ điều gì mà bố tỉnh lại, chỉ cần ông được thấy cô trở thành cô dâu, vui vẻ bên chồng, hoàn thành tâm nguyện còn dang dở của ông, thì coi như đám cưới này cũng đủ trọn vẹn với cô rồi.

Những ngày đầu về nhà chồng, Hồng Ngọc không gặp vấn đề gì với cuộc sống mới. Trong một nửa tháng cô cùng chồng sẽ ở nhà bố mẹ, làm tròn bổn phận làm dâu con theo nghi thức truyền thống, sau khi ăn lại mặt, cô và chồng sẽ ra ở riêng. Đó cũng không phải vấn đề gì lớn, vốn dĩ cô đã đi làm cả ngày, chỉ là đến tối cô theo lời dặn của mẹ chồng, nấu một bữa cơm ở nhà cho hân rồi mới có thể vào viện thăm bố. Văn Phi thường không về trước 8h tối, cơm canh cô nấu hân ít khi đụng đến, cô cũng không quan tâm, miễn sao không trái lời người nhà bên đó là được.

Bố cô từ sau lễ cưới sức khỏe ấy vậy mà lại có tiến triển. Bác sĩ nói rằng ông đã trải qua được thời kỳ nguy hiểm nhất, hiện tại khối u đã ngừng phát triển, đại khái là thuốc đến lúc này mới có tác dụng, nếu trong thời gian tới sức khỏe của ông ổn định, họ sẽ tiến hành mổ bóc tách khối u khỏi não. Đó là một tín hiệu đáng mừng, gia đình cũng vì thế mà phấn chấn hơn trước, bố cô tuy chưa thể nói chuyện lưu loát, nhưng biểu cảm trên mặt đã rất sinh động, chứng tỏ ông vẫn nghe hiểu những điều mọi người nói. Bác sĩ dặn dò gia đình nên hướng ông đến những cảm xúc tích cực, tuyệt đối không được để ông kích động, làm vỡ khối u sẽ vô phương cứu chữa.

Ngoài mặt thì như vậy, nhưng trong lòng vài người đều tin là nhờ bố cô thực sự đuổi được hạn nên mới tỉnh lại. Mẹ cô mỗi khi thấy cô tới thăm thường nói, bác sĩ là thuốc tây, thầy thuốc là thuốc đông, đông tây y kết hợp mới đem được bố cô trở lại. Hồng Ngọc cũng không phản đối, sự thật là lời thầy thuốc kia nói đã ứng nghiệm, hôn sự này quả thực có chút tác dụng. Hiện tại hân vẫn tuân thủ đúng trong thỏa thuận, xem như cô chưa cần vội tính đến chuyện ly dị hân, đời tình hình bố cô tốt lên, có thể xuất viện về nhà rồi nghỉ cũng chưa muộn.

Dự định đó đã sớm có trong đầu cô từ lâu, chẳng phải hân cũng rất muốn bố cô để cùng người phụ nữ kia sống thoải mái, hân giờ đang dần tiếp quản công việc kinh doanh, chưa đầy ba tháng tới người bên đó sẽ sang tên nhà xưởng cho hân toàn bộ, sợ rằng tới khi đó cô sẽ bị hân đá ra trước. Vì thế mà cô đã tiếp tục ra điều kiện với hân, rằng dù có chuyện gì thì một năm sau hai người mới tính đến ly dị, đôi lại là cô sẽ không lấy một đồng nào từ hân. Chuyện coi như tạm thời được giải quyết, cô yên tâm chăm sóc bố, trong lòng cũng vì thế mà vui vẻ hơn.

Hôm nay tan làm muộn nên cô qua viện thăm bố luôn, dạo này bố cô còn hay nhắc tới Văn Phi, cô trong lòng tuy chán ghét nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười, nói hân là người đàn ông tốt, chu đáo với gia đình, vân vân. Mẹ cô nghe vậy cũng nói thêm vào, rằng tuổi của hai người là tam hợp, nên vừa gặp đã yêu được ngay, quả nhiên là ông trời khéo sắp đặt, cô có tìm cá đôi cũng không được người như thế. Hồng Ngọc cười khò, cô không biết nói sao để vực dậy bản thân, đành ở ngoài phụ họa với bố mẹ, vẽ ra một người chồng hoàn hảo đúng mực, khiến cho câu chuyện càng thêm hoang đường.

Tới khi sắp về, mẹ còn dặn ngày mai bảo chồng cô cùng vào thăm bố, để ông tận mắt thấy hai đứa hạnh phúc thế nào, trước giờ toàn cô cáo bận cho chồng, một mình vào viện thăm ông. Cô cũng đành gật đầu. Trên đường về cô cứ nghĩ mãi, quả thực việc khó khăn nhất bây giờ không chỉ là sống với hân, mà còn phải sống sao cho ra vẻ hạnh phúc, mình cô diễn thì tốt rồi, kéo thêm hân, chỉ sợ hân không hợp tác, làm cho bố mẹ cô nghi ngờ. Về đến nơi thì cũng đã hơn 10h đêm, cô lên nhà, căn hộ chung cư này có hai phòng ngủ, mỗi người ở một phòng không ai chung đụng với ai, nghỉ cũng muộn rồi nên không muốn tìm hân nói chuyện, sau khi mở cửa cô lập tức đi tới phòng mình.

Cạch!

Bỗng từ phòng bên cạnh liền có người mở cửa bước ra, nhìn thấy cô thì thân nhiên thốt lên, giống như cố tình trêu ngươi cô:

- Xem ai vừa về kia!

Là à đàn bà đề tiện kia! Cô nhìn người phụ nữ đang đứng ở cửa phòng chồng mình, trên người khoác độc một chiếc áo sơ mi xộc xệch, đến cả bra cũng không mặc, đáng điệu buông thả, còn vênh vênh thách thức lại cô. Gần như là ngay lập tức máu trong người cô sôi lên, chẳng phải hân và cô đã thỏa thuận không đem con đàn bà này về đây, muốn hú hí thì đi đâu cũng được, nhưng riêng trong cái nhà này thì không. Văn Phi liền từ phía sau bước ra, nhìn thấy cô thì không nói không rằng kéo người phụ nữ kia vào phòng.

- LÀM CÁI GÌ VẬY? ANH VỚI TÔI ĐÃ THỎA THUẬN LÀ KHÔNG ĐEM CON ĐÀN BÀ NÀY VỀ ĐÂY, ANH MUỐN TÔI ĐIÊN LÊN PHẢI KHÔNG?

Hồng Ngọc không nhìn được liền chỉ tay vào mặt Văn Phi, trừng mắt quát. Hân trước đó không hề thấy cô tỏ thái độ với mình, còn tưởng cô đã quên mấy cái thỏa thuận kia, hôm nay hân cùng cô ta đi chơi, hai người vui vẻ ở ngoài chán chê, cô ta đòi hân đưa về nhà để làm tới bên, chuyện này trước đây vốn rất bình thường, vậy nên hân liền đưa cô ta về. Không ngờ lại khiến cô bị chọc điên, hân còn chưa kịp lên tiếng, người phụ nữ kia đã sẵn số lại chỗ cô, vung tay tát vào mặt cô một cái đánh chất, quát lại:

- MÁY NÓI AI LÀ CON ĐÀN BÀ? MÁY LÀ CÁI THÁ GÌ Ở ĐÂY?

Chát!

Cô lập tức tát trả cô ta một cái, so với cái tát vừa rồi còn đánh hơn nữa, tát tới rất cả lòng bàn tay. Cảm giác chưa thỏa, cô liền túm tóc á ta, kéo giật về phía mình, gần từng tiếng trong miệng:

- Tao không thèm động đến mày thì thôi, đừng có ở đây làm ngứa mắt tao.

Văn Phi nghe tiếng người phụ nữ kêu lên thất thanh, giờ đang là nửa đêm, cứ như vậy để người ngoài nghe thấy sẽ rất phiền phức. Hân vội gỡ hai người ra, không quên đẩy cho cô một cái, khiến cô loạng choạng suýt ngã, sau đó lôi người phụ nữ vào phòng hân đóng cửa lại. Hồng Ngọc bậm môi, giận run người, cô ngã ngồi xuống ghế salon ngoài phòng khách, da mặt nóng bừng lên. Hân là loại chó má gì mà mặt dày như vậy, cô và hân chấp nhận ở chung vì đã thỏa thuận không ảnh hưởng tới cuộc sống của nhau, hân muốn làm cái mẹ gì ngoài kia cũng được, nhưng một khi đã bước qua cánh cửa này, hân vẫn phải làm theo thỏa thuận. Còn dám đem con đàn bà trơ trên ấy về đây, chẳng phải là không coi lời cô ra gì, không coi ra gì cũng thôi đi, đến một câu giải thích cũng không nói được, thứ đàn ông hèn mạt đến vậy là cùng!

Hồng Ngọc không phải là ghen tuông gì, cô chỉ không muốn phải thấy hai kẻ đó làm trò mèo trước mặt mình. Cô nhìn nhìn ở với hân là đã quá đáng lắm rồi, giờ ngay cả một chút không gian cũng muốn chiếm nốt của cô, chưa kể đây là chung cư, hân cùng với người đàn bà kia ôm ấp nhau lại sợ không ai trông thấy? Rồi chuyện đến tai bố mẹ cô thì sao, con gái vừa gả vào nhà, chồng nó đã tăng tị với người đàn bà khác, bố mẹ cô lại chẳng sóc tới học máu.

Được vài phút thì cửa phòng Văn Phi liền mở ra, hai người dắt nhau đi qua mặt cô, á đàn bà còn nguyền rủa cả một cái, sau đó mở cửa đi thẳng. Cô nghe tiếng cửa đóng sầm sau lưng, lửa giận tuy còn vương nhưng cũng đã bớt chướng tai gai mắt, hân làm vậy là vẫn còn biết điều, từ giờ hân cũng không cần phải đi thăm bố cô làm gì cho ức chế đôi bên, cô hừ lạnh một tiếng rồi đi vào phòng.

Sau chuyện đêm hôm đó, hai người đã ít nói nay lại càng tránh mặt nhau hơn, hai ba ngày không nhìn thấy mặt, có khi cả tuần mới chạm mặt. Cô vẫn làm bữa tối xong để đấy, ăn hay không thì mặc kệ hân, cô chỉ biết là khi mẹ chồng hỏi đến, cô có thể thành thật mà nói, do chồng cô bận bịu không ăn uống ở nhà thường xuyên, chứ cơm canh cô vẫn nấu không thiếu bữa nào cả. Lãng nhãng cũng đến một tháng sau, hôm đó cô tan làm về nhà chuẩn bị nấu cơm, hân từ ngoài vào, nói đồng:

- Đi sang nhà mẹ ăn cơm

Cô nghe không hiểu mới quay ra nhìn hân, mặt hân như đâm lê, đúng kiểu đang chơi bời tung tẩy thì bị bố mẹ gọi về. Hân tiếp tục dùng giọng kẻ cả, nói gắt:

- Nhanh, đi sang nhà mẹ ăn cơm, hôm nay bên ấy làm cỗ.

Cô nghe mà ngửa hết cả ruột gan, đã định không đáp lại, tiếp tục rửa cái tay và cắt đồ ăn vào tủ lạnh. Hân bây giờ mới khó chịu, nói như quát:

- Cô không nghe thấy à, đi sang nhà m...

- Từ từ, tôi còn thay đồ đã.

- Không phải thay làm gì, đi!

Nói rồi hần liền ra khỏi nhà, cô chửi thầm một tiếng, nhìn mình từ đầu đến chân, quần áo đầu tóc vừa đi làm về nhàu nhĩ xộc xệch, nhưng vì hần đã đặc biệt quay về đây gọi cô, nên cũng đành theo hần sang nhà bên đó. Ai bảo hai người đang đóng vai vợ chồng son, đi đâu cũng phải có đôi. Hai người từ trong xe bước ra, mẹ chồng nhìn thấy bộ dạng cô như vậy mặt liền danh lại, không nói không rằng đi thẳng vào nhà. Biết là mình không vừa mắt bà, hôm nay nhà lại đông khách, cô liền đi xuống bếp cùng mọi người chuẩn bị cơm cỗ, tránh cho mẹ chồng phải mất công mặt nặng mày nhẹ với mình.

Bữa tối hôm đó rất linh đình. Mọi người ai cũng ăn uống vui vẻ, cô được cái cũng là người biết nấu nướng, lại rất thạo việc nên không cần ai phải hướng dẫn gì nhiều. Sau bữa cơm, mọi người nhanh chóng ra phòng khách ngồi uống trà nói chuyện, việc dọn dẹp để lại cho mấy con dâu con gái trong nhà làm. Cô cùng hai người em gái của chồng vừa thu gom bát đĩa vừa đưa chuyện, dọn được một đĩa xương xẩu, cô liền bưng ra thùng rác sân sau để đổ.

- Anh đang ở nhà bố mẹ, lát anh qua... được rồi, anh biết,... vừa gặp nhau lúc này, sao đã nhớ rồi...

Tiếng người đàn ông ngọt nhạt nói vào điện thoại, cô đứng ở bực cửa nhìn ra, quả nhiên không phải ai mà chính là Văn Phi. Hần đang nghe điện của người phụ nữ kia, có vẻ như đang lén lút nên khi phát hiện có người đi đến hần bắt giác ngoài lại nhìn, thấy là cô nên hần làm ra vẻ không quan tâm, lại tiếp tục nói vào điện thoại, giọng vô cùng thân mật:

- Vậy giờ anh qua chỗ em luôn, chờ anh.

Dứt lời hần đi vào nhà, cô nghe loáng thoáng hần gọi mẹ, nói:

- Mẹ, con có việc phải về trước, con cũng vừa nói với vợ con rồi, lát cô ấy tự bắt xe về, con đi đây.

Đi đi cho khuất mắt! Cô đồ nốt chỗ xương vào thùng rác, lúc quay trở vào phòng bếp, thấy mẹ xuống gọi hai cô em chồng lên ăn hoa quả, cả khi cô có mặt ở đó bà ta cũng không nói được một câu khách sáo với cô, hai người đó bảo cô rửa nốt chỗ bát kia rồi lên nhà khách, cũng không cần đợi cô trả lời bọn họ liền đi hết. Đây là cách họ đối xử với con dâu sao? Vì cô ăn mặc không được đẹp để nên họ được quyền sai bảo cô như người ở, hay họ nghĩ nhờ con trai họ cưới cô nên bố cô mới tỉnh lại, những việc cô làm đều là để trả ơn cho hành động cao thượng đó? Hồng Ngọc nuốt không trôi cục tức, cô đã định bỏ về luôn, nhưng nghĩ đến chuyện này qua miệng của đám người kia đến tai bố mẹ thì sẽ phiền thế nào, cô đành phải sẵn tay áo lên rửa dọn.

Mãi tới khi khách khứa về hết thì cô mới xong việc trong bếp, lúc bước lên phòng khách thấy mẹ chồng và vài người khác đang nói chuyện, cô định ngồi lại, nhưng mẹ chồng cô bỗng lên tiếng:

- Muộn rồi còn chưa về đi, xem chồng con về chưa, nó bận bịu tới ngày như thế, con cũng phải biết đường mà chăm sóc nó chứ.

Nghe thôi mà máu cô lại sôi hết lên, cô lập tức xin phép ra về, mấy người kia cũng không vừa, cô bước chân ra tới ngoài thì phía sau cửa liền đóng lại, đúng là họ chẳng coi cô vào mắt. Nghĩ mà cô thờ dài, thứ tình cảm trên trời rơi xuống này, thậm chí còn lạnh hơn cả nước mùa đông nữa. Cô hi vọng gì vào gia đình của Văn Phi chứ, chẳng phải cùng một lòng một dạ với nhau sao, đã thế cô cũng không cần, hần cô còn không cần, mấy người kia là cái thá gì.

Cuộc sống của Hồng Ngọc sau đó không thay đổi nhiều, cô vẫn đi làm bình thường, có việc thì chạy qua nhà mẹ chồng, vốn dĩ là không vừa mắt nên không cần xuất hiện nhiều, còn với người cô gọi là chồng, hần sống hay chết cô cũng thấy kệ. Ấy vậy mà cô cũng qua được hai mùa trong tình cảnh ấy, năm tháng trôi đi rất nhanh, bố cô cũng sắp bước vào ca mổ quyết định, bao nhiêu tâm tư cô đều đặt hết vào việc chăm sóc ông, không để những điều tiếng xung quanh lọt vào tai.

Cho đến một ngày, hôm đó bố mẹ chồng lại đặc biệt gọi vợ chồng cô sang nói chuyện. Cô xin phép đến sau vì còn vướng chút việc trong bệnh viện, bố cô phải làm vài xét nghiệm, cô ở lại để chờ kết quả. Tới lúc qua bên nhà chồng, từ ngoài cô đã nghe tiếng Văn Phi nói:

- ... cô ấy không đẻ được...

Trong lòng cô liền có linh cảm không tốt, quả nhiên khi bước vào, mẹ chồng cô mặt mày sa sầm, cô chào hỏi cũng không ư hử lại một tiếng, phải để cô mờ lòi trước:

- Mẹ cho gọi con đến là có chuyện gì à?

- Thế lúc nào mới có cháu cho mẹ bé? Con cưới về cũng lâu rồi, sao tới giờ không thấy có động tĩnh gì hả? - Mẹ chồng cô khó chịu hỏi.

- Giờ bố con đang như thế, con với anh Phi bàn nhau hay là để sau khi bố con... - Cô còn chưa nói xong, mẹ chồng đã ngắt lời, giọng trách móc:

- Bố con gì nữa, chẳng phải bố con đã tỉnh rồi đấy thôi, con là phận gái, lấy chồng rồi thì phải theo chồng, việc của con là chăm lo cho chồng con, con cứ suốt ngày ra ra vào vào trong viện, thời gian đâu mà nghĩ đến gia đình nữa.

- Nhưng bố con thực sự đang bệnh nặng, tới đây vẫn còn phải tiếp tục mổ, giờ con chưa nghĩ gì đến chuyện sinh đẻ được - Cô gay gắt nói.

- Không được hỗn!

Bỗng chồng cô quát, hần trừng trừng nhìn cô, giống như sắp đánh cô đến nơi. Cô lại sợ hần chặc? Những chuyện trước nay hần làm cô không nói, nhưng chuyện sinh con, cô với hần còn không cả cầm tay nhau, làm cách nào sinh được con. Thế mà hần còn dám trừng mắt với cô, loại đàn ông như hần cô khinh! Hai người mắt to trừng mắt bé, giằng co giây lát mẹ hần thấy không được, mới xuống nước nói:

- Được rồi mà, hai đứa mới lấy nhau, cãi nhau người ta cười cho. Mẹ cũng là sốt ruột cho hai đứa nên mới nói thế, hai đứa nghĩ thế nào thì nghĩ.

Ý mẹ chồng là nói cả hần và cô đều đã cứng tuổi, không còn trẻ trung gì nữa mà dùng dằng chưa tính đến đường con cái. Ngộ nhờ mà cô lại khó có con, thì chẳng phải càng cần biết sớm sao. Lời vừa này con trai bà nói, khiến bà bán tín bán nghi, nếu thực sự cô không thể sinh con, vậy người con dâu này cũng không cần giữ lại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bùa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Giọt nước tràn ly

Hồng Ngọc sau đó liền đoán ra ý đồ trong lời nói của chồng cô. Hẳn là muốn dùng chuyện cô và hấn không thể có con để lay động đến bố mẹ, làm cho hai người bên đó vì sốt sắng thúc giục mà nảy sinh xích mích với cô, giữa cô và hấn lại chắc chắn không thể chung chăn chung gối, hấn còn lạ gì tính khí của mẹ mình, bà sẽ không bỏ qua chuyện này, sớm muộn gì cô cũng bị bức đến nước phải chủ động ly hôn. Từ đầu đến cuối hấn không cần ra mặt, sau tất cả chỉ có cô là người chịu điều tiếng, dù cô có nói là hấn chưa từng đụng vào người mình, thì sẽ có ai tin, lấy chồng ở tuổi này rồi mà không thể sinh con, chính là kiểu mà người ta hay gọi là "cau diếc" đấy.

Văn Phi còn luôn thể hiện mình là người chồng tốt trước mặt bố mẹ, bảo cô và hấn tắt lửa lòng với nhau, vậy thì phải xem lại cô là vợ như thế nào. Nghĩ mà Hồng Ngọc thờ dài ngao ngán, những tưởng là chỉ cần thu mình mà sống thì sẽ không đụng chạm đến ai, nhưng người ta vẫn không ngừng tính kế với mình, thỏa thuận một năm mà cô giao hẹn với hấn, sợ rằng sẽ không kéo dài được như vậy, còn là do cô chủ động ly hôn sớm nên tiền hậu ly hôn cô cũng mất trắng. Con người gã đàn ông kia so với suy nghĩ của cô còn đáng sợ hơn nữa, một khi đã đạt được mục đích, hấn sẽ không chừa lại cho cô một đường sống nào.

Đã vậy thì cô càng phải ở lại, dù bên nhà đó có nói gì đi nữa cô cũng mặc kệ, quan trọng là bố mẹ cô không hay không biết, trong mắt họ cô vẫn sống vui vẻ là được. Hồng Ngọc trời sinh cứng cỏi, đối với người cô ghét lại càng không thể tỏ ra mềm yếu, dù cho hấn có ngày đêm công kích cô trước mặt người nhà bên ấy, cô vẫn tìm cách chống chế, tâm lý không chút nao núng. Văn Phi được đà lấn tới, hấn không ngừng dồn ép cô, thậm chí còn gạ gẫm cô lên giường nhưng bị cô gạt phắt đi, hấn vin vào cơ đó đề nghị dọa lên đánh chửi cô, nói cô muốn ở lại thì phải có con với hấn. Một gã khôn như hấn còn có thể nghĩ ra cách nào hèn hạ hơn nữa, Hồng Ngọc ngoài mặt thì chịu đựng, nhưng trong lòng đã sớm đến giới hạn rồi. Chỉ cần vài ngày tới bố cô phẫu thuật thành công, có lúc đó sẽ lập tức được giải thoát khỏi con ác mộng này.

Nhưng vài ngày đó cũng không êm ả. Trước phẫu thuật mười ngày, bên nhà chồng cô có vào viện thăm bố cô một lần, bấy giờ Hồng Ngọc vừa tới, thấy mẹ chồng đang hỏi han cạnh giường bố, mẹ cô đưa cho cô phích nước nóng, bảo đi lấy chút nước về pha trà mới bà thông gia. Cô nhìn mẹ chồng nói cười bên kia, có chút bất an trong lòng, đi chưa bao lâu, lúc cầm phích nước về, từ ngoài cửa cô đã nghe thấy mẹ chồng nói:

- Con gái chị mãi không có bầu bí gì cả, tôi lo quá, không biết có bị gì không?
- Thì cái Ngọc cũng mới về bên đấy không lâu, lại vì chuyện bố nó ốm nên chắc nó... - Mẹ cô liền đỡ lời.
- Chị nói thế nào ấy, vợ chồng nó suốt ngày quẩn quýt với nhau, nếu có thì cũng phải có rồi, thằng Phi nhà tôi bảo là con chị không đẻ được đấy – mẹ chồng cô lên giọng, nói.

Cô vội vã bước vào, thấy mặt bố mẹ mình biến sắc, còn mặt mẹ chồng thì khó khăn, không nhịn được liền nói:

- Mẹ à, chuyện này con đã nói với mẹ nhiều lần rồi, cái gì cũng phải từ từ mới có chứ ạ, đó giờ mẹ nhắc bọn con cũng đang cố, đâu phải cứ muốn là có được ngay đâu.
- Từ từ mấy tháng rồi, con như thế bảo sao mẹ không sốt ruột cho được – mẹ chồng cô nhìn cô nói dối – nhà người ta thì cười về cái là có cháu bé ngay, đây đến nửa năm rồi vẫn từ từ, nhắc thì lại bảo nói nhiều.
- Anh Phi anh ấy bận bịu đi sớm về khuya như thế, con cũng không tự nhiên mà có em bé được – cô hậm hực đáp.
- Thằng Phi nó đi làm vất vả như vậy vì ai, lại còn không phải vì cái nhà này sao – mẹ chồng cô lập tức đứng dậy, day nghiêng nói.

Hồng Ngọc bặm môi, cô giận run cả tay, muốn nói toạc ra trước mặt bà mẹ chồng, rằng con bà vất vả ngày đêm bên người phụ nữ khác, chứ không phải vất vả làm lụng gì hết. Cả nhà bà có mắt mà như không, để cho con trai ngang nhiên ăn nằm với vợ nhà người ta, bà muốn có cháu thì sang bên đấy mà đòi, muốn bao nhiêu cũng có, con trai bà chỉ là chồng hờ của cô mà thôi.

- Chị thông cảm, nó còn vụng dại, chưa biết thì mình dạy thêm, hai vợ chồng nó cứ quẩn quýt thế này thì kiểu gì cũng sẽ có cháu thôi mà – mẹ cô vội gạt cô đi, nói câu xoa dịu mẹ chồng cô.
- Đây, anh chị đi mà dạy, nói nó làm sao thì làm, còn nếu không được nữa thì nói sớm để tôi còn liệu - Mẹ chồng cô đứng dậy, vung vẩy bỏ về, ra tới cửa còn cố nói lớn lên cho người bên trong nghe thấy – rõ khổ, rước phải đưa đâu đâu vào nhà, có nỗi việc đẻ cũng không xong.

Cô cắn răng nuốt cục tức xuống, đúng là khác máu thì tanh lòng, ngoài miệng lúc nào cũng mẹ mẹ con con, nhưng trong lòng lại giống như người đứng nước lã. Hôm nay còn kiểm có thăm bệnh mà đến quấy rầy bố mẹ cô, có khi nào đây là chủ ý của Văn Phi không? Hấn hành hạ cô chưa đủ, còn muốn thấy bố mẹ cô phải đau lòng thì mới hả sao? Càng nghĩ cô càng uất, chuyện này giờ đã đến tai bố mẹ, không tránh khỏi làm cho hai người phải lo lắng.

Mẹ cô thờ dài, tâm trạng có phần chùng xuống, chép miệng nói:

- Lần sau nhà bên đó có nói gì, con cũng không được đối đáp như thế, người ta đánh giá cho đấy.
- Vâng, con hiểu mà mẹ - Cô đáp cho mẹ yên lòng.

Vừa rồi bố cô đã chứng kiến hết thấy, ông chỉ yên lặng nhìn cô, ánh mắt buồn bã, đợi bà thông gia đi rồi, ông mới gọi cô lại, nói:

- Giữa hai đứa con có trục trặc gì không?
- Bố yên tâm, con với anh Phi không có vấn đề gì đâu, anh ấy dạo này hay phải đi công tác, nhưng vẫn rất quan tâm đến con, chuyện mẹ chồng con nói bố đừng nghĩ nữa, tới đây sẽ có thôi mà – cô cười đáp.
- Con gọi thằng Phi tới bố có chuyện muốn nói với nó – bố cô lại tiếp, ông nuôi con gái lớn từng này tuổi, nó vui buồn hờn giận thế nào ông đều biết, chẳng phải bà thông gia vừa kể là thằng phi nói cô không đẻ được, chắc con gái ông là có chuyện muốn giấu, vẫn nên gọi con về qua hỏi cho rõ ngọn ngành xem thế nào.
- Để bố phẫu thuật xong rồi nhà con qua thăm bố luôn thế, cũng không vội mà – cô thảm than khổ, đang yên đang lành gọi hấn đến làm gì chứ.
- Gặp trước hay gặp sau cũng thế, con cứ gọi nó tới đây, cũng lâu rồi bố chưa gặp nó – bố cô quyết định.
- Cứ gọi chồng con qua đây cho bố con gặp, bố con nằm viện cũng buồn, gọi đến bố con tâm sự một lúc cho khuấy khỏa – mẹ cô nói thêm vào.

Hồng Ngọc vì thế đành bất đắc dĩ đồng ý, nhưng hiện tại hấn đang đi công tác trong Sài Gòn, phải hai hôm nữa mới bay ra, cô nói bố mẹ không cần đợi, lúc nào hấn về cô sẽ báo hấn vào thăm bố ngay. Ngày hấn về, cô đã nói qua cho hấn nghe tình hình của bố, dặn hấn khi vào thăm không được tỏ thái độ bất thường, bố cô có hỏi thì cũng phải vui vẻ mà trả lời, cô đã nhìn mẹ hấn nhiều như vậy, chút chuyện thế này cũng chưa thấm vào đâu, hấn liệu liệu mà làm. Văn Phi nghe không lọt tai, hấn còn đang muốn nhanh nhanh chóng chóng qua bên nhà người phụ nữ kia, cơ bản là khi vào viện hấn không có chuẩn bị, tới biểu cảm lạnh nhạt cũng không buồn đối.

Bố cô và hân trò chuyện không nhiều, chủ yếu là xoay quanh vấn đề sức khỏe của ông, ca phẫu thuật sắp tới và công việc của hân. Hồng Ngọc đứng bên cạnh giám sát hân, trong lòng thấp thỏm, bố cô là người tình ý, thái độ hơi hợt của hân không thể qua được mắt ông, qua lời nói cũng đoán được, ông đang rất nghi ngờ. Đang nói thì ngoài cửa có y tá tới phát thuốc, cô ra nhận, bố cô lúc đó mới hỏi:

- Chuyện con nói cái Ngọc không đề được là như thế nào?

Văn Phi nghe xong liền nhìn cô một cái, cô cũng nhìn hân, vẻ mặt có phần cầu xin, hân chớp mắt nói:

- Đúng đó bố, Ngọc không đề được, cứ tình hình này thì năm sau bọn con sẽ ly hôn.

Có tiếng đứt gãy trong đầu cô, số thuốc vừa nhận từ tay y tá liền rơi xuống đất, cô lao tới túm lấy hân, gần như hét lên:

- ANH NÓI CÁI GÌ VẬY, CHÚNG TA SẼ KHÔNG LY HÔN, ANH ĐIÊN RỒI SAO?

Văn Phi mặc kệ cô gào thét, hân quay sang giường bố, thấy vẻ bàng hoàng hiện lên trên mặt ông, có vẻ như lời của hân đã đánh sập tâm lý bố cô, khiến ông chết lặng. Hân cũng chẳng muốn ở lại nghe mấy người này than khóc, Văn Phi liền gạt cô ra, hân nói với bố cô:

- Con còn có việc, xin phép về trước, bố nghỉ ngơi đi.

Đứt lòi liền đi thẳng ra cửa phòng, chân hân còn giẫm lên mấy viên thuốc cô đánh rơi, cùng lúc mẹ cô vừa đi mua cháo về, gặp hân bước ra bà liền cười nói, nhưng đáp lại chỉ là cái nhìn lạnh nhạt, thậm chí hân không cả chào hỏi mà cứ bước qua mặt bà. Hồng Ngọc vội vã tới bên giường bố, cô trấn an ông, nhưng bản thân lại không thể ngừng khóc, những uất hận trong lòng cô giống như đang theo nước mắt cứ thế tuôn ra, dù cô có nói trăm lần rằng mối quan hệ giữa mình và hân vẫn ổn thì cũng không thể cứu vãn được lòng tin của bố. Tới cùng cô nghẹn lại, thực sự cô đã nhận nhận rất nhiều, thật không ngờ, hân lại đối xử với cô như vậy.

Ngược lại bố cô chỉ im lặng, trong lòng ông đang chịu một trận đã kích rất lớn, thậm chí ông cảm thấy như có tảng đá đang đè lên ngực mình, khó thở vô cùng. Trước đây ông luôn nghĩ cô được sống trong hạnh phúc, nhưng sự thực không như lời con ông vẫn kể, giờ thì ông đã biết chồng cô là người như thế nào, con gái ông hẳn là đã chịu không ít thiệt thòi khi ở bên một người như vậy. Hồng Ngọc nhìn bố già yếu, thấy không được, cô phải tìm hân, bắt hân quay lại đây nói với bố rằng những lời vừa rồi chỉ là nhất thời không suy nghĩ thôi, cô không thể để bố phải đau lòng vì mình thêm nữa.

- ANH ĐỨNG LẠI! VĂN PHI, ĐỨNG LẠI!

Cô lao ra hành lang, thấy hân đang đứng trước thang máy, cô vội giật lấy tay hân, nghiêng răng nói:

- Sao anh có thể nói ra những lời ấy? Anh biết bố tôi bệnh nặng thế nào mà vẫn có thể nói những lời ấy, anh có còn là con người không?

- Cô điên à – hân giằng tay ra, thân nhiên nói – tôi không muốn nói dối nữa, chuyện này sớm muộn ai cũng biết, tôi chỉ thay cô nói ra thôi.

- Trước giờ tôi vẫn nhìn anh, nhìn cả nhà anh, vậy tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy? – cô nước mắt vòng quanh, xuống nước nói – tôi chỉ xin anh nốt lần này thôi, quay lại phòng bố tôi, nói là anh không có ý đó, nói...

- Chẳng phải đây là bệnh viện sao, bố cô không chết được đâu mà sợ - Hân gắt lên.

Chát!

- THẮNG KHÔN, MÀY CỨT ĐI, BỐ TAO MÀ CÓ CHUYỆN GÌ, TAO SẼ GIẾT MÀY TRƯỚC TIÊN – cô tát cho hân một cái rồi chỉ tay vào mặt hân gào lên, nói với dạng chó má này cũng chỉ phí lời, vốn dĩ hân đã không coi cô ra gì, bố cô sống chết ra sao đối với hân lại càng không quan trọng.

Bỗng phía hàng lang có y tá vừa chạy vừa gọi lớn:

- Bệnh nhân giường 3 phòng 204 cấp cứu!

Là giường bố cô, chỉ kịp liếc hân một cái đầy căm phẫn, cô lập tức chạy về phòng, vừa tới cửa đã thấy có người đẩy băng ca ra, mẹ cô vừa khóc vừa lập cập đi theo, cô hốt hoảng dìu mẹ, tới cửa phòng cấp cứu hai người bị giữ lại. Hồng Ngọc hỏi mẹ vừa rồi bố xảy ra chuyện gì, mẹ cô nói qua tiếng nấc, rằng cô vừa đi thì ông ấy liền lên con co giật, không biết là bị làm sao nữa. Mẹ còn kể là ấy ngày trước khi chồng cô chưa đến thăm, bố cô đã bị mất ngủ, đầu cũng có dấu hiệu đau nhức, chắc là do suy nghĩ nhiều về chuyện của cô mà bệnh lại nặng thêm, cô nghe mà nước mắt giàn giụa, ngã ngồi dưới sàn, chuyện cô lo sợ nhất cuối cùng cũng xảy ra rồi.

Giết người thì dễ, cứu người mới khó. Bác sĩ lập tức thực hiện phẫu thuật cho bố cô, ca mổ kéo dài năm giờ đồng hồ, kết quả không thành công. Bố cô bị kích động mạnh, kèm theo suy nhược thần kinh khiến khối u bị vỡ ra, gây xuất huyết trong não, dù đã rất cố gắng nhưng vẫn không thể cứu được. Bố cô hôn mê hai ngày, đêm ngày thứ hai ông trút hơi thở cuối cùng.

Mọi chuyện diễn ra vô cùng chóng vánh, tới mức cô vẫn chưa thể chấp nhận được việc bố đã rời bỏ mẹ và chị em cô mà đi, mấy ngày này cô giống như người mất hồn, hai mắt khô kiệt, tới một giọt nước mắt cũng không còn để rơi, nhưng không khác thì cô còn biết phải làm gì nữa. Tất nhiên là cô còn muốn làm nhiều việc, bố cô đáng ra đã có thể khỏe lên, nhưng tại sao nói chết liền chết ngay được. Cái gì mà đại hi duỗi hạn, cái gì mà đông tây y kết hợp, chẳng phải người vẫn chết đầy thôi, lại còn chết trong uất ức, chết mà không thể nói được nỗi lòng, chết mà cô còn chưa kịp giải thích một lời.

Là cô hại bố mình ư? Cô vẫn luôn nói rằng mình hạnh phúc, ông tin và đó giống như động lực để ông yên tâm dưỡng bệnh, vì thế khi biết được sự thật, lòng tin của ông bị phản bội, tình thân sụp đổ, kết quả là ông không còn động lực để đấu tranh với bệnh tật nữa. Cũng tại cô tin người, cô đã để hân gây vò mình trong một thời gian dài, chỉ để đổi lại một vài lời nói dối, nhưng kết quả hân đã không làm vậy. Chính cô trong hoàn cảnh này cũng đang suy sụp, tất cả những việc cô làm trước giờ chớp mắt đều trở lên vô dụng, dù chỉ còn một thời gian ngắn nữa thôi, mọi chuyện đáng ra đã có một cái kết viên mãn hơn thế, thực sự không kịp nữa rồi.

Cô tựa đầu vào linh cữu lạnh ngắt, khóc khan, miệng lầm bầm một câu:

- Tao sẽ giết mày, tao sẽ giết mày...

Văn Phi từ sau khi bố cô mất vẫn sống thân nhiên, hân là rể trưởng trong nhà, đáng ra phải đứng tiếp khách viếng thăm, nhưng cô một mực cấm hân được bước chân vào nhà, cho dù mọi người khuyên can, cô đều gạt đi, thậm chí còn chỉ vào mặt hân mà nói:

- MÀY NHỚ NHỮNG GÌ TAO NÓI ĐÂY, TAO SẼ GIẾT MÀY!

Cho tới trước khi đưa linh cữu ra khỏi nhà, hân cùng bên thông gia mới tới, trong mấy ngày tang gia, hân không tới nhà cô, cũng không về nhà mình, hân qua nhà người phụ nữ kia ở, vui vẻ không biết trời trăng là gì. Hồng Ngọc đã khóc tới là đi, không còn sức để xua đuổi hân nữa, bộ mặt giả tạo của hân trong đám tang là thứ khiến cô phải khắc cốt ghi tâm. Cô thể với

vong linh bố mình, rằng sẽ bằng mọi cách khiến hán phải sống không bằng chết, còn cả những kẻ hùa vào với hán cũng sẽ chịu số phận tương tự, sống không được, chết không xong.

Sau đám tang cô ở lại nhà mẹ, vì giờ mẹ cô chỉ có một mình, cô sẽ ở lại hương hỏa cho bố tới qua tuần đầu. Văn Phi không phản đối, hán đã sớm cho rằng lần này hai người trở về chắc chắn sẽ ly dị, cô muốn ở đâu hán đều không quan tâm. Mối quan hệ của hai người đã quá rõ ràng, cô đối với hán chỉ có thù hận, dù rất muốn một đao đâm chết hán, nhưng mẹ cô sau này phải tính sao? Hồng Ngọc nghĩ tới hao mòn cũng không ra cách nào vẹn toàn, đau khổ suốt một thời gian dài, cô còn tưởng mình đã hoàn toàn bất lực, bỗng một ngày cô lại được cứu vớt.

Hôm đó là tuần đầu bố cô, gia đình có mời một bà cúng tới làm lễ, cũng không rõ lai lịch bà ta thế nào, chỉ biết tên là Linh và còn trẻ, nhìn chỉ hơn cô vài tuổi, nhưng đã rất có tiếng trong vùng. Bà này chuyên xem mồ mả đất cát, tìm người chết mất xác, bằng những cách vô cùng quái dị, gần như chưa có thầy bà nào làm như vậy, nhưng hiệu suất thành công rất cao. Nghe đồn là bà ấy từng bị sét đánh không chết, trụi hết cả tóc, lúc nào cũng phải bịt khăn kín đầu, thoát nhìn ai cũng tưởng vãi trong chùa, nhưng mà ăn mặc rất đồng bóng, không chồng và thích chơi chim chóc. Người ta hay gọi là Cô Đồng Linh.

Nhà cô cũng gọi là có duyên với Cô Đồng Linh, vốn dĩ định mời sư thầy trong ngôi chùa gần nhà đến làm lễ, nhưng lúc vào chùa thì thầy lại đi vắng mất. Vừa hay Cô Đồng Linh hôm nay cũng ra chùa để trả lễ cho một nhà con chết tai nạn tận mạn Hải Phòng, cúng kiếng rằm rĩ ba tháng không ăn thua, Cô Đồng Linh chỉ dùng hai đồng âm dương với một nắm đất mà lại vạch ra được chỗ người đó nằm, nghe thì có vẻ tài tình lắm. Tiện có Cô Đồng Linh ở đây, nhà cô liền mời bà ta qua nhà mình làm lễ, cũng không mất bao nhiêu thời gian, mà tiền công lại rất hậu hĩnh. Cô Đồng Linh ấy thế mà không làm vì tiền, bà ta làm vì Hồng Ngọc, vừa nhìn thấy cô, bà ta liền nói:

- Bố cô vẫn theo cô đấy.

Tự nhiên nghe người khác nói như vậy ai cũng phải giật mình ớn lạnh, Hồng Ngọc sợ tới rụng rời chân tay, cô than:

- Tôi muốn trả thù cho bố nhưng vẫn chưa nghĩ ra cách, bố tôi ra đi oan uổng quá...

- Trả thù à? – Cô Đồng Linh hỏi.

- Chồng tôi, hán hại tôi thâm như thế này, giờ còn muốn đuổi tôi ra khỏi nhà để rước một con đàn khác về, tôi thật muốn hán sống không bằng chết – cô nghiêng răng đáp.

Cô Đồng Linh nhìn người phụ nữ trước mặt, từ trong ra ngoài đều toát lên một vẻ căm phẫn tột bậc, nghe chừng là rất oán hận, bà ta thông thả hỏi:

- Thế có chắc là muốn trả thù chồng không?

- Vâng, chỉ cần là cách vẹn toàn thì tôi sẽ theo đến cùng – Hồng Ngọc mắt sáng quắc đáp.

Thấy cô quả quyết như vậy, Cô Đồng Linh gật đầu, nói:

- Lễ xong thì theo tôi, tôi bày cho một cách, tốn chút công sức, nhưng sẽ khiến hán nguyện vì cô mà chết.

Bạn đang đọc truyện *Bùa Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Bùa người

Nơi Cô Đồng Linh dẫn Hồng Ngọc tới nằm núp sau những dãy nhà cao tầng đồ sộ, sâu trong một con ngõ trên đường Thụy Khuê, đó là một khu tập thể được xây từ những năm 80, với lối kiến trúc cũ kỹ, và không gian sinh hoạt chật hẹp, nhìn từ ngoài vào tổng thể giống một cái chuông chim cổ đại. Hai người đưa nhau lên tầng ba, qua hết dãy hành lang dài hun hút, Cô Đồng Linh dừng chân trước cửa căn hộ cuối cùng, bắt đầu lấy chìa khóa tra vào ổ lệch xoay.

Dọc đường có xảy ra một chuyện ngoài dự liệu, khiến cho Hồng Ngọc dù trong lòng hoang mang nhưng một câu cũng không dám hỏi, cô là sợ mình lỡ lời sẽ làm người kia phật ý, giáng cho một đạo bùa thì cô cũng tiêu đời. Chẳng là vừa rồi Cô Đồng Linh có bị quệt xe ngã ra đường, tại lúc đó đường xá đông đúc quá, bà ta đi trước một con xe bốn chỗ, đến đoạn tắc không đi được mà người trong xe vẫn cố lên lên, kết quả là tông vào xe của Cô Đồng Linh, khiến bà ta xước tay chảy máu. Hồng Ngọc lúc đó đang đi bên cạnh, thấy có va chạm thì lập tức tập vào lề rồi chạy lại dựng xe cho bà ta lên, quay trước quay sau đã nghe thấy tiếng hai bên xô xát, người đàn ông lái xe xùng cò lên:

- Tự nhiên dừng giữa đường ăn l* n à?

- Nói năng cho hán hơi – Cô Đồng Linh vừa ôm vết thương vừa cự lại – Đường đông mà đi như ăn cướp vậy, bị mà há?

- Đm, xước xe tao rồi – Người đàn ông không nghe bà ta nói, sò sờ mũi xe một chút, sau đó chỉ vào chỗ bị tróc sơn, gân cổ lên nạt nộ – Thế giờ mày muốn thế nào?

- Thế nào nhìn thì biết, tay tao bị xe mày tông rách, đã không được một câu xin lỗi còn chửi tao, mày chán sống rồi phải không? – Cô Đồng Linh đổi giọng, Hồng Ngọc đã tính vào can, nhưng lại bị thái độ hờ báo của bà ta dọa cho sợ.

Tình hình lúc đó rất nóng nảy, một đoạn đường bị hai người làm cho tắc nghẽn, vài người dân hiếu kỳ cũng đứng lại xem, người ta nhìn về phía gã đàn ông lái xe con, sau lời thách thức của Cô Đồng Linh mặt gã đỏ gay như gấc trời, đoán là sẽ có ầu đã nổ ra. Quả nhiên, gã đàn ông lao tới đập đồ xe của Cô Đồng Linh, trong đám đông có người xuyết xoa, chứng kiến cảnh tượng đó mặt bà ta tối sầm lại, tay ngay lập tức rút từ trong túi ra một tờ giấy màu vàng, nhìn thoáng qua thì có vẻ loằng ngoằng hình thù gì đó. Bà ta đập bàn tay đầy máu cùng lá bùa xuống mũi xe của gã đàn ông, lúc nhấc bàn tay ra, ai nấy đều thấy trên mặt giấy đã in một bàn tay máu, gã đàn ông nhìn hành động kỳ quái vừa rồi, lại chửi đồng:

- Con mụ điên này, mày làm gì xe của tao đấy?

- Nội trong ba ngày tới, chỗ này – Bà ta chỉ vào vị trí tờ giấy vàng dán lên – Sẽ bị đâm nát, tao báo trước cho mày biết, coi như cho mày một con đường sống.

Hồng Ngọc lúc đó rất bối rối, cô vừa dựng xe cho bà ta lên, nghe thấy mấy lời kia cũng hơi chột dạ, bà ta có phải nổ quá rồi không, gì mà như mấy câu nguyên rủa vậy? Nói ra được mấy lời như vậy trước đám đông, Cô Đồng Linh này không thấy ngượng mồm sao, nhìn mặt gã đàn ông kia rõ ràng là đang nghĩ bà ta điên rồi. Dứt lời có vẻ Cô Đồng Linh đã định rồi đi, nhưng nghĩ ra điều gì lại quay lại nói tiếp:

- Nếu mày gỡ nó ra – Đúng là gã đàn ông vừa làm bầm chửi vừa định gỡ tờ giấy vàng đó xuống thật, nhưng nghe bà ta nói gã liền dừng tay – Mày dùng tay nào phét mày tay đó, mày không tin thì cứ thử gỡ nó đi, rồi mai quay lại đây tìm tao.

Lần này nói xong thì bà ta đi hẳn, để mặc gã đàn ông đứng nhìn tờ giấy vàng, thái độ nghiêm trọng của bà ta khiến gã phải do dự, nhưng không thể vì một vài lời hăm dọa hoang đường mà gã sợ không dám giật nó xuống. Bà ta vừa đi thì gã đàn ông nhỏ đánh toẹt một bãi nước miếng xuống đường, sợ cái đ*o gì mà sợ, gã giật mảnh giấy ra vo tròn trong tay rồi ném đi, coi như vừa rồi gặp phải một mụ điên nói nhảm.

Hồng Ngọc so với gã đàn ông kia còn hoang mang hơn nữa, cảm giác con người này có gì đó rất đáng ngờ, cô cứ lảng lảng đi theo bà ta, đường cũng không tính là xa, lại đóng người qua lại, vì thế mà cô có phần lơ là cảnh giác. Nhưng tới khi đi vào dãy hành lang khuất sáng, mắt thấy rõ ràng cửa phòng hai bên đều khép chặt, nhưng hề hai người bước qua liền nghe thấy tiếng kéo kẹt rất khẽ. Hồng Ngọc ngoái lại nhìn, không biết từ lúc nào bên khe cửa đã lộ ra nửa khuôn mặt người, con mắt còn đang chau hấu nhìn theo cô. Gió từ đâu bỗng lùa vào gây, giống như có ai đó thổi vào cô, cảm giác lạnh lạnh rờn rợn khiến cô rùng mình, Hồng Ngọc bắt gặp sờ lên cổ, vừa đi vừa lảo lảo nhìn quanh, sau không nhìn được liền hỏi:

- Đây là đâu vậy?

- Đây là nhà tôi - Cô Đồng Linh quay sang nhìn cô đáp, vẻ mặt đã ôn hòa như trước, cùng lúc cửa phòng mở ra, bên trong vậy mà rất sáng sủa.

Lời đồn về bà cúng này không sai, trong nhà bà ta treo rất nhiều lồng chim, ánh sáng từ hai chiếc cửa sổ chắn song mở lớn chiếu vào, làm cho cả căn phòng bùng bùng sức sống, không gian rất sinh động. Có điều, không có con chim nào trong lồng cả. Hồng Ngọc nhìn quanh quất, kia đều là lồng rỗng, thảo nào mà từ lúc bước vào cô không nghe thấy tiếng chim hót. Đang lầy lăm lạp, bỗng từ một góc tối trước mặt cô ánh lên hai đốm sáng xanh lét như ma trơi, vừa chớp mắt hai đốm sáng đã bay sang góc bàn, nhanh đến độ cô chỉ kịp rú lên một tiếng, thì nó đã ập đến trước mặt.

Ngàoooo

Hóa ra là một con mèo lông ngắn đen tuyền, nó ngửi ngửi cô, lông bỗng dựng đứng, mặt lộ ra vẻ hung ác, nó gào mồm lên đe dọa. Nhưng ngay lập tức con mèo bị Cô Đồng Linh túm lấy, bà ta vỗ về nó, lại nhìn cô cười nói:

- Nó đã ăn hết những con chim tôi nuôi – Tay bà ta chỉ mấy cái lồng chim rỗng, tiếp – Dù tôi đã treo lên rất cao, nhưng nó vẫn tìm cách vồ chim để ăn, con mèo này sắp biến thành ma rồi.

Lời này bà ta nói ra khiến cô không khỏi rùng mình, bộ dạng khi nãy của con mèo kia còn đáng sợ hơn cả ma nữa, thậm chí nó còn muốn ăn cả cô luôn không biết chừng. Mà bà ta thích chim như vậy, tại sao lại để con mèo kia ăn hết chúng, Hồng Ngọc cảm thấy bà cúng này hành vi không rõ ràng, giống một kẻ lừa đảo hơn là một người làm về tâm linh, việc bà ta đưa cô về đây cũng rất đáng ngờ, có khi nào sẽ bắt cóc cô bán cho lò mổ lấy nội tạng không?

Cô Đồng Linh liếc qua liền biết Hồng Ngọc đang nghi ngờ mình, bà ta đặt con mèo sang một bên, rót một cốc nước đưa cho cô, thân nhiên nói:

- Chẳng phải cô đang tìm cách trả thù cho bố ư, sao, giờ nghĩ lại rồi à, không cần tôi giúp nữa chứ?

- ... Cái đó... tất nhiên là tôi cần – Hồng Ngọc bị nhìn trúng liền lúng túng đáp – bà muốn tôi làm gì?

- Trước hết cứ kể đầu đuôi chuyện của cô cho tôi nghe, cách thì thực ra tôi có nhiều lắm - Bà ta vừa nói vừa ra hiệu cho cô ngồi ở phía đối diện.

Hồng Ngọc kể ngắn gọn lại một lượt, từ chuyện cưới chạy tang, sau đó bố cô tỉnh lại thần kỳ như thế nào, rồi chuỗi ngày sống như cực hình tại nhà Văn Phi ra sao, cuối cùng là bố cô bị hấn làm cho tức chết. Lời còn chưa dứt, cô đã nước mắt ngấn nước mắt dài, giọng cũng nghẹn ngào không nói liền mạch được. Cô Đồng Linh cũng xem như là hiểu hết rồi, không cần cô kể tiếp nữa, bà ta hỏi:

- Vậy chính xác là cô muốn trả thù những ai?

- Tất cả bọn chúng! – cô nói mà như hét lên.

Cô Đồng Linh chưa từng thấy ai quyết liệt như vậy trước đây, bà ta đã gặp nhiều trường hợp trả thù tình rất tàn khốc, nhưng không đến mức triệt để như vậy. Qua giọng điệu có thể thấy cô đã bất lực thế nào mới phải cầu cứu người ngoài thế này, thậm chí là đặt niềm tin vào một người không quen không biết, bị dồn đến nước đó thì phải nói là rất đáng thương. Với ý chí như hiện tại, cô sẽ đi được đến đâu của công cuộc trả thù? Cô Đồng Linh trầm nghĩ, hiếm khi có được một người bán mạng vì thù như vậy, xem ra không giúp thì sẽ rất có lỗi với lương tâm.

- Được, vậy tôi có một combo có thể giúp cô xử lý vẹn toàn tất cả những vấn đề trên. Có điều cô phải chuẩn bị tâm lý, quá trình sẽ kéo dài một thời gian đấy.

- Combo là gì?

- Tôi là người làm về tâm linh, như cô biết thì tôi sẽ không dùng những cách bạo lực thông thường để áp dụng vào việc này, công cụ mà tôi sử dụng là bùa chú.

- Vậy ý bà là một combo bùa chú? Như thế nào?

- Đáng ra tôi sẽ chỉ giúp cô đoạt lại những gì cô đáng được nhận thôi, nhưng thử nghĩ mà xem, những thứ đó cô có cần không? Một người chồng như vậy, một gia đình như vậy, cô cần không?

- Không!

- Chính thế, cô là muốn chúng phải trả giá cho những chuyện mà chúng đã gây ra, nhưng cái gì cũng phải có trình tự, chúng đã gây vò cô suốt một thời gian dài, nếu chỉ một dao mà giết đi thì sẽ không thỏa đáng với cô. Nghe này cô gái, nếu cô đã khao khát trả thù như vậy, thì phải làm cho thật triệt để, phải từng bước khiến cho những kẻ đó chịu đau khổ gấp trăm lần, thậm chí là khiến chúng không dám trở lại làm người, nếu có kiếp sau. Cô đã có ý tưởng nào cho chuyện này chưa?

Hồng Ngọc không đáp, cô cơ bản là không theo kịp lời bà cúng kia nói, ý tưởng cho việc trả thù ư? Nghĩ rồi cô bèn lắc đầu, mọi thứ hiện vẫn rất mơ hồ.

- Vấn đề bây giờ là cô nên bắt đầu từ đâu? – bà cúng bắt đầu hướng cô đi vào chi tiết - Nền tảng là một bước quan trọng vì từ đây cô sẽ phát triển được những bước tiếp theo, nếu là tôi thì tôi sẽ bắt đầu từ việc bán thân bị mất niềm tin.

- Mất niềm tin? Có phải là lần đầu tiên tôi phát hiện ra hấn ngoại tình với người phụ nữ kia trước lễ cưới?

- Nói đúng ra, thì đó là việc ngoại tình của chồng cô, vì nó mà cô chán ghét hấn, cũng vì nó mà hấn muốn đuổi cô đi, đây chính là nguồn gốc của mọi vấn đề phát sinh sau này, phải cắt đứt được nó trước tiên.

Vừa nói Cô Đồng Linh vừa đứng dậy, bà ta đi quanh nhà một lát, sau đó trở lại bàn để xuống trước mặt cô một cái túi vải nhỏ, màu xám không có họa tiết. Để cô cầm lên xong bà ta mới hỏi:

- Cô đoán xem trong đó chứa cái gì.

- Một miếng sành hình chữ nhật và một hạt bàng khô? – cô nấn nấn

- Thứ cô sờ thấy là mảnh sành, đó là tro cốt người chết trộn với đất bùn hầm mộ, đem nung lên, cái đó gọi là Phách. Còn hạt bàng khô kia, thực ra là một đoạn lòng của người, cái đó gọi là Tâm. Phách và Tâm nghĩa là thể xác bên ngoài và nội tâm bên trong, đây là một loại bùa của người Malay, tên là Bùa Người.

Nghe mà Hồng Ngọc sùng sốt cả lên, cô lập tức đặt cái túi xuống bàn, không đợi cô kịp phản ứng. Cô Đồng Linh đã nói tiếp:

- Đừng sợ, thứ này không nguy hiểm – bà ta trấn an cô - Bùa Người sẽ gián tiếp thực hiện mong muốn của cô. Người Malay còn coi đây là bùa may mắn, tôi chỉ cải biến một chút, khiến nó trở lên hữu ích với cô hơn thôi.

- Bùa này dùng thế nào?

- Cô lấy hai món đồ thiết thân của hai người đó, gì cũng được, để vào trong một cái chậu, đổ ngập nước và thả bùa này vào. Trước khi đi ngủ cô hãy ngâm tay trong chậu nước đó, xong lại đặt chậu nước vào gầm giường, để một con dao dưới gối, như vậy là yên tâm ngủ rồi. Bùa Người có hiệu lực trong vòng 30 ngày, cô sẽ phải tốn sức một chút, nhớ tuyệt đối không được để ai nhúng tay vào chậu nước đó, chỉ cần làm theo chỉ dẫn của tôi thì chắc chắn sẽ thành công. Hết 30 ngày thì quay lại đây, tôi sẽ chỉ cho cô tiếp theo phải làm gì.

- Sẽ không ảnh hưởng đến tôi chứ? – cô do dự hỏi.

- Tuyệt đối không, cô cứ coi đó như bùa may mắn là được – bà cũng đảm bảo.

- Tôi vẫn thấy việc này không cần thiết, bọn họ đan díu với nhau không liên quan đến tôi, việc gì tôi phải hao phí tâm tư vì họ, tôi cũng đâu có ghen tuông gì chuyện đó – nghĩ không thông, cô liền nói.

- Có thể bước này đối với cô không quan trọng, nhưng cô nên nhớ đây là cách của tôi, mọi đường đi nước bước trong này tôi đều đã tính toán kỹ càng, việc trả thù cô thành công hay không chỉ còn phụ thuộc vào bản lĩnh của cô thôi đâu thôi. Tôi không chỉ nghĩ cho cô, mà còn hi vọng cô thành công, vì vậy sẽ không làm gì hại đến cô cả, nếu cô vẫn không tin tưởng vào những lời này của tôi, vậy coi như tôi chưa nói gì, cô cũng chưa từng thấy vật này – Cô Đồng Linh vờn tay thu lại túi bùa.

- Tôi tin! – Hồng Ngọc lập tức giữ lấy cái túi, ánh mắt bỗng kiên định hẳn lên.

- Phải như vậy – Cô Đồng Linh dịu giọng nói – cô cũng không cần quá căng thẳng, chơi bùa quan trọng nhất chính là cái tâm, tâm cô đã vững thì trời có sập cũng không lay chuyển được, tự khắc việc sẽ như ý mình thôi.

Bùa chú vốn dĩ chưa từng liên quan đến cuộc sống của cô trước đây, cô cũng không mong muốn sẽ có ngày này, vẫn là do số phận đưa đẩy, nếu thực sự đã an bài rồi vậy cô cũng chỉ còn cách thuận theo mà sống. Nghĩ vậy cũng không đúng, dựa vào đâu mà một cái túi như thế này có thể thay đổi được hai con người, chỉ trong một thời gian ngắn khiến họ từ bỏ nhau, cô vẫn mơ hồ không tin, nếu thực sự bùa chú có năng lực vô biên như vậy, thì những kẻ nắm giữ được chúng sẽ chẳng khác gì nắm giữ vận mệnh của người khác.

- Bùa này có giá bao nhiêu? – hẳn là nó sẽ không rẻ, Hồng Ngọc tự nhủ.

- Khi nào cô thành công tôi sẽ tính tiền một thể, cô còn nhiều việc phải làm hơn là nghĩ về giá của nó đấy – bà ta xua tay đáp – hãy cân nhắc kỹ những gì tôi nói, một khi đã bước chân vào thì không thể rút ra nữa đâu. Bùa chỉ là công cụ thôi, quan trọng là ở lòng người có kiên định hay không.

Cô cầm túi bùa trở về, trong lòng tính toán, nghe nói bùa chú không phải thứ gì tốt đẹp, lần này vấp vào nó, là lành hay dữ thì chưa rõ, cô lại là người ngoại đạo, một chút kiến thức tâm linh cũng không có, nghĩ đi nghĩ lại cô vẫn thấy không ổn. Thời gian áp dụng túi bùa này cũng khá dài, tới 30 ngày, ai biết được quá trình có xảy ra chuyện gì bất trắc hay không, và lại Cô Đồng Linh kia hành tung đáng ngờ, có thể còn ý đồ khác đằng sau nữa, thôi thì lợi bất cập hại, trên đời có ghét nhất làm việc không rõ ràng, vẫn là không theo thì hơn.

Nghĩ nửa ngày, hôm sau đi làm về, Hồng Ngọc liền chạy xe qua Thụy Khuê để trả lại túi bùa cho bà cúng. Đi đến đoạn đường xảy ra va chạm chiều qua, cô thấy có đám đông đang vây quanh một người, nhìn kỹ thì hóa ra là gã đàn ông hôm qua tông vào xe của Cô Đồng Linh. Gã lặn lội dưới đất, có vẻ rất đau đớn, hình như một bên tay bị thương, đi cùng gã có hai người đàn ông nữa, họ đang hỏi những người xung quanh xem có biết người hôm qua va chạm với gã ở đâu không. Nghe nói gã đã gỡ lá bùa đó ra, sau khi về nhà thì bên tay kia liền mờ đi rồi, qua một đêm tay gã hóa thành tím ngắt, cả cánh tay cứng đờ không thể cử động được, đi khám thì bác sĩ không tìm ra bệnh, gã nghĩ chỉ có thể là do những lời người đàn bà đã va chạm với gã lúc chiều qua gây ra.

Bà ta hẹn gã ở đây, chắc chắn biết gã sẽ xảy ra chuyện nhưng lại không thấy đến, Hồng Ngọc nhìn người đang lặn lội dưới đất, cánh tay người đó đã tím đen, không biết có phải đã bị phé rồi không. Cô rời khỏi đám đông, trong lòng xoay chuyển, quả thực bà ta có khả năng đó, chỉ với một tờ giấy mà có thể hại người khác ra nông nỗi này, túi bùa bà ta đưa cho cô hẳn là phải linh nghiệm không kém. Chỉ cần nghĩ tới việc lũ người khốn nạn kia bị hại thể thảm, ruột gan cô liền hưng phấn lạ thường, cô siết chặt lấy cái túi, hạ quyết tâm theo cách này tới cùng.

Tối hôm đó, Hồng Ngọc quay về căn hộ chung cư, Văn Phi có bóng gió về chuyện ly hôn, nhưng cô gạt đi, bảo hẳn giờ nhà cô đang có đại tang, đợi qua 100 ngày của bố sẽ tính tiếp. Hẳn không muốn đôi co với cô nên bỏ ra khỏi nhà, chắc chắn là đi đến chỗ người phụ nữ kia, đợi một lát không thấy hẳn quay lại, cô liền mở cửa vào phòng hẳn. Muốn lấy đồ thiết thân của hẳn không khó, cô tùy tiện chọn một cái áo bất kỳ là được, tiếp theo là đồ thiết thân của người phụ nữ kia, cô ta không để lại vật gì trong phòng hẳn, kiểu này phải nghĩ cách khác.

Hôm sau Hồng Ngọc xin nghỉ làm, cô tới xưởng của nhà hẳn đợi, gần trưa thì hẳn bắt đầu rời đi, cô lập tức bám theo, tới một cửa hàng chăm sóc sắc đẹp, cô nhìn thấy người phụ nữ từ bên trong chạy ra, hai người họ đưa nhau đi ăn trưa. Gần 1h chiều hẳn lại đưa cô ta về spa kia, trông quần áo đồng phục cô ta mặc Hồng Ngọc đoán đây là nơi người phụ nữ đó làm việc. Trong lòng đã có toan tính, cô đi đến một nơi, gặp một người, nói vài câu, trao cho người đó một ít tiền, hẹn tối làm xong việc sẽ trả nốt chỗ tiền còn lại. Sắp xếp đâu vào đấy, cô đến quán cà phê đối diện spa ngồi đợi, thẳng đến hơn sáu giờ chiều, trời đã nhá nhem tối, cô mới thấy người phụ nữ kia rời khỏi nơi làm việc.

Cô ta đi trên một chiếc vespa màu đỏ, Hồng Ngọc cầm điện thoại lên gọi, đầu dây bên kia nhận điện, người đó đã ở ngã tư phía trước đợi, cô lập tức lên xe đi vòng sang đường khác. Người phụ nữ vừa đi qua ngã tư, bỗng từ phía sau có một chiếc xe máy phóng tới, trên xe có hai người bị khẩu trang, người ngồi sau giật lấy cái túi xách mà cô ta đang đeo, còn dùng kéo cắt quai của túi. Người phụ nữ kia bị hành động đó làm cho giật mình, cô ta loạng choạng tay lái rồi ngã ra đường, vừa kịp hô cướp thì hai kẻ đó đã lao vút đi, biển số xe cũng đã che kín, đến khúc ngoảnh tiếp theo thì chúng rẽ ngang rồi đi mất hút.

Xe máy của hai tên cướp vòng vào một con ngõ, bên trong là Hồng Ngọc đã đợi sẵn, cô đưa nốt chỗ tiền lúc trước thỏa thuận cho chúng, hai kẻ đó nhanh chóng rời đi. Lúc mờ tối xách thấy những đồ có giá trị bên trong đều đã bị lấy mất, cô cũng không bất ngờ, cơ bản là những cái đó cô không cần, thứ cô cần là cái túi xách mà người phụ nữ kia luôn đem theo bên mình, có vật này rồi kế hoạch của cô mới chính thức bắt đầu.

Tối hôm đó, chồng cô có lẽ đang ở bên an ủi người phụ nữ kia, cô ngồi trong phòng mình, ném hai món đồ vào trong chậu, đổ nước ngập hai thứ đó, sau mới lấy túi bùa ra, trong đầu nhớ lại cảnh gã đàn ông với cánh tay bị tím đen đau đớn, cô nghiền răng thềm rủa một tiếng, cuối cùng thả túi bùa vào trong nước. Ngoài tưởng tượng của cô, vài giây sau từ cái túi thôi ra một màu đỏ thẫm, rất nhanh cả chậu nước đều bị nhuộm đỏ, nước còn sánh lại nhìn như một chậu đầy máu. Đồ đến chói mắt, cô nuốt một ngụm nước miếng, nghĩ phải cho tay vào đó mà tự nhiên cô ớn lạnh, nhưng kỳ quái là càng nhìn cô lại càng muốn khuấy thử nó, giống như bị màu đỏ ấy hút hồn, không cách nào cưỡng lại được.

Vừa cho tay vào nước, cảm giác lạnh lẽo lan từ đầu ngón tay tới mu bàn tay, sau một lát vẫn không thấy có gì khác biệt, cô liền yên tâm. Ngâm thêm vài phút, cô bắt đầu ngập ngừng, bình thường giờ này cô chưa buồn ngủ, có lẽ do mấy ngày nay mệt mỏi nên muốn ngủ sớm hơn, cô liền rút tay ra khỏi chậu, vẩy cho ráo nước rồi lau qua khăn một chút. Đến lúc đó mới để ý là nước này có một mùi rất lạ, cô chưa từng ngửi qua, không thơm nhưng rất dễ chịu. Con buồn ngủ kéo đến rất nhanh, chuẩn bị nốt những bước còn lại xong, vừa đặt mình xuống giường, cô liền chìm ngay vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Bùa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Bùa người (2)

Người phụ nữ của Văn Phi tên là Lý Thị Hoa. Cô ta lúc sẩm tối bị kẻ gian cướp mất túi sách, trong con hoảng loạn không làm chủ được tay lái, Thị Hoa lao vào xe bên cạnh, kết quả chân bị thương nặng, phải đưa vào viện cấp cứu. Nghe nói lúc ngã còn đập đầu xuống đường nên hôn mê bất tỉnh, trên người lại không có giấy tờ thành ra phải đợi tới tối hôm đó cô ta tỉnh dậy gọi cho Văn Phi, bấy giờ hắn mới biết tin. Vừa thấy hắn đến, Thị Hoa đã khóc ầm lên, trách hắn lúc đó không tới đón nên mới để xảy ra cơ sự này. Văn Phi nhìn khuôn mặt sưng vù của Thị Hoa, chắc lưỡi nói:

- Đen thôi, đồ quên đi. Em như vậy thì tới đây không cần đi làm, cứ ở nhà anh nuôi là được, yên tâm.

Lại nói vết thương ở chân Thị Hoa khá nghiêm trọng, là bị móc vào giá để hàng của xe máy, tuy không dài nhưng rất sâu, bác sĩ phải khâu mười ba mũi, còn dặn cô ta tuyệt đối không được đi lại trong một tuần tới. Điều này cô ta cũng tự biết, cái chân đó chỉ cần nghỉ đến đã nhức tới óc rồi, đừng nói là động vào, Thị Hoa vì thế giận cá chém thớt, cứ nhè mặt Văn Phi mà xả, nói tới sùi cả bọt mép. Hắn ban đầu còn dỗ dành ngọt nhạt, về sau thì chỉ im lặng, cô ta đang đau đến phát điên, hắn biết nên mặc kệ, chính là cứ để cô ta nói tới chán thì thôi.

Thẳng đến khuya, Thị Hoa truyền hết một chai nước biển, y tá đưa cô ta ít thuốc, hẹn hai ngày sau đến khám lại rồi cho về. Vừa ra khỏi phòng đồng hồ liền điểm 12h, trong viện vắng lặng như tờ, dãy hành lang sáng trắng یم ỉm phảng phất, nếu để ý chỉ nghe thấy tiếng bước chân đơn độc chậm rãi vang lên. Văn Phi đẩy xe lăn về phía cầu thang máy, này giờ không thấy Thị Hoa nói gì, hắn dừng bước cúi xuống hỏi:

- Em sao vậy?

- Anh... anh có nghe thấy tiếng gì lạ không?

Mặt Thị Hoa lộ vẻ hoang mang, vừa rồi ở trong phòng cô ta vẫn thấy bình thường, nhưng sau khi ra khỏi cửa liền có cảm giác bất an khó tả. Không biết có phải do ánh sáng ở đây làm cho lóa mắt hay không, mà sau mỗi lần chớp mắt cô ta đều thấy hiện ra một cái bóng bất động, hoặc đang đứng hoặc đang nhào người trên sàn nhà, nhưng tổng thể chỉ như một đường viền vừa thấy đã biến mất, cô ta cho rằng mình bị mất máu nên thị giác có đôi chút ảnh hưởng. Và dù đã cố trấn an bản thân song cảm giác bồn chồn ấy vẫn không qua đi, thậm chí nó còn tăng lên sau khi cô ta vô tình nghe được một tiếng động lạ. Ngay lập tức Thị Hoa bị thứ âm thanh đó thu hút, rõ ràng là ngoài hai người ra cô ta không thấy có ai đi lại trên hành lang, nhưng thứ âm thanh lọt vào tai lại cho thấy, nó đang tiến đến, rất gần.

Sột sột sột...

Từng hồi ngắt quãng, nghe vừa có cảm giác nặng nề lại vừa ướt át, giống như ta kéo lê một vật đang không ngừng chảy nước trên nền bê tông, đó là tiếng sàn sạt bị bóp méo, đều đặn ngừng lại, đều đặn lê đi. Thị Hoa tìm đập thỉnh thoảng, cô ta còn đang mơ hồ không rõ mình nghe thấy gì, nhưng linh cảm đã trở dậy mạnh mẽ, đột nhiên cô ta ngửi thấy có mùi tanh trong không khí. Đang hoang mang thì Văn Phi dừng bước, nghe cô ta nói đến tiếng động lạ, hắn ngó quanh giấy lát, lắc đầu đáp:

- Không, có tiếng gì lạ đâu.

Thị Hoa cũng nín thở nghe ngóng, đúng là im ắng thật, giống như hết thấy đều biến mất sau khi hai người dừng lại, nhưng vậy vẫn không khiến cô ta thoải mái hơn, lẽ nào lời đồn bệnh viện thường xuất hiện ma lúc nửa đêm là có thật? Cô ta từng nghe người khác kể, vì có nhiều người chết oan nên ma trong bệnh viện là loại ghê rợn nhất, nó kéo theo một cái bao dứa lớn, bên trong nhồi đầy xác người, đêm đêm đi quanh hành lang, với vệt máu tươi đầm nền đất, đáng sợ hơn cả là bất cứ ai bắt gặp nó đều sẽ chết không toàn thây, trở thành một phần trong đồng xương thịt bầy nhầy mà nó kéo theo. Không biết chừng âm thanh kia chính là của con ma đó, Thị Hoa thầm sợ hãi, hít thở cũng trở lên dồn dập. Tâm trạng khó nói càng khiến cho sắc mặt của cô ta thêm kì dị, Văn Phi nhìn không ra cô ta bị gì, chưa kịp hỏi cô ta đã gắt:

- Anh còn đứng ngây ra làm gì, về nhanh đi!

Văn Phi rào bước đẩy xe lăn về phía cầu thang máy, hắn vừa đi Thị Hoa liền nghe thấy tiếng sột sột truyền đến, hắn đi càng nhanh thì âm thanh đó càng gần, giống như đuổi theo sau lưng hai người vậy. Không những thế trong mắt cô ta cùng lúc lại hiện ra tới bốn năm cái bóng, vẫn mờ mờ ảo ảo như cũ, nhưng tư thế đồng nhất, đều đang nhào tới chỗ cô ta mà vô lý. Sợ tới độ cô ta không dám chớp mắt, thẳng một đường trợn muốn lòi cả con ngươi khỏi tròng. Rất nhanh đã tới cầu thang máy, Văn Phi bấm nút, cầu thang bắt đầu đi từ tầng một lên. Không đúng, hai người đã dừng lại mà sao tiếng sột sột kia vẫn đuổi theo không dứt, Thị Hoa nghe mà toàn thân bủn rủn, cô ta cắn môi nhìn số tầng từ từ thay đổi, trong đời chưa bao giờ biết chờ đợi lại có lúc đáng sợ như vậy.

Ting!

Cửa thang máy vừa hé ra, Thị Hoa đã vùng dậy lao vào trong, đột ngột đến mức Văn Phi cũng bị giật mình, hắn còn chưa kịp đỡ liền thấy cô ta ngã đánh huych một cái xuống sàn. Thị Hoa cố sức ngồi dậy, lúc quay lại nhìn, đập vào mắt cô ta là một vệt máu đỏ thẫm kéo dài trên sàn nhà, tới bánh xe lăn thì đọng thành vũng lớn, nhưng không hề thấy con ma nào ở đó, ngay lập tức cô ta gào lên:

- Đóng cửa thang máy lại!

Văn Phi không hiểu là chuyện gì đang xảy ra, hắn còn định đẩy xe lăn vào nhưng bị Thị Hoa giữ lại, cô ta đã sợ tới mức lắp bắp không thành lời, mặt trắng bợt như vôi. Hắn đành đóng cửa thang máy, dùng lời lẽ ôn hòa xoa dịu cô ta, nhưng Thị Hoa đã sớm không nghe thấy hắn nói gì, cô ta vẫn luôn tìm kiếm nó, và chỉ trong một tích tắc ngắn ngủi trước khi cửa thang máy đóng lại, cô ta liền thấy được. Mặt trong thang máy đối diện với cửa có phủ một lớp kính mờ, Thị Hoa vô tình nhìn lên mặt kính mờ đó, thấy ngoài cô ta và Văn Phi còn có một bóng trắng nửa, hình ảnh phản chiếu nhòe nhọt, chỉ biết khi cửa đóng lại thì bóng trắng kia đang vươn tay vào trong thang máy, bàn tay đó vừa cầm bao dứa nên năm ngón đều đỏ đẫm đẫm những máu.

"Cách" một tiếng rất khẽ, Thị Hoa kinh hoàng nhìn lại cánh cửa đã khép chặt, đầu cô ta như muốn nổ tung, ở một bên cánh cửa vậy mà vẫn kẹp in lại bốn ngón tay máu! Thị Hoa sợ tới rụng rời tay chân, cùng lúc Văn Phi bên cạnh lay lay vai cô ta, khiến cô ta lập tức ồa lên thảm thiết:

- Ma, có ma... nó đi theo em, anh...anh nhìn đi, nhìn kia kia...

- Em bị gì vậy? Thôi, đừng sợ, anh biết rồi, ma quỷ đâu ra, nào nào – Văn Phi vừa trấn an cô ta, vừa áp chế cơn bồn loạn mà cô ta tạo ra.

Thị Hoa giãy giụa tới lúc cửa thang máy mở ra, nghe "tìng" một tiếng khiến cô ta giật bắn người, ngay lập tức hấn đưa cô ta rời khỏi bệnh viện. Cho tới khi vào xe Thị Hoa vẫn chưa thôi lái nhai những điều hoang đường, cô ta luôn mồm nói tới ma quỷ với vẻ mặt hoảng sợ, gần như ép buộc Văn Phi phải tin vào những gì cô ta nói, trong khi hấn hoàn toàn không nhìn thấy những thứ đó. Hấn có thể thuận theo cô ta mọi việc, nhưng riêng chuyện điên rồ này thì không. Văn Phi kiên nhẫn trấn an tinh thần cô ta, vừa là để khiến Thị Hoa bình tĩnh lại, vừa là để bản thân hấn không bị những lời đó làm cho dao động. Hấn cho rằng một phần do không khí lạnh lẽo trong bệnh viện đã làm cô ta liên tưởng linh tinh, và phần khác là do cơn đau từ vết thương ở chân gây ra, quá đau cũng có thể sinh hoang tưởng được.

Về tới chung cư nơi Thị Hoa sống, cô ta vốn dĩ có một người con trai ba tuổi với chồng, nhưng đứa trẻ đã được đón sang nhà ông bà nội chơi, Văn Phi gửi xe xong thì đưa cô ta lên phòng. Qua nhiên rời khỏi bệnh viện liền dễ thở hơn hẳn, cảm giác hồi hộp cũng không còn, Thị Hoa ngẫm lại thì những cảnh tượng đáng sợ lúc đó đều giống như trong tưởng tượng của cô ta. Tức là từ khi cô ta nghe thấy tiếng động khả nghi, tự nhiên trong đầu hiện ra hàng đống những thứ ma quỷ, cô ta là nhất từ trong đó ra một câu chuyện, tiếp theo diễn biến xảy ra đúng như suy nghĩ của cô ta. Thị Hoa ngỡ ngỡ hết thấy đều là tự mình dọa mình, thoát nghĩ đến là vết thương trên đầu lại đau, cả người bứt dứt, cô ta lại lâu bầu trách Văn Phi, lúc này còn tâm tư mà ăn với uống, mà đi cũng rõ lâu nữa!

Vừa nhắc tới hấn, bên ngoài phòng khách liền có tiếng động, Thị Hoa đoán là hấn đã về, không nhịn được cô ta gọi vọng ra:

- Đi gì mà lâu thế?

Không có tiếng trả lời. Thị Hoa nhòai người nhòm qua khe cửa khép hờ, cảm giác được bước chân ai đó đang đi lại bên ngoài, cô ta toan gọi thêm tiếng nữa. Nhưng vừa há miệng, cửa phòng lại từ từ mở ra, nó mở một cách chậm rãi, giống như có ai đẩy từ bên ngoài, xong đột ngột dừng lại. Nhưng, đâu có ai ở đó, Thị Hoa nghẹn họng trần trối, khoảng trống trước mặt bỗng nhiên trở lên đáng ngờ. Cô ta cảm nhận rõ rệt sự hiện diện của ai đó trong phòng mình, tất cả các giác quan đồng loạt căng thẳng. Thị Hoa lạnh cả người, cô ta rùng mình đưa mắt nhìn khắp phòng, toàn thân co thành một đồng rút về đầu giường, cái chân đau khiến cô ta nhận ra mình không thể bỏ chạy, cũng không còn chỗ nào để trốn, chỉ đành bất lực chịu đựng nỗi sợ hãi vô hình kia.

Nó là cái gì? Có phải như trong những câu chuyện mà Thị Hoa vẫn đọc, nó là oan hồn một người bị giết, máu me dơ lờm từ trên xuống dưới, thậm chí không có đầu, hoặc toàn thân nát bấy, tới đây để đòi mạng? Nghĩ mà Thị Hoa tim đập thình thịch, nếu đột ngột hiện ra một thứ hình hài ghê rợn như vậy trước mặt, e rằng tim cô ta sẽ vỡ ra mất, và nếu Văn Phi không về đúng lúc đó, chắc Thị Hoa sẽ cứ để cho những suy nghĩ chìm trong ma mị đến mù người. Hấn vừa mở cửa đi vào, từ trong phòng ngủ đã nghe thấy tiếng hét thất thanh, tưởng cô ta làm sao hấn mới vội vã chạy vào, chỉ thấy Thị Hoa chồm chần quá đầu, người quắp vào như con tôm, vừa gào vừa khóc không nghe ra cái gì.

Văn Phi hỏi han Thị Hoa, cô ta bám riết lấy hấn, nói trong phòng có ma, hấn trước giờ không tin vào chuyện ma quỷ, bác sĩ đã kiểm tra cho cô ta, thần kinh không chút sút mẻ, chắc đây là đang muốn làm nũng hấn. Văn Phi dỗ dành Thị Hoa ăn một chút rồi ngủ để lấy sức, có hấn ở đây thì không phải sợ bỏ con thằng nào hết. Nói mãi Thị Hoa mới xuôi theo, nhưng trong lòng vẫn cảnh giác, suốt đêm cô ta ngủ trong cơn nấp lo sợ, mê man tới sáng không tròn giấc, cứ nhắm mắt là cảm giác ai đó đi lại trong phòng liền hiện ra, thành thử có muốn cũng không thể ngủ thêm được.

Sáng ra Văn Phi phải trở về xưởng làm việc, hơn nữa chuyện Thị Hoa bị ngã xe đã truyền tới tai nhà chồng, mẹ chồng liền sang nhà chăm nom cô ta, tiện đem theo đứa nhỏ về, Văn Phi vì thế không thể thường xuyên qua thăm được nữa. Lại nói, ban ngày Thị Hoa hoàn toàn bình thường, mọi sinh hoạt diễn ra thuận lợi, nhưng về đêm xuống cô ta lại bị hành hạ bởi hàng loạt chuyện kỳ lạ trong nhà. Những tiếng bước chân quanh quẩn khắp phòng, chỉ cần áp tai xuống gối, Thị Hoa liền nghe thấy rõ mồn một, mấy lần cô ta hỏi mẹ chồng nằm cạnh có nghe thấy không, bà ấy đều nói là không, nhưng sao cô ta lại nghe thấy? Gần như Thị Hoa phải mở mắt cả đêm, thậm chí không chỉ bước chân, cô ta còn nghe được cả tiếng đồ đạc xô dịch, và cửa phòng đóng đưa, tất cả không chỉ dừng ở cảm giác nữa.

Ngày hôm sau là tới cái hẹn tái khám, Thị Hoa yêu cầu bác sĩ khám lại thần kinh cho mình, cô ta nghĩ mình bị hoang tưởng do lúc ngã xe đập đầu xuống đường, bác sĩ xem xét trường hợp của Thị Hoa, quả thực không có dấu hiệu nào bị tổn thương, cô ta chỉ là suy nhược thần kinh do lo lắng quá độ, họ kê cho cô ta mấy liều thuốc an thần, ngoài ra vết thương ở chân không có gì đáng ngại nữa, tiếp tục nghỉ ngơi từ giờ tới lúc tháo chỉ là được. Mấy lời của bác sĩ khiến Thị Hoa phần nào an tâm, tối hôm đó theo lời dặn của bác sĩ, trước khi đi ngủ uống một liều an thần, chỉ vài phút cảm giác buồn ngủ đã kéo tới, cô ta yên tâm nhắm mắt lại.

Thời gian đầu thuốc tác dụng rất tốt, cảm giác người nhẹ nhõm thoải mái, cũng không bị tiếng động lạ bên ngoài quấy rầy, Thị Hoa thiêu thiêu ngủ. Nhưng không lâu sau cô ta phải giật mình tỉnh dậy, mồ hôi lạnh toát sống lưng, so với những đêm trước thì lần này có vẻ không giống, nó đã không còn là cảm giác! Trong bóng tối lờ mờ, Thị Hoa lật chiếc chăn đắp ngang người ra, cô ta nuốt một ngụm nước miếng, mắt nhìn xoáy vào vết thương trên cẳng chân. Một sự rùng rợn tới ghê người hiện ra trước mắt, Thị Hoa cắn chặt môi không dám rít lên, nơi vết thương bây giờ đã nhúc nhúc những giò, chúng ngoi ra từ miệng vết thương, dưới ánh sáng yếu ớt chỉ thấy màu trắng lẫn với màu đỏ, cơn nào cũng dài tới cả đốt ngón tay, ngúc ngoắc muốn chui ra.

Bà mẹ chồng vốn đang ngủ, tự nhiên thấy giường rung rung, bà ta hé mắt nhìn sang, chỉ thấy một đống lù lù bên cạnh, định thần ra là con dâu không hiểu sao nửa đêm ngồi dậy, bà ta xoa xoa mặt hỏi:

- Con không ngủ được à?

Không nghe thấy tiếng con dâu đáp, mẹ chồng mới nhòm dậy, bà ta với tay bật cái đèn bàn lên, mắt nhắm mắt mở nhìn xem con dâu ngồi làm gì mà cứ giật dưng dưng như trúng kinh phong. Lúc đó mắt với Thị Hoa, bà mẹ chồng bị dọa cho kinh hoàng một phen, cô ta đầu tóc xõ tung, mắt trợn trừng trừng, đang nghiến răng dừn nẩy sọi chỉ khâu ở chân ra. Vết khâu bị cào tới nhăm nhò, trong tay Thị Hoa còn cầm một đoạn chỉ đã liên thit, máu me đầm loang lổ khắp chân đệm, nguyên một bên cẳng chân đỏ choét những máu. Cô ta còn không ngừng tay, tiếp tục hăng hái cào vào vết thương, giống như không biết đau mà tự xé thịt mình ra, vừa rên hừ hừ vừa lẩm nhảm

- Đừng bầm vào chân tao, đừng bầm vào chân tao...

Chứng kiến cảnh tượng đó, bà mẹ chồng sợ hãi rú lên, bà ta vội vã bế lấy đứa cháu đang ngủ chạy ra phòng khách, đóng chặt cửa phòng ngủ lại tiếp theo lấy điện thoại gọi về nhà, nói rằng Thị Hoa điên rồi, nếu không nhanh đến cứu, cô ta sẽ giết cả hai bà cháu! Rất nhanh sau đó người nhà bên ấy liền tới, khi họ mở cửa phòng ngủ ra, nhờ ánh sáng từ cái đèn bàn mà ai nấy đều thấy được toàn cảnh bên trong. Thị Hoa vẫn ngồi nguyên trên giường, cả người dính máu, vết thương ở chân rách tướp rất đáng sợ. Lúc bị bắt đem đi viện, cô ta không hề chống đối, mắt vẫn không rời vết thương, thần thảo nói:

- Giời,... giò chui ra nữa kia, đừng để nó bầm vào chân tôi...

Bác sĩ phải tìm cho cô ta một mũi gây mê rồi mới có thể tiến hành xử lý vết thương, trông nó giờ giống như bị cạ rĩa, không cách nào khâu lại được, người ta đành cắt bỏ phần thịt bị tổn thương và nuôi cấy phần da thịt mới đắp vào. Còn đối với hành động của Thị Hoa, cô ta là bị ám ảnh bởi vết thương nở loét và sinh giò, bác sĩ cho rằng đây có thể là giai đoạn đầu của bệnh rối loạn thần kinh, cái này cần phải theo dõi thêm, vì thế Thị Hoa sẽ phải ở lại bệnh viện để điều trị trong những ngày tới. Người nhà cô ta cũng được gọi đến, sau sự việc vừa rồi bà mẹ chồng nhất định không chịu ở lại, bà ta ôm cháu trai về thẳng nhà bên kia, còn nói cô ta mà bị điên thì không phải là con dâu nhà này nữa.

Qua một đêm ồn ào, sáng hôm sau tỉnh dậy, Thị Hoa bình tĩnh trở lại, cô ta nói mình không điên, chính mắt cô ta nhìn thấy có giò ngoi ra từ vết thương, đến giờ chân vẫn còn thấy nhột nhột, không thể nào là tưởng tượng được. Vài người đồng viên có ta yên cứ tâm ở lại bệnh viện để bác sĩ điều trị, trong đó có Văn Phi, sau khi nghe tin hấn liền tới viện, với danh nghĩa là bạn chồng cô ta, hơn ai hết hấn là người quan tâm tới bệnh tình cô ta nhiều nhất. Ngoại trừ chuyện đó ra, Thị Hoa vẫn hoàn toàn bình thường, quả thực cô ta cũng không biết mình bị làm sao, ban ngày vẫn tỉnh táo, nhưng cứ đến đêm là trong lòng lại sợ hãi bồn chồn, giống như bị ai đó chỉ phỏ, không cách nào xua đi được.

Những đêm trong viện, khi mà tất cả các giường bệnh khác đều đã yên giấc, Thị Hoa lại mơ hồ nghe thấy rất nhiều âm thanh kì lạ, vừa là tiếng thì thảo, lại vừa là tiếng kim loại va nhau, còn phát ra rất gần, giống như ở ngay đầu giường cô ta. Nhưng vì tác dụng thuốc an thần liều cao nên cô ta không tài nào tỉnh dậy được, cứ ngủ chập chòn như vậy tới sáng, tỉnh thần vô cùng mệt mỏi, được cái từ lúc vào viện cô ta không hề phát sinh chuyện gì tổn hại đến thân thể, vết thương được chăm sóc tốt nên hồi phục rất nhanh, tới ngày thứ năm cô ta liền được cho xuất viện về nhà.

Đã lâu không được ở riêng với Văn Phi, vài ngày sau Thị Hoa liền lấy cớ bệnh tình thuyên giảm để đuổi người nhà về, cô ta nói mình có thể tự chăm sóc bản thân, cũng muốn ở một mình cho thoải mái. Người thân vừa đi thì Văn Phi tới, Thị Hoa lập tức đòi hắn đưa ra ngoài chơi, cô ta chính là vì ở nhà quá nhiều nên mới phát điên như vậy. Hai người lập tức quần lấy nhau, Văn Phi những ngày này cũng bận bịu chuyện công việc, nhiều lúc hắn muốn tìm cô ta để giải quyết nhu cầu nhưng lại không thể tới nhà, bây giờ mới được thỏa mãn. Thị Hoa được hắn đưa đi ăn chơi tới khuya, chán chê rồi cô ta nhất định không chịu về nhà, cuối cùng hai người quay xe vào một khách sạn để qua đêm.

Đang vui vẻ trên xe, theo phản xạ Thị Hoa tự nhiên đưa mắt qua gương hậu trong xe, vốn không có chủ đích nên cô ta lướt qua rất nhanh. Nhưng ngay lập tức cô ta phải nhìn lại, lòng bỗng chốc lạnh băng, ghế sau có người! Thị Hoa mặt biến sắc, vội vã giật áo Văn Phi, gào lên:

- Dừng, dừng xe!

Văn Phi đạp mạnh chân phanh, cả hắn và Thị Hoa đồng loạt cắm đầu về phía trước, giống như bị tạt một gáo nước lạnh, hắn gất ồm lên:

- Em bị sao vậy? Đang yên đang lành hét cái gì, làm anh giật cả mình!

Nhưng Thị Hoa không phản ứng với mấy lời đó, cô ta đang mãi ngoái nhìn xuống ghế sau, ánh mắt còn lén lút như quạ nhòm chuồng lợn. Chắc chắn lúc đó Thị Hoa đã thấy hai bàn tay đặt ngay ngắn trên đùi của ai đó ngồi sau, thậm chí cô ta còn thấy nó động đậy nhẹ nhàng, hoặc là chân người đó rung rung, nhưng tại sao vừa quay lại đã không thấy đâu nữa? Giấy tiếp theo, Thị Hoa rít lên một tiếng, mở tung cửa xe lao ra ngoài, Văn Phi kinh ngạc nhìn cô ta tự hỏi, lẽ nào lại phát điên rồi?

- Ma! Có ma! – Thị Hoa loạng choạng lùi xa khỏi xe, tay cô ta chỉ vào ghế sau, mặc cho Văn Phi khuyên can, cô ta giẫy khỏi tay hắn, nói – tôi không bị điên, anh không thấy sao, xe anh có ma! Tôi không muốn đi với anh nữa, tôi phải về nhà...

Nói rồi Thị Hoa tập tễnh vừa bỏ chạy vừa vẫy taxi, bất kể Văn Phi níu kéo thế nào, giống như ma đuổi, cô ta sau đó lên taxi chạy đi mất hút.

Bạn đang đọc truyện *Bùa Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6: Bùa người (3)

Rằm!

Hôm nay hắn cũng về nhà. Hồng Ngọc bị đánh thức bởi tiếng đóng cửa dằn dỗi của Văn Phi, cô mở choàng mắt thẳng thốt nhìn, định thần giây lát, cô mới từ từ thờ ra, cơ thể bấy giờ liền thả lỏng. Đã là mười ngày kể từ khi Hồng Ngọc áp dụng bùa người của Cô Đồng Linh, quá trình thực sự khiến cô khó tin, đúng hơn là sợ hãi. Không giống như tưởng tượng, cứ mỗi đêm cô nhắm mắt lại, cảm giác cơ thể liền nhẹ bẫng, tiếp theo cô đột nhiên bị kéo tới một nơi xa lạ, những nơi cô chưa bao giờ đến, kì quái hơn cả là trong mơ cô luôn thấy Văn Phi và người phụ nữ kia. Những lúc như thế cô đều muốn tỉnh dậy, nhưng càng cố chạy trốn khỏi cơn ác mộng, hoặc nguyên rủa, thậm chí là muốn giết hai người đó, thì mọi chuyện vẫn diễn ra như cũ, có chăng chỉ thay đổi từ nơi này sang nơi khác.

Đêm nào cũng vật lộn với giấc mơ của bản thân, tới sáng thì người cũng mệt mỏi rồi, cô luôn thức dậy trong trạng thái căng cứng toàn thân, tới hít thở cũng không dễ dàng, lúc nào cũng như đang gồng mình chống lại cơn ác mộng vậy. Vừa rồi khi giật mình tỉnh dậy, cô còn tưởng như hồn lìa khỏi xác, từ đầu đến chân lạnh ngắt, mồ hôi tay ướt đầm, tim đập dồn dập, sợ tới không dám ngủ tiếp. Càng nghĩ càng bất an, người phụ nữ kia thì cô không biết, nhưng Văn Phi thì rõ ràng vẫn bình thường, không thể kéo dài tình trạng này được, Hồng Ngọc quyết định sẽ tới tìm Cô Đồng Linh để hỏi cho ra lẽ.

Trời vừa sáng cô liền rời khỏi nhà, đường vắng nên xe chạy vù vù, vội vã như vậy vì Hồng Ngọc lo Cô Đồng Linh sẽ ra khỏi nhà từ sớm. Rất nhanh đã đến nơi, cô mạnh dạn bước vào tòa nhà tập thể, băng qua dãy hành lang tối tăm, tới trước cửa căn hộ cuối cùng, toan gõ cửa. Bỗng nhiên từ phía sau có hơi lạnh thổi vào gây khiến cô rùng mình, Hồng Ngọc bắt giác quay lại, đập vào mắt cô là một người ló ra sau cánh cửa phòng bên cạnh, không biết đã ở đó bao lâu, thấy cô nhìn thì rụt vào sau cánh cửa. Hồng Ngọc hơi run tay, gõ liền một lúc ba cái lên cửa, trong lòng cuồng quýt, chân đã dậm bỏ chạy.

Ấy vậy mà cửa không có động tĩnh gì. Cô đứng chờ giây lát, lại gõ thêm mấy tiếng, người đứng sau cửa vẫn giữ nguyên tư thế, cô nhìn cái đôi mắt hâu hâu đang dán vào mình, cả người liền không được tự nhiên, trống ngực dội lên thình thình. Không đợi được, Hồng Ngọc liền gọi:

- Cô Đồng Linh, bà có nhà không?

Bên trong vẫn im phăng phắc. Nhưng phía sau cô liền có tiếng người đáp, giọng lạnh lạnh như chim hót:

- Trong đó làm gì có ai mà gọi.

Hồng Ngọc chột dạ, cô nhìn người vừa nói, khuôn mặt khuất sáng không trông rõ diện mạo, chỉ duy có hai con mắt bỗng sáng quắc lên. Linh cảm bất an khiến cô phải lùi lại, tay đập vào cánh cửa ruyñh ruyñh, mắt không dám rời người kia một khắc. Người kia gần như không nhúc nhích, chỉ duy nhất khuôn mặt là ló ra khỏi cửa, tiếp tục nói:

- Chỉ có mỗi con mèo đen sống trong đó thôi!!!! – âm tiết cuối cùng liền bị ngân ra, chất giọng lạnh lạnh, đồng thời hai con mắt sáng quắc đang từ nằm ngang liền xoay chín mươi độ ra nằm dọc, rồi lại tiếp tục xoay chín mươi độ nữa quay về nằm ngang, tới khi thành một vòng tròn mới thôi.

Nhìn mà cô rợn tóc gáy, đầu người có thể làm được vậy sao? Chưa kể bấy giờ Hồng Ngọc đã đập cửa ầm ầm, mà trước sau vẫn không có động tĩnh gì, trừ khi bên trong thực sự không có người. Nghĩ tới đó cô lập tức ồm ồm bỏ chạy, nơi chết tiệt này không phải dành cho người, toàn những thứ ma quái. Sợ người kia đuổi theo, chạy vài bước cô lại ngoái lại nhìn, trong dãy hành lang tối tăm vẫn có một cặp mắt đang dõi theo, đột nhiên xung quanh lóe lên rất nhiều đốm sáng khác, vị trí bất đồng, rải khắp từ trên trần tới sàn nhà. Hồng Ngọc chạy thục mạng, ra tới ngoài rồi mà chân vẫn còn run, cô đứng thở mấy hơi, bắt giác nhìn lại cả tòa nhà tập thể, trong đầu liền tưởng ra một cái chuông chim, nhưng kích cớ này thì giống chuông người hơn.

Tối hôm đó, Hồng Ngọc vì sợ hãi mà không dám động vào cái chậu kia nữa. Cô để nguyên nó trong gầm giường, nhớ lại những giấc mơ kỳ lạ gần đây, cùng với những lời người ở khu tập thể kia nói, cô liền nảy sinh nghi ngờ với thân thể của Cô Đồng Linh. Bà ta đã nói sau 30 ngày dùng bùa thì quay lại gặp, vậy có nghĩa trong quá trình sử dụng cô sẽ không cách nào gặp được bà ta, kể cả có tìm tới tận nhà cô cũng vô ích. Thực ra cô chưa từng dùng bùa nên không biết nó lại có hiệu lực như vậy, bà ta còn dặn đi dặn lại, là phải cân nhắc trước khi sử dụng, quan trọng nhất là tâm không được dao động.

Nhưng hiện tại cô đang bị bao nhiêu suy nghĩ hoang mang bủa vây, nào là Cô Đồng Linh đã đi đâu, tại sao người kia lại nói trong căn hộ chỉ có mỗi con mèo, kể cả đó là người hay ma cũng chưa rõ,... so sánh thiệt hơn thì vẫn nên dừng lại. Vừa hạ quyết tâm, đột nhiên cô cảm giác trong người khác lạ, liếc mắt liền thấy từ dưới gầm giường bỗng tràn ra thứ chất lỏng màu đỏ đặc sánh như máu, là chậu thúng ư?

Hồng Ngọc trong lòng giật thót, vội cúi xuống lấy cái chậu ra, cô nhìn khắp cũng không thấy lỗ hê nào, mà thứ dung dịch tràn ra nhà cũng đã biến mất. Tìm cô thất bại, thôi xong, cô đã trúng chiêu, thứ chất lỏng này không chỉ có một sức hút khủng khiếp, từ khi nào nó độc được cả suy nghĩ của cô! Vừa rồi đưa ra quyết định, giống như máu trong người cô sôi lên, chính nó đã gây ra ảo giác, là cơ thể đang bán đứng cô, hoặc nó đã trở thành một phần của con người cô, nhưng là phần cô không thể khống chế được. Vì chỉ cần vừa nhìn thấy, cô liền nảy sinh ham muốn được chạm vào thứ chất lỏng tựa máu đó, để nó tràn qua kẽ tay, ngập ngụa khắp bàn tay, một cảm giác thực sự gây nghiện. Bấy giờ cô mới nhận ra, như thế nào là không thể quay đầu, một khi đã nhúng tay vào thì không thể rút ra được nữa!

Bạn đang đọc truyện *Bùa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Bùa người (4)

Nói đến Văn Phi, có thật là hắn không chịu ảnh hưởng của bùa người? Thực tế là sau ngày Thị Hoa bị tai nạn, vận đen của hắn cũng bắt đầu từ đây. Khác với người phụ nữ kia, hắn không phải kẻ mê tín, càng không biết sợ ma quỷ là gì, nhưng chạy đâu cho hết năng! Trước tiên phải kể đến công việc làm ăn, Văn Phi vừa mới chính thức tiếp quản xưởng kinh doanh của gia đình, cụ thể xưởng nhà hắn chuyên sản xuất gốm sứ, cũng đã có thương hiệu, để đảm bảo bố hắn mới giao những đơn hàng của khách quen cho hắn xử lý.

Chuyện là trước kỳ hạn giao hàng, hắn là người giám sát và kiểm tra cuối cùng của lô sản phẩm, bình thường việc này bố hắn sẽ giao cho chuyên gia trong xưởng, nhưng đây là đơn hàng đầu tiên nên hắn muốn tự mình thăm định, cũng là để thể hiện trình độ am hiểu gốm sứ của bản thân. Mọi thứ đều ổn thỏa, Văn Phi yên tâm xuất hàng cho khách, giá trị lô hàng lần này lên tới hàng trăm triệu, nếu thành công thì cũng xem như một đòn phủ đầu ngoạn mục.

Nhưng chỉ sau hai giờ đồng hồ xuất đi, hàng liền trở về kho, kèm theo một cuộc điện khẩn, bố hắn nhận điện từ đối tác, song gió lập tức nổi lên. Hơn một nửa số sản phẩm trong lô hàng bị lỗi, mà còn là những lỗi cơ bản, màu pha không đúng yêu cầu, sai kích cỡ, sai tỷ lệ... sau một hồi phân trần, bố hắn muốn chuộc lỗi bằng cách giao lại lô sản phẩm mới, với giá chỉ bằng một nửa. Đối tác làm căng, vì lần này khách đặt đã đợi nửa tháng, nếu không có hàng trong ngày hôm đó thì họ sẽ hủy đơn hàng, vậy tới khi lô sản phẩm mới về cũng không bán được nữa, chẳng phải họ sẽ lỗ hết sao. Giảng co một buổi sáng, cuối cùng đối tác hủy đơn hàng, cả lô sản phẩm xưởng nhà hắn chịu lỗ hoàn toàn.

Bố hắn vô cùng giận dữ, ông xuống xưởng xem lại tất cả lô hàng vừa bị trả về, quả nhiên là có lỗi, tới lúc này Văn Phi không cách nào chối cãi được, chỉ có thể tự trách bản thân tại sao lúc đó lại không nhìn ra, giờ hối cũng không kịp nữa. Đối tác đó vốn là một nhà phân phối rất có tiếng trong khu vực, sản phẩm của xưởng nhà hắn được bên đó nhập về khá nhiều, hàng lỗi thì không phải không có, nhưng lỗi nhiều như vậy thì chưa từng xảy ra, rất có thể vì chuyện này mà bên đó sẽ cắt giảm đơn hàng hoặc tệ hơn là chấm dứt hợp tác. Tất nhiên bố hắn cũng không còn chút tin tưởng nào vào trình độ của hắn, mặc dù vậy cũng sẽ không truất quyền quản lý, ông muốn hắn phải học hỏi thêm, đây cũng xem như một bài học đắt giá cho hắn, nhắc nhở hắn bớt tự phụ đi!

Lô hàng tiếp theo là của một nhà tài phiệt đặt sản xuất riêng, đó là bộ bình gốm mười hai con giáp mô phỏng lại bộ bình gốm của đời nhà Thanh, từ hình dáng tới màu sắc đều rất đặc biệt, dù chỉ là hàng nhái nhưng công phu không kém gì hàng thật. Thực ra nhà tài phiệt kia đối với gia đình hắn lại có quan hệ làm ăn, bộ sản phẩm này là quà mừng tân gia, giá trị không thể đong đếm nổi. Bố hắn chỉ định hắn phải tự mình vận chuyển lô hàng này tới bên nhà kia, vừa là để đảm bảo lô hàng đi đến nơi về đến chốn, vừa là để thuận tiện cho hắn ra mắt đối tác bên ấy. Việc này vô cùng đơn giản, rui ro gần như bằng không, Văn Phi tự tin mình không cần đặt quá nhiều tâm tư cũng có thể thành công.

Tối hôm đó Văn Phi chạy xe về Hải Phòng, vì đường rất vắng vẻ nên hắn đạp sâu chân ga, xe đang lao đi vun vút, bỗng điện thoại hắn reo lên, màn hình hiện thị số của Thị Hoa, hắn vừa nghe máy thì phía trước xuất hiện một người, cứ lừ lừ băng qua đường mà không để ý đến xe hắn đang chạy tới. Hốt quá hắn mới đạp phanh, đánh tay lái vào lề đường, xe hắn lao cả lên vỉa hè, xóc nảy mấy cái mới dừng lại được, may mắn trên đường không có xe qua lại nên không xảy ra chuyện gì đáng tiếc. Văn Phi chạy ra nhìn trước nhìn sau, đường vắng vắng hoe, người vừa rồi đi qua trước mũi xe ấy vậy mà lại không thấy đâu, dưới gầm xe cũng không có, đây còn không phải khu dân sinh, hắn cau mày nghĩ gây lát. Xong đột nhiên nhớ ra một chuyện, hắn chui vào xe tìm điện thoại, gọi lại cho Thị Hoa hỏi thì cô ta chối, bảo đâu có gọi gì cho hắn, sao tự nhiên lại trách cô ta. Văn Phi điên đầu, lúc đó cũng không còn sớm nữa nên hắn đành tiếp tục chạy xe, tâm trạng không lấy gì làm thoải mái.

Chưa hết, lúc tới nhà bên kia, hắn cầm bộ đồ gốm được bọc cẩn thận trong hộp ra, rất nhiều khách quan có mặt ở đó tò mò muốn xem sản phẩm của xưởng gốm nhà hắn đặc sắc thế nào. Nhà tài phiệt không để mọi người phải chờ đợi thêm nữa, ông ta mở hộp trưng ra bộ bình gốm mười hai con giáp vô cùng đẹp mắt, nhưng vừa cầm lên, phần đầu con thú và cũng là miệng bình liền đứt lìa, không những thế, cả mười hai bình đều bị như vậy, và chỉ rồi duy nhất phần đầu. Văn Phi tái mặt, chẳng lẽ do lúc đó xe xóc, gốm nhà hắn trước giờ rất dày dặn, bảo quản lại kỹ càng, đâu có va chạm gì mạnh mà nứt được như vậy. Thế thảm hơn là, nhà tài phiệt rất mê tín, hôm nay lại là ngày lên nhà mới của ông ta, đây rõ ràng là điềm xấu, thậm chí là trù yểm ông ta!

Khỏi nói cũng biết, hắn đã phải khổ sở thế nào sau đó. Nhà tài phiệt tuyệt giao với gia đình hắn, một mối làm ăn lớn đổ vỡ kéo theo hệ lụy khôn lường, thị phần gốm của xưởng nhà hắn biến mất khỏi khu vực Hải Phòng. Văn Phi đang trên bờ vực bị thu hồi quyền quản lý kinh doanh, bản thân hắn cũng không tài nào bảo chữa cho bản thân khỏi những chuyện vừa qua, trước tình hình đó, gia đình hắn lại được mời đến tham gia lễ gọi thầu dự án gốm sứ Hà Nội, do chính quyền thành phố tổ chức. Đây cũng được xem như là cơ hội đắt giá nhất của hắn, trong thương trường thì ngoài tiền và quyền, yếu tố quan trọng tiếp theo chính là ngôn luận, là người thường xuyên đi hội nghị hội thảo nên Văn Phi đặt rất nhiều hi vọng vào lần gọi thầu này, những chuyện không may kia đều là do ngoại cảnh tác động, còn lần này hoàn toàn dựa vào bản lĩnh của hắn.

Quả nhiên cái miệng của hắn rất được việc. Văn Phi tính ra cũng là người giao thiệp rộng, bạn bè trong ngành nhiều, dự án lần này khá lớn, cần nhiều nhà đầu tư chung vốn, hắn có thể dùng nó để phô trương thanh thế của gia đình. Thời điểm mờ mịt, hắn dự trù sẽ góp 10-20% vốn, đây là con số tương đối an toàn, góp vốn ở đây không phải là dùng tiền, mà là góp sản phẩm, hoặc thầu một giai đoạn nào đó trong quá trình hình thành dự án, ví dụ như gia công hoặc lắp ghép... Văn Phi chắc mẩm chuyện này sẽ lấy lại được chút danh dự của bản thân trong mắt bố, hắn ung dung ngồi trò chuyện với mọi người, không để tâm tới cuộc gọi thầu đang diễn ra sôi nổi trên kia.

Ting ting!

Bỗng tiếng chuông thông báo kết thúc cuộc gọi thầu vang lên, sớm hơn dự kiến của hắn, Văn Phi có phần bất ngờ, lúc nhìn lên màn hình lớn, hắn bỗng không thấy tên mình đâu, ngay cả những cái tên khác cũng biến mất, cả màn hình chỉ hiện lên duy nhất một cái tên. Đồng thời MC cũng đang xướng tên người trúng thầu, một tổng giám đốc của công ty xây dựng nào đó trong miền Nam, ông ta đã ôm 100% vốn của dự án. Văn Phi ngơ ngác nhìn, hắn không tính tới là sẽ có trường hợp công ty lớn đứng ra ôm thầu, nghĩ lại thì ở đây ngoài những xưởng sản xuất còn có rất nhiều đại diện công ty lớn nhỏ tham gia, dù không phải tất cả đều chuyên về gốm sứ, nhưng bọn họ có thể đứng ra làm trung gian, nhận thầu với giá cao và thuê lại các bên liên quan để ăn chênh lệch. Đây chẳng phải là không thỏa đáng sao, miếng ăn đến miệng rồi còn bị hớt mất, cục tức này hắn nuốt không trôi!

Vốn vẹn mười ngày mà hắn đổ bể ba mối làm ăn lớn, đây là chưa kể các mối si lê và cửa hàng buôn bán của nhà hắn đều có dấu hiệu trì trệ, hể hắn động tới việc gì là việc đó bung bét ra, cả ngày chạy đôn chạy đáo nhưng rốt cục lại chẳng nên cơm cháo gì. Văn Phi suy đi tính lại, sau tất cả hắn rút ra kết luận:

Thiếu hơi gái.

Quả thật là suốt thời gian khó khăn vừa qua, hần không gần gũi bất cứ người phụ nữ nào. Vợ hần, tức Hồng Ngọc thì tối ngày lẫn như trạch, còn bồ hần, tức Lý Thị Hoa thì bị đau chân không đi đâu được. Văn Phi vô đầu bút tai, nghĩ muốn giải hạn một lần nhưng chưa có cơ hội, đúng lúc đó Thị Hoa gọi hần tới hú hí, hai người đang đi chơi với nhau vui vẻ, thế nào mà trên đường về cô ta lại hóa điên, giữa đường gào thét ma quỷ rồi bắt taxi về thẳng. Hần nghĩ mà bức mình, hôm sau cô ta lại gọi cho hần, xin lỗi đủ thứ xong rồi hần qua nhà tâm sự cho thỏa những ngày xa cách. Tất nhiên là hần tha thứ cho cô ta, còn dùng cái giọng ê đê tiện nhất mà tuyên bố, sẽ trừng phạt cô ta cả đêm!

Những chuyện rêu rĩa không cần nói đến, tối hôm đó, sau khi đã hôn hít chán chê, hai người kéo nhau lên giường. Văn Phi táo bạo giật tung chiếc áo mỏng manh của Lý Thị Hoa, sau đó vùi mặt vào người cô ta, khiến cho cô ta phải thốt lên sung sướng. Thị Hoa ghi chặt lấy vai hần, bàn tay không ngừng xoa miết từ lưng tới cổ, tiếp xúc da thịt một cách cuồng nhiệt, ánh mắt là lời nhìn khắp người hần, ham muốn càng bùng lên dữ dội khi cô ta trông thấy vật dưới thân hần. Hai người như đang ngấu nghiến lấy nhau, tiếng xuyết xoa hòa cùng tiếng thờ hao hển, mùi vị tình ái nồng đượm khắp căn phòng.

A!

Bỗng Thị Hoa hét lên, cô ta vùng dậy, Văn Phi đang lúc cao trào liền bị hất sang một bên, hưng phấn vụt tắt. Nhìn mặt Thị Hoa còn đáng sợ hơn nữa, ánh mắt vô hồn, làn da tái nhợt, tới cả miệng cũng há ra cứng đờ không ngậm được lại, thế mà tay vẫn kịp vơ lấy cái chăn che lên người, toàn thân cô ta run lên bần bật, hần còn tưởng cô ta trúng gió hoặc lên cơn động kinh, nhưng sau đó liền biết là không phải. Thị Hoa lập bập nói:

- có người đứng ở cuối giường...

Văn Phi giật mình quay lại, không có, trong phòng bật một chiếc đèn bàn nên có thể thấy là ngoài hai cái bóng của hần và cô ta thì chẳng có cái gì ở đây nữa. Hần lay lay vai Thị Hoa, trấn an cô ta, nhưng cũng giống như lần trước, cô ta một mực khẳng định trong phòng có người. Bất buộc hần phải đứng dậy bật đèn kiểm tra, đèn vừa sáng lên, Thị Hoa lập tức gào toáng:

- sau rèm! Nó trốn sau rèm!

Cô ta thấy cái rèm có động. Văn Phi cẩn trọng tiến đến gần chỗ cô ta chỉ, hần cầm tạm con dao gọt hoa quả làm vũ khí, lấy can đảm kéo mạnh rèm ra, song nhìn một lượt đều không thấy có gì khả nghi. Hần quay mặt nhìn Thị Hoa, hừ mũi nói:

- làm quái gì có ai, cứ thần hồn nát thần tính.

Lại thấy mặt Thị Hoa càng thêm biến sắc, từ tái nhợt chuyển thành tối sầm, lỗ đồng tử mở lớn, giống như sợ hãi tột độ, ngón tay vẫn chỉ thẳng về phía Văn Phi, hựt hoi nói:

- nó ở sau lưng anh,... có người ở đằng sau lưng anh... kia kia....

Văn Phi nhìn về phía sau, đó là tấm kính cửa sổ, không có gì ngoài một màu đen của trời đêm, chưa kể đây là tầng 31 nữa, bên ngoài không hề có ban công, trộm cũng không trốn ở ngoài đó được. Giờ thì hần bức thật sự, vốn tưởng là cô ta chỉ muốn làm nũng nên mới nghĩ ra mấy chuyện ma quỷ lôi kéo hần ở lại, nhưng tới mức này thì quá lắm rồi. Văn Phi mặc lại quần áo, tắt đèn rồi lên giường đắp chăn ngủ, mặc kệ Thị Hoa ngồi thu lu cả đêm, cô ta cứ như vậy hần cũng chán chẳng buồn dỗ dành nữa. Đây là chiều quá sinh hoang tưởng, vốn nghĩ sẽ có một đêm tràn đầy cảm xúc nhưng hóa ra lại thành thất vọng ê chề, rồi cuộc vẫn không phải do thiếu hơi gái mà hần đen đui như vậy!

Từ hôm đó trở đi Văn Phi ít qua nhà Thị Hoa hơn, hôm nào cô ta gọi sang thì hần lấy cớ bận việc hoặc phải sang nhà bố mẹ nên không đến được. Mãi cho tới một hôm, Thị Hoa nằng nặc gọi hần đến, cũng mấy ngày không gặp, hần lại thèm gần gũi nên đánh liều qua đó một phen. Vừa bước vào hần đã nghe thấy tiếng gõ mõ cóc cóc, mùi hương nhang bay đầy nhà, bên trong có ba bốn người đứng ngồi lổ nhổ, thấy hần đến, Thị Hoa tập tễnh đi tới, cô ta nói:

- em đã mời pháp sư tới trừ tà, anh cầm lá bùa này đi, đem theo bên mình sẽ không bị vong quấy phá nữa – vừa nói Thị Hoa vừa đặt vào tay hần một mảnh giấy vàng gấp thành hình lục giác.

Văn Phi nóng hết cả mặt, trần đời hần ghét nhất trò bùa chú vớ vẩn, con người hần không bao giờ tin vào tà ma đạo giáo, càng ngứa mắt bọn mê tín dị đoan, bây giờ Thị Hoa lại bày trò trước mặt hần, lôi kéo hần tham gia, có lý nào lại thế? Văn Phi muốn ném lá bùa vào mặt cô ta, nhưng hần nhìn lại được, không nói không rằng hần đi thẳng ra cửa. Cô ta sao tự nhiên lại như vậy, sau khi ra viện toàn làm những việc bất thường, hần thì đang xui tận mạng, làm ăn bết bát, bố hần sắp tới sẽ thu hồi quyền quản lý xưởng sản xuất, công sức hần đổ vào kinh doanh giờ đã thành vô ích.

Bỗng hần nhận ra rằng, chính là từ sau khi Thị Hoa gặp chuyện, hần mới thành ra như vậy. Tức là cứ dính lấy cô ta thì vận rủi sẽ lấy sang hần, hoặc là cô ta dùng mấy thứ bùa chú kia nhưng lại bị phản tác dụng, giờ chúng đang công kích lại cô ta, và vì hần liên quan tới cô ta nên hần cũng dính líu vào đó. Đầu óc Văn Phi dạo gần đây cứ rối lên, hết khôn dòn sang dại, hần bắt đầu tìm cách đồ lỗi, và hiện tại chỉ có Thị Hoa là phù hợp với những nguyên nhân này. Tự nhiên trong hần này sinh một sự chán ghét đối với cô ta, cái mà trước giờ dù Thị Hoa có vô lý tới mấy hần cũng chưa từng cảm thấy.

Vậy mới nói, tình yêu cũng chỉ là một loại cảm xúc nhất thời, nó giống với vui hoặc buồn, đều không tồn tại được vĩnh viễn. Con người có thể vui vẻ trong chốc lát, thì thời gian dành cho tình yêu cũng là tương đối, hoặc ngắn hoặc dài, nếu nghĩ rằng yêu được mãi thì họa có là hòn đá mới có thể bất biến. Đầu có mối quan hệ nào mà không có mâu thuẫn, chỉ cần có một vết rạn nứt thì tình cảm đó xác định sẽ có ngày đổ vỡ, cùng với đó là những áp lực trong cuộc sống khiến cho tình yêu càng bị coi nhẹ đi. Cảm giác chán ghét chính là một trong những vết nứt đó, kéo theo nó là những cảm xúc tiêu cực khác, cuối cùng chính là dấu chấm hết cho cuộc tình.

Văn Phi trước đây từng nghĩ sẽ vì Thị Hoa mà làm tất cả, nhưng hần đã nhầm, chỉ là cô ta chưa khiến hần cảm thấy chán ghét. Thậm chí ngay cả khi đã ghen nhóm rồi, hần vẫn nghĩ sẽ bỏ qua cho cô ta, vì hần yêu người phụ nữ đó, nhưng vấn đề không nằm ở hần. Thị Hoa nhiều lần nghe hần nói không thích mấy trò mê tín, cô ta ấy vậy mà lại lơ đi, tiếp tục làm theo ý mình, thuê thầy pháp về cúng bái lầm rầm, trong nhà lúc nào cũng khói um như có cháy. Hai người không cách nào câu thông cho nhau, mỗi người đều kiên quyết giữ quan điểm của mình, vốn dĩ vấn đề cũng không có gì to tát, nhưng lại rơi vào chính thời điểm nhạy cảm của đôi bên. Khi mà mâu thuẫn cao trào ngược lại không phát sinh thêm chuyện gì khác, giống như đang đi đường mà rẽ sang hai hướng khác nhau, họ cứ thế xa dần.

Cuối cùng đến ngày thứ 30 thì hoàn toàn cắt đứt liên lạc.

Bạn đang đọc truyện *Bùa Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Bùa báo ứng

Đêm hôm đó, Hồng Ngọc nằm mơ, cũng giống như 29 đêm trước, cô bị kéo tới một nơi mà theo như suy đoán thì là nhà của người phụ nữ kia. Vì đã quen với những giấc mơ kiểu này nên Hồng Ngọc hiểu ra rằng, bản thân có thể điều khiển hành vi của mình trong mơ, cụ thể là cô cảm giác được hoàn cảnh có thật, tuy cùng một địa điểm nhưng mỗi lần mơ là lại thấy

một sự việc khác nhau xảy ra, cô dù muốn dù không vẫn phải chứng kiến hết thảy, chỉ có điều không thể tham gia vào, Hồng Ngọc giống như một người vô hình tồn tại bên cạnh bọn họ. Cảm giác cứ nhắm mắt là lại nhìn thấy hai kẻ đó, đuổi không đi chạy không được thực sự là cực hình đối với cô, may sao nó cũng sớm kết thúc.

Đạo gần đây cô quan sát thấy hai người đó rất hay cãi vã, thậm chí Văn Phi còn không sang nhà bên đấy thường xuyên nữa, nguyên nhân chính là vì người phụ nữ kia có những dấu hiệu rất kỳ lạ, một lần Hồng Ngọc nghe người bên đó nói, cô ta là bị ma làm. Còn một nguyên nhân sâu xa nữa khiến cho Văn Phi không còn mặn mà với người phụ nữ kia, đó là việc kinh doanh của hắn không được suôn sẻ, thua lỗ triền miên, hắn không có đâu óc nào để nghĩ tới những chuyện vui vẻ đó nữa. Thành ra hai người đó cứ gặp là nói nhau không ra cái gì, ngày trước thì cô bị chứng mất vì bọn họ chim chuột nhau, giờ thì bị chứng tai vì bọn họ mạt sát nhau, tính ra cũng gần một tuần nay hắn không thèm đến nhà cô ta nữa.

Đêm hôm đó hắn đến. Người phụ nữ kia tâm trạng hưng phấn khác thường, sau một hồi mây mưa, cô ta giữ lấy áo hắn, hỏi:

- Sao anh còn chưa chịu cưới em, anh bắt em đợi đến bao giờ nữa?

- Giờ không phải là lúc nói tới chuyện này! – Văn Phi nổi đóa, trừng mắt đáp.

- Anh bảo là chỉ đợi bố vợ chết là anh sẽ ly hôn, giờ ông ta chết rồi, anh còn không ly hôn người đàn bà kia đi, em cũng sẽ ly hôn chồng em, có phải anh không muốn cưới em nữa không? – cô ta giãy lên kích động, giọng thê nói.

Hồng Ngọc bỗng nghe thấy nhắc tới bố mình, trong lòng tức giận, cô nghiêng rặng nhìn hai kẻ đó đối đáp nhau. Văn Phi khó chịu ra mặt, hắn gắng lấy tay người phụ nữ, hất mạnh cô ta xuống sàn nhà, quát:

- Tôi nói cho cô biết, nếu không vì cô xúi giục tôi, ép tôi phải tìm cách để ông già đó chết sớm đi, thì có lẽ sang năm chúng ta đã cưới nhau rồi – hắn chỉ chiết – nhưng giờ thì thôi đi, tôi chán phải chịu đựng cô rồi, ngày nào cũng nghe cô lái nhai những thứ ngu ngốc như vậy, sao cô còn chưa thôi đi! Công việc của tôi cũng bị cô làm cho ảnh hưởng, bố tôi ông ấy sắp đuổi tôi ra khỏi nhà kia kia, cô nghĩ cưới cô về thì tôi có thể sống nổi không?

Nghe những lời đó mà Hồng Ngọc giận sôi, cô vốn cho rằng Văn Phi chủ đích hại chết bố mình, không ngờ hắn là làm theo sự xúi giục của người phụ nữ kia. Thứ đàn bà răn độc! Bố cô đâu có làm gì phượng hại tới cô ta, ông thậm chí còn không biết cô ta là ai, tại sao cô ta lại nhất tâm muốn hại chết ông, ngay cả khi bố cô đã không còn, cô ta vẫn muốn lôi ông ra như một cái cớ để mưu cầu cá nhân. Nhìn cách mà hai kẻ đó nhắc đến bố cô, đó đã là một sự xúc phạm không thể tha thứ, mỗi câu mỗi chữ từ miệng của bọn chúng nói ra đều như đổ thêm dầu vào ngọn lửa căm phẫn trong lòng Hồng Ngọc, uất nghẹn, cô siết chặt nắm tay, gào lên:

- Câm đi lũ khốn! Câm hết đi!

Người phụ nữ ngã ngồi dưới đất, bỗng cô ta ôm đầu hoảng hốt, giống như vừa nghĩ ra điều gì, cô ta giật mình nhìn lên, khuôn mặt kinh hãi, vừa khóc vừa nói:

- Là ông ta, ông ta chết không nhắm mắt, nhất định là ông ta đang báo thù anh và em, anh có nghe thấy gì không?

Văn Phi chán ghét hất bàn tay đang bám vào quần mình ra, hắn không muốn nghe thêm bất cứ một lời nào từ người phụ nữ bị ma làm này nữa, trước khi quay đi, hắn có chỉ vào mặt cô ta, ruồng rẫy mà rằng:

- Cô điên rồi! Từ giờ tránh xa tôi ra, tôi không muốn dính dáng tới loại đàn bà như cô!

Hồng Ngọc lúc đó hận không thể lao vào xé xác hai kẻ khốn nạn đó, một thằng thì tráo trở bất lương, một con thì trơ trên đống mạt, chúng chỉ biết hại người mà không nghĩ tới ông trời có mắt, bị người khác tính kế rồi còn không chịu ăn năn hối hận, một chút lương tâm cũng không có, thử hỏi cô làm sao có thể chống mắt nhìn chúng sống tự tại như vậy được? Trông thấy người phụ nữ lăn lộn dưới đất, hai tay ôm đầu, luôn miệng gào khóc:

- Không, ông có oan thì cũng đừng tìm tôi, người hại chết ông là hắn, tôi không biết gì hết, đừng tìm tôi..

Hồng Ngọc nhớ khi ngủ ngất, cô nhìn theo Văn Phi, thấy hắn đã mở cửa đi ra ngoài, người phụ nữ kia sợ đến điên rồi, còn hắn, trước cảnh tượng này lẽ nào không cảm thấy chùn bước sao? Ngay lập tức cô đuổi theo Văn Phi ra cửa, trong tai vẫn nghe thấy tiếng bước chân hắn nên xuống sàn nhà, nhưng sau khi ra tới ngoài hắn liền biến mất. Hồng Ngọc chạy hết hành lang tìm không thấy, cảm giác bất an, cô định trở lại phòng, nhưng vừa quay đầu, đập vào mắt cô lại là khuôn mặt của Cô Đồng Linh, đột ngột xuất hiện ở khoảng cách gần như vậy, ngay sau lưng cô, với ánh nhìn lạnh lẽo, bà ta nói:

- Tỉnh dậy đi thôi – giọng nhẹ nhàng.

Hồng Ngọc choàng tỉnh. Cô ôm ngực thờ dốc, nước mắt từ lúc nào đã chảy ướt gối, cảnh vật nhòe đi, cảm giác uất hận và bất lực trong mơ lại ập đến, làm sao mà hai kẻ đó có thể ác tới vậy, lũ bất nhân bất nghĩa, nhưng cô dù biết thì có thể làm được gì chúng? Bố cô ra đi oan uổng quá, Hồng Ngọc càng nghĩ nước mắt càng tuôn ra, cô cắn môi chảy máu, hai bàn tay siết tới đỏ lựng, giãy rùn cả người lên. Không thể khoan tay đứng nhìn, cô lập tức tìm lịch để tra, quả nhiên hôm nay là vừa hết 30 ngày sử dụng bùa người, nhớ lại lúc đó, Cô Đồng Linh bằng cách nào mà xuất hiện được trong giấc mơ của cô? Còn nữa, sau khi hết thời gian sử dụng thì sao? Liệu có nên tới tìm bà ta lần nữa không?

Rất nhiều câu hỏi hiện lên trong đầu Hồng Ngọc, nhắc đến Cô Đồng Linh cô vẫn thấy sợ, là cũng đó lại lịch không rõ, là người có năng lực tâm linh, nhưng cô cảm giác bà ta rất nguy hiểm, động cơ để bà ta giúp cô lại mơ hồ, nhất định là không phải vì tiền. Trước đó bà ta đã nói là sau 30 ngày thì quay lại gặp, hiện đã đến lúc, khiến cô do dự là bởi lời của người ở cạnh đó lại nói không có ai sống trong căn nhà của bà ta, hay là bà ta chỉ tiếp khách ở đấy? Cái hẹn như thôi thúc cô phải rời đi, Hồng Ngọc lòng như lửa đốt, sau cùng cô cắn răng chạy xe qua Thụy Khuê, cầm theo túi bùa đã vớt lên và vắt cho ráo nước, đồ bên trong túi dường như đã tan ra hết, bóp thử thì giống một đồng cát ướt.

Tới trước tòa nhà tập thể cũ kỹ, cô hít một hơi lạnh rừng rùng mình, dè chừng bước vào, trong đầu Hồng Ngọc nghĩ đây sẽ là lần cuối mình đến nơi ma quái này, riêng những thứ tâm linh thì người nào yếu bóng vía nên tránh càng xa càng tốt, cô là vì cùng đường nên đánh liều thử một lần, tưởng đơn giản mà còn bị nó hành cho sống dở chết dở. Dãy hành lang tối tăm sâu hun hút, tiếng kẽo kẹt vô hình văng vẳng bên tai, hơi lạnh vờn quanh cổ, lần nào bước qua đây cô đều được đón chào bởi từng ấy thứ kì dị, không thể nhìn thấy bằng mắt thường, nhưng cô vẫn cảm nhận được sự hiện diện của chúng một cách rõ rệt. Hồng Ngọc cầm đầu đi thẳng tới căn phòng cuối cùng, vừa định gõ cửa thì nghe thấy một tiếng cạnh từ bên trong, cô thót tim lùi lại, tới thờ cũng không dám dừng.

- Vào đi – người vừa mở cửa là Cô Đồng Linh, bà ta nhìn biểu cảm kinh hãi của cô, tiếp – mới vừa gặp nhau thôi mà, sao phải xoắn?

Hồng Ngọc theo bà cứng vào trong, sau khi đã yên vị, bà ta rót cho cô một chén chè sen, nước chè trong vắt, mùi sen thoang thoảng, vừa đưa lên mũi người cô liền cảm thấy bình tĩnh hẳn. Căn phòng sáng sủa và sinh động đối nghịch hoàn toàn với dãy hành lang âm u bên ngoài, duy chỉ có cảm giác tĩnh mịch thì tương đồng, nhìn quanh quất gây lắt, đột nhiên Hồng Ngọc nhớ ra cái gì, cô cảnh giác, hỏi:

- Con mèo đen của bà đâu rồi?

- Chắc nó chạy đâu đó, cửa mở mà, con mèo này đặc biệt ghét bọn nào nhiều chuyện, từ ngày nó tới chim chóc quanh đây không còn hót nữa – Cô Đồng Linh đáp bằng quơ.

Hồng Ngọc không hiểu được ý tứ trong lời bà ta nói, nhưng cô lại nhận ra, người sống bên cạnh nhà Cô Đồng Linh hôm nay không thấy ra rình mò như hai lần trước nữa. Cô buột miệng hỏi:

- Hôm nọ tôi có qua tìm bà, nhưng không gặp, người hàng xóm bên kia bảo bà không ở đây.

- Hàng xóm? Chỗ này ngoài tôi ra đâu còn ai ở nữa, các nhà khác đều bỏ trống cả, sao lại gặp được hàng xóm của tôi chứ – Cô Đồng Linh ra vẻ ngạc nhiên, bà ta lập tức phủ nhận lời cô nói.

Điên rồi! Hồng Ngọc cứng họng, chén chè liền tuột khỏi tay, nước nóng đổ vào chân cô bỏng rát. Sao lại như thế được, rõ ràng là hai lần liền cô đều thấy có người, thậm chí còn từng nói chuyện, tuy hoàn cảnh lúc đó quái dị, nhưng chắc chắn là thật. Bỗng nhiên cô thấy trong người nồn nao, cái khu tập thể này bị gì vậy, hàng xóm thì bảo chủ nhà không tồn tại, chủ nhà thì bảo hàng xóm không tồn tại, rốt cuộc ai mới là người, còn thứ không tồn tại kia là cái gì? Đang lúc dao động, lại thấy Cô Đồng Linh nói:

- Đừng sợ, cũng thỉnh thoảng có người vào đây xem nhà, chắc cô nhầm thôi - Thấy Hồng Ngọc vẫn ngẩn người, bà ta liền nói sang chuyện khác – thế cô đến tìm tôi vì chuyện của người hay vì cái gì?

Nghe nhắc đến bùa người, Hồng Ngọc lập tức hoàn hồn, cô lấy ra cái túi màu xám tro đã bị nhuộm thành màu đỏ, để lên bàn trước mặt Cô Đồng Linh, hấp tấp nói:

- Tôi đã làm đúng theo hướng dẫn của bà, nhưng tại sao đêm nào tôi cũng gặp ác mộng, tôi không cảm thấy may mắn như bà nói, nó rất đáng sợ, sau khi ngủ dậy tôi còn bị đau nhức khắp người, cả ngày chả làm được việc gì, đến giờ tôi vẫn bị ám ảnh bởi những gì xảy ra trong giấc mơ ấy.

Cô Đồng Linh ngắm nghía cái túi, bà ta gật gù một lúc, miệng cười cười không đáp. Bỗng nhiên cô thấy bà ta mở cái túi, đồ thứ bột nhão bên trong ra chén, rồi chỉ vào đó hỏi:

- Một người cần những gì để hình thành?

- Ừm... tay chân,... mặt mũi... - Cô ngập ngừng đáp.

- Không, ở đây, một người cần phải có Phách, Tâm, Huyết và Linh – bà ta chấm ngón tay vào nước chè, vừa viết từng chữ vừa nhìn Hồng Ngọc, tiếp – đây là Phách và Tâm, Huyết chính là nước trong chậu, còn Linh là linh hồn của cô.

Bùa người là một tổng hòa của âm binh và người sống, nước trong chậu có "mùi" của kẻ mà cô muốn tìm đến, tay cô nhúng vào nước tạo ra liên kết để dẫn linh hồn cô tới chỗ của kẻ đó. Nói một cách dễ hiểu, cô không mơ, những gì cô thấy chính là sự thật, diễn ra đối với kẻ mà cô nghĩ đến. Mỗi đêm linh hồn cô đều thoát khỏi xác, cô sẽ cảm nhận được tất cả, nghe thấy được mọi thứ, nhưng không thể tác động vào bất cứ việc gì, và con dao cô đặt ở dưới gối sẽ ngăn cho linh hồn cô đi chơi quá xa. Nếu như hiểu được nguyên lý thì sẽ không cảm thấy quá đáng sợ, nhưng biện pháp nào cũng kèm theo rủi ro, nhất là khi hồn lìa khỏi xác, để nó biết đường về thì ngoài việc đặt con dao vào đầu giường, người thực hiện tốt nhất không nên biết mình đang ở trạng thái chết lâm sàng.

Cô nói rằng không cảm thấy may mắn? Chính xác thì bùa người không phải bùa may mắn, nó chỉ giúp cho mong muốn trở thành hiện thực, nhưng ở đây thì ngược lại, nó khiến cho lo lắng trở thành hiện thực. Người bị áp bùa là hai kẻ mà cô ghét, những lo lắng của chúng, dù hoang đường cũng sẽ trở thành hiện thực, kẻ sợ ma thì sẽ gặp ma, còn kẻ sợ thất bại thì sẽ thất bại.

Người phụ nữ kia thường xuyên nghĩ tới những chuyện ma quỷ, trong từng hoàn cảnh cô ta đều tưởng tượng ra một thứ đáng sợ khác nhau, ví như trong bệnh viện là vong hốt xác, vết thương ở chân thì mọc gai, ngồi trong xe thì gặp ma không đầu, ở nhà thì nhìn thấy ma ngoài cửa sổ... cô ta bị ám ảnh bởi chính những câu chuyện ma mà mình từng nghe hoặc đọc, bình thường thì cảm giác rất kích thích, nhưng đến khi suy nghĩ biến thành sự thật, nhìn cô ta có khác gì phát điên rồi không.

Văn Phi thì khác, hẳn phát điên vì công việc, dù có thay đổi như thế nào thì chuyện làm ăn của hắn vẫn bị phá hoại, thực tế là nhiều đó cũng chưa làm hắn suy sụp, hẳn chỉ suy sụp khi nhìn thấy người phụ nữ kia. Lúc mà hắn cần một người để san sẻ khó khăn thì cô ta lại nữa điên nữa tỉnh, cô ta như vậy mà chịu yên phận thì tốt rồi, đằng này còn bày trò mê tín, trù yểm nguyên rủa linh tinh, để đến mức hắn không chịu được phải điên lên.

Mục đích chính của việc này không phải để dọa chúng, mà là để chúng thấy được đối phương sẽ trở nên như thế nào khi phải đối mặt với điểm yếu của bản thân. Yêu là mù quáng, vậy hãy để chúng sáng mắt ra, phải nhìn vào góc tối của đối phương chúng mới nhận ra ngưỡng chịu đựng của mình đến đâu. Áp lực đáng sợ nhất không bao giờ đến từ bên ngoài, nhưng một khi nó sinh ra từ trong suy nghĩ thì khó lòng chống lại được, vì thế mà chỉ trong một thời gian ngắn, hai người đó sẽ chán ghét và ruồng bỏ nhau, triệt để cắt đứt tình cảm. Nhưng vẫn có trường hợp chồng lại được, nếu yêu chỉ thuần là yêu, giống như một khối pha lê hoàn hảo không gợn bọt khí, tức là số lượng đó rất hy hữu.

Cô Đồng Linh giải thích cặn kẽ cơ chế của bùa người cho Hồng Ngọc, trước đó bà ta chỉ nói tới Phách và Tâm, vì bà ta chắc chắn cô sẽ không dám đụng tới túi bùa nếu biết mình phải hồn lìa khỏi xác. Giờ mọi chuyện đã xong xuôi, cô nghe mà lặng người đi, ban đầu đúng là có hơi sợ, nhưng nghĩ cũng qua rồi nên ngược lại thấy rất thâm thúy. Có thể vừa khiến chúng chịu khổ đốn, vừa biết được chúng làm gì, ngay cả bí mật của chúng cũng phơi bày trước mắt cô, chiều này thực sự lợi hại. Nghĩ tới bí mật, Hồng Ngọc không khỏi giận sôi, đôi gàn phu dâm phụ đó đã hại chết bố cô, chỉ nhiều đây thì không xoa dịu được nỗi oan ức trong lòng này. Hồng Ngọc đổi giọng, uất hận nói:

- Chỉ tới đây thôi sao? Bọn chúng sẽ tiếp tục bị hành hạ, cả người phụ nữ bị ma làm kia, cô ta sẽ chết chứ?

- Sẽ không đâu. Một khi bùa hết hiệu lực mọi thứ sẽ trở lại bình thường, người kia cũng không bị ma làm nữa, cô ta thậm chí còn không nhớ được mình đã tưởng tượng ra những thứ kinh khủng gì. Điều duy nhất còn lại, chính là việc hai người đó đã chia tay trong không vui – Cô Đồng Linh thần nhiên đáp.

- Như vậy vẫn chưa được, tôi muốn chúng phải trả giá cho những gì chúng đã làm với bố tôi.

- Tất nhiên rồi, đây mới chỉ là bước đầu, cô biết tới kế chia để trị không? Tách ra xử lý từng kẻ - Cô Đồng Linh ra hiệu, bà ta nhìn cô thăm dò, nói - Quan trọng là cô có theo được tới cùng không thôi.

- Giờ tôi chỉ muốn băm nát bọn chúng ra, bà có cách thì nói nhanh đi, đừng úp mở nữa – Hồng Ngọc sốt sắng đáp.

Cô Đồng Linh gật đầu đứng dậy, bà ta đi đâu đó một lát, tới khi quay lại liền đưa cho cô một cái túi vải nhỏ, lần này là màu trắng, cảm không có cảm giác gì cả. Khác ở chỗ, bà ta ra hiệu cho cô mở cái túi, không nghĩ đến bên trong có duy nhất một tờ giấy, cô xem hai mặt đều trắng tinh, Hồng Ngọc khó hiểu, hỏi:

- Đây là cái gì?

- Đây là bùa báo ứng. Cô hãy dùng máu viết điều mà cô muốn kẻ khác gặp phải lên tờ giấy, sau đó cho lại vào túi – Cô Đồng Linh rút ra một con dao nhỏ, đặt xuống trước mặt bàn Hồng Ngọc.

- Bùa báo ứng? Nó dùng để làm gì? – không muốn để bị dắt mũi như lần trước, cô cảnh giác hỏi.

- Nói thế nào nhi. Cô có hiểu duyên phận là gì không? – Cô Đồng Linh hỏi lại.

- Như kiểu hợp nhau, rồi đến với nhau – Hồng Ngọc ấp úng đáp – Tôi không tìm hiểu kỹ vấn đề này lắm.

- Là thế này, từ hai người xa lạ gặp được nhau, đó là có duyên – Cô Đồng Linh áp hai lòng bàn tay lại.
- Vẫn hai người đó mà nên vợ nên chồng, đó là chung phận – Tiếp theo bà ta đan mười ngón tay vào nhau.
- Duyên phận vốn là ý trời, đến hay đi không ai định trước, nhưng bị người phá vỡ, đó là nghịch thiên – Hai bàn tay liền tách ra.
- Nghịch thiên ắt sẽ gặp báo ứng!

Lại nói, tại sao ngày xưa đàn ông năm thê bảy thiếp vẫn sống đầy thôi? Thưa rằng, thử hỏi ai năm thê bảy thiếp mà sống được yên ổn, gia đình được hòa thuận, cuối đời được trường thọ. Ngày nay bỏ tục đa thê, về lý là vì bình đẳng giới, về tình là để gia đình trọn vẹn yêu thương, còn về tâm linh thì là để không đi ngược lại duyên phận trời định. Bùa báo ứng chính là một cách thay trời hành đạo, dựa trên nguyên lý gieo nhân nào gặt quả ấy, ít thôi thì ít vạ, đây là một loại bùa không áp đặt, tức là không có tội thì không sợ trời phạt. Muốn phạt cách nào đều được, nhưng tùy vào mức độ nghiệp chướng mà sẽ bị đầy đọa, người dùng bùa hoàn toàn không phải nhận hậu họa, vì không đúng người đúng tội thì sẽ không bị ảnh hưởng của bùa.

Hồng Ngọc nghe giải thích thì yên tâm, cô lấy dao cắt một đường ở tay, viết xuống mấy chữ đó thậm cả tờ giấy, xong đưa cho Cô Đồng Linh xem. Bà ta đọc rồi mỉm cười ả ý, trả cô tờ giấy bỏ vào túi, ôn hòa rồi mới nói:

- Đem túi này đặt vào trong nhà của người đó, không cần biết cô làm cách nào, nhưng phải đặt ở đây 60 ngày, chỉ cần trong thời gian áp dụng mà vứt đi hoặc đem ra khỏi nhà, bùa sẽ mất hiệu lực.

- Đây chỉ có một lá bùa, chẳng lẽ chỉ một mình người phụ nữ kia phải chịu báo ứng? – Hồng Ngọc hỏi.

- Ngay sau khi dùng bùa thì hãy quay lại đây gặp tôi. Nhờ kỹ là một khi đã dùng thì cô sẽ không thể dừng lại, còn bước quan trọng cuối cùng đến lúc đó tôi sẽ nói cho cô hay. Hãy suy nghĩ cẩn thận.

Bạn đang đọc truyện *Bùa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Bùa báo ứng (2)

Hồng Ngọc đem túi vải từ chỗ Cô Đồng Linh về nhà, trong đầu tính toán, bây giờ không bàn tới hiệu lực hiệu quả ra sao, quan trọng là phải đặt nó vào nhà người phụ nữ kia như thế nào. Hai người đã biết mặt nhau, cô không thể cứ như vậy vứt cho cô ta túi bùa, cô ta cũng không thể nhận cái túi này rồi để ở nhà mà không chút hoài nghi, cô lại càng không thể đột nhập vào nhà cô ta để giấu nó, rốt cục thì chẳng có cách nào dùng được. Nghĩ nửa ngày, ngược lại Hồng Ngọc phát hiện ra, trong chuyện này có đầu mối. Không phải tự nhiên mà cô biết được nhà người phụ nữ kia ở đâu, chính là bởi cô đã đến đây quá nhiều lần, tới mức nhắm mắt lại vẫn thấy đường, điều này thực chất không phải ngẫu nhiên. Có thể thấy mọi đường đi nước bước trong này đều đã được sắp đặt, cô chỉ cần theo đó mà đâm lên, không sợ sai, chỉ sợ không đủ bản lĩnh.

Nếu đúng như vậy, thì với những dữ kiện có trong mơ, cô sẽ làm được gì? Vừa có thể công khai đem nó vào nhà, vừa không để cô ta nghi ngờ, lại giữ được nó ở đây trong thời gian dài, Hồng Ngọc đắn chiều hồi lâu, nghĩ không thông cô liền đứng lên đi quanh nhà một vòng. Đứng lúc ra tới phòng khách cô vô tình thấy một vật, ngay lập tức trong đầu liền vạch ra kế hoạch, Hồng Ngọc cười thầm, chuyện này nhất định sẽ cho người phụ nữ kia chịu báo ứng thích đáng.

Chiều ngày hôm sau. Lý Thị Hoa đang ở trong phòng chơi với con trai, bỗng nhiên nghe có tiếng gõ cửa cóc cóc, cô ta ra mở, bên ngoài là một nhân viên giao hàng. Qua trao đổi được biết, đây là quà tri ân của một công ty nhập khẩu hàng Nhật Bản, Thị Hoa mới lần đầu nghe tên công ty đó, nhưng vì trong địa chỉ người nhận ghi rõ họ tên cô ta nên không cách nào từ chối được. Điều tra tấm bưu thiếp đính kèm, quả nhiên thấy trên trang web công ty đang có chương trình tri ân khách hàng rất rầm rộ, quà tặng lên đến cả trăm món, có những món giá trị hàng chục triệu đồng, cô ta không nhớ mình đã từng mua hàng ở đây chưa, nhưng đoán có thể là chiêu trò quảng bá thương hiệu, thế nên không chút nghi ngờ mà mở hộp quà ra. Tưởng sẽ là mấy thứ đồ điện linh tinh, nhưng vừa nhìn Thị Hoa liền lóa mắt, bên trong là một bình gốm men rạn, đường rạn du lộ hồng, lõi rạn đều tăm tắp, chính là một loại "xà vân khai phiến". Đây chẳng phải cầu được ước thấy sao!

Ông trời có thể không nghe được ý muốn của cô ta, nhưng Hồng Ngọc thì có. Một lần trong mơ, cô nghe người phụ nữ kia làm nũng Văn Phi, đòi hán mua cho cái bình gốm men rạn Nhật Bản, lúc đó hai người đi tham dự triển lãm trông thấy, bình gốm có màu trắng ngà rất đẹp mắt. Vốn cô ta theo hán nên cũng biết cái gì là quý hiếm, bình gốm men rạn kia chưa kể xuất thân, riêng chất lượng của nó so với các mặt hàng khác đã hơn một bậc rồi, cô ta còn nói là màu đó hợp mệnh mình, mua về để trong nhà chắc chắn sẽ sinh tài lộc phú quý. Văn Phi áy vạy mà không mua, thứ nhất là do giá của món đồ đó quá hoang đường, và thứ hai là hán không tin vào mê tín. Nhưng để chiều cô ta, hán trở về liền tìm nẫu thiết kế, sao chép kỹ thuật nung gốm để làm ra một chiếc bình tương tự, tuy thương hiệu không bằng nhưng xét về độ tinh xảo cũng không kém hàng thật là bao.

Chỉ tiếc là hán chưa kịp tặng cô ta, thì hai người đã chia tay, chiếc bình đó được đem về đặt trong phòng khách nhà hán, cũng là thứ mà Hồng Ngọc gửi tới nhà cô ta, xem như thành toàn cho hán. Cô lấy danh nghĩa công ty hàng nhập khẩu Nhật Bản mà mình đang làm việc để gửi tới cho người phụ nữ kia, vì đang trong tháng sinh nhật công ty, nên cái có tri ân khách hàng rất hợp lý, chưa kể là, một món đồ xịn xò như vậy, ai lại đem vứt đi, cô ta còn đang mơ không được, có thể yên tâm là hàng sẽ qua cửa an toàn. Đương nhiên nó phải phát huy được công dụng, là vô bực an toàn cho túi bùa mà Cô Đồng Linh đã đưa cho cô, cụ thể là Hồng Ngọc đã cho túi bùa vào trong bình, một cách rất tinh vi để người phụ nữ kia không cách nào nhận ra được.

Bình gốm này là loại thắt trên phình dưới, miệng bình có đường kính bằng ba ngón tay, nhìn từ miệng vào không thể thấy hết xung quanh thành bình, như vậy chỉ cần đặt túi bùa cố định ở một bên thành là được. Để phòng trường hợp cô ta đổ nước vào bình để cắm hoa, Hồng Ngọc cẩn thận bọc túi bùa trong một lớp túi bóng và hút chân không cho túi hoàn toàn kín kẽ, cô dùng keo nền nhỏ vào mặt túi rồi khéo léo cho qua miệng bình, áp chặt nó vào mặt trong thành bình và để khô. Kết quả là cái bình nhìn từ ngoài vào trong hoàn toàn bình thường, Lý Thị Hoa dù có đa nghi như tào tháo cũng không nghĩ ra mình lại bị người khách tinh tế tới nước đó. Cô ta ngắm nghía nó chán chê, xong liền đem bình đặt ở trên bàn nước phòng khách, một vị trí gần như là trung tâm của căn nhà. Sau khi quan sát nhân viên giao hàng rồi đi tay không, tới đây kế hoạch của Hồng Ngọc đã thành công một nửa, nửa còn lại sau 60 ngày nữa cô mới biết được, việc tiếp theo chính là quay lại nhà Cô Đồng Linh để nhanh chóng hoàn thành bước cuối cùng, kết thúc công cuộc trả thù.

Đối với Lý Thị Hoa, cô ta không cần đợi tới 60 ngày để biết sẽ có chuyện gì xảy ra với mình, bởi biến cố đã đến ngay trong buổi tối hôm đó. Khi đang chuẩn bị ăn cơm với đứa con trai hai tuổi, Thị Hoa bỗng cảm thấy trong người nồn nao, cổ họng cũng chỉ được một lúc, đang ăn mà cô ta phải chạy vội vào nhà tắm ối thốc ối tháo. Nghĩ cũng mơ hồ, trước giờ cô ta vẫn ăn uống như vậy sao tự nhiên hôm nay lại buồn nôn, không ốm không sốt mà ngửi thấy mùi thức ăn lại sợ, đây không giống như bị bệnh. Thị Hoa vừa nghĩ vừa bước từ trong nhà tắm ra, bỗng nhiên đập vào mắt là sàn nhà bê bet đỏ, cô ta giật thót một cái, giây tiếp theo nhìn lên bàn ăn không thấy đứa con trai nhỏ đâu, trong lòng lạnh băng đi, lập tức hốt hoảng chạy ngược lên tìm nó.

Mất cô ta hoa lên khi nhìn theo mấy vệt đỏ chỗ đậm chỗ nhạt đi ra trên mặt sàn, sợ tới nghẹn cả thở, chỉ trong tích tắc không nhìn đến mà đứa trẻ có thể xảy ra chuyện gì? Chạy tới phòng khách, Thị Hoa thấy cái chân đeo tất lấm tẩm xanh đỏ của con trai thò ra sau cạnh bàn, cô ta kinh hãi lao đến, vừa thấy mặt đứa bé, thiếu chút nữa Thị Hoa đã hét lên. Từ mặt tới quần áo của nó nhoe nhoét đỏ, thấy cô ta lộ ra bắt ngờ, đứa bé còn tưởng mẹ đang chơi ú òa với mình, nó bật cười khanh khách, xong lại cho tay vào miệng, nhóp nhép nhai.

Thị Hoa vội gạt tay nó ra, thấy trong bàn tay còn một miếng đậu hũ đã bóp nát, nhìn lại cô ta liền nhận ra, thứ màu đỏ dính trên người đứa trẻ là sốt cà chua trong bát đậu. Sau khi cô ta chạy vào nhà tắm, thằng bé đã vội lên mâm com làm đồ bát đậu sốt cà chua ra bàn, may mà đồ ăn đã nguội nên nó không bị bỏng, sau đó nó nhớ ra chương trình tivi yêu thích nên tụt xuống ghế và mon men ra phòng khách xem. Bấy giờ Thị Hoa mới thở phào một tiếng, thật sự vừa rồi đã dọa cô ta chết khiếp, trông thằng bé mồm miệng bết bết sốt cà chua vừa cười vừa mút ngón tay mà sợ, ngay lập tức Thị Hoa bế đứa bé đi tắm rửa, cũng chẳng màng đến com nước gì nữa.

Đêm hôm đó, Thị Hoa ngủ chập chờn, trong tai văng vẳng tiếng cười khanh khách của đứa trẻ, kỳ lạ ở chỗ, tiếng cười đó trước giờ cô ta chưa từng nghe con mình phát ra, cười đánh tới lạnh cả sống lưng. Sáng ra cô ta dậy sớm bế con sang nhà bố mẹ chồng, để con ở đó cho ông bà nội chăm, còn mình thì đến spa làm việc, không nghĩ tới vừa đến nơi, mùi nữ phẩm xộc vào mũi khiến cô ta bụm miệng chạy thẳng vào nhà vệ sinh, nồn khan một trận sây sẩm cả mặt mày. Người khác không biết trông Thị Hoa bị trúng gió, mới để cô ta nằm nghỉ và mua cho bát cháo ăn tạm, vừa đưa lên mũi ngửi, cô ta lại tiếp tục ói mửa. Đến lúc này vài người ri tai nhau, đoán già đoán non Thị Hoa là có chửa. Vì cũng từng sinh con nên cô ta biết mình nghén rất nặng, vừa hồi sức cô ta liền vội vã ra hiệu thuốc mua que thử về, sau một lúc ngồi trong nhà vệ sinh, mặt Thị Hoa chuyển sang trắng bệch, que thử hiện lên hai vạch, thực sự cô ta đang có thai!

Chuyện Thị Hoa cặp với Văn Phi cũng đã có người đồn, vì chồng cô ta đang công tác ở nước ngoài như vậy, việc ăn vụng là dễ hiểu, nhưng hai người vừa chia tay, cô ta cũng vẫn phải sống dựa vào số tiền mà chồng gửi về, nhờ chuyện này đến tai nhà chồng thì cô ta sẽ mất hết. Sau một hồi suy nghĩ, Thị Hoa bình tĩnh lại, dạo gần đây hai người ít gần gũi nhau nên khó mà có thai được, không đúng, Thị Hoa nghi ngờ kết quả này sai rồi, cô ta quyết tâm đến bệnh viện kiểm tra cho chắc. Nhưng dù có kiểm tra cách nào thì kết quả vẫn là, cô ta đã có thai, thậm chí còn được tròn một tháng tuổi rồi, tính ra thì là buổi trưa hôm ngày xe hai người có vui vẻ, không biết đó là ngày gì mà tai hại thế, sớm không dính muộn không dính, lại dính đúng lúc này thì biết lấy ai ra mà bắt đền.

Thị Hoa định gọi điện cho Văn Phi, nhưng nghĩ tới hần sẽ ép mình phá thai, vậy cũng bằng hòa, nếu cô ta làm ầm lên, sẽ ảnh hưởng tới nhà chồng bên kia, thà rằng cô ta cứ âm thầm giải quyết, coi như cái giá phải trả cho cuộc tình sai trái với hần. Thị Hoa ấy vậy mà còn lưỡng lự, cô ta trở về nhà, vẫn đón con bình thường, nhìn đứa trẻ mà mình đẻ ra, với đứa trẻ trong bụng này, cô ta tự hỏi chúng cùng là con mà vì sao một đứa thì được sống, đứa kia lại phải chết. Tình mẫu tử đến lúc này mới thực sự phát huy, cô ta là bị cảm giác tội lỗi làm cho yếu lòng, cả buổi tối cô ta chỉ ngồi ngắm con mình chơi, không nghĩ tới gì khác.

Bỗng Thị Hoa lấy làm lạ, con trai cô ta bình thường vẫn chơi một mình, nó không bao giờ chia đồ chơi, nhưng hôm nay cứ thỉnh thoảng nó lại nhặt một món đồ chơi để sang bên cạnh, giống như đang chia cho ai đó. Thị Hoa giả bộ nhặt một món ở bên cạnh, bắt ngờ thấy đứa trẻ vội giăng lại, mắt nó nhìn chăm chăm cô ta, dù có nói khéo thế nào nó cũng không đáp, biểu cảm lạnh tanh. Tối khi cô ta bỏ tay ra khỏi món đồ chơi, đứa trẻ đặt về chỗ cũ rồi nó mới lại vui vẻ, cô ta thấy lạ nên nhặt thử một món đồ chơi trước mặt nó, bấy giờ thằng bé lại bình thường, còn véo von làm bộ đang chơi rất hăng say nữa.

Đúng lúc đó Thị Hoa nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo lên trong phòng, cô ta nhanh chóng rời đi, chưa đầy một phút sau thì quay lại, nhưng đứa trẻ đã không còn ở đó nữa. Cô ta gạt mình nhìn quanh, liền phát hiện thêm một sự hãi hùng là cửa ra vào từ khi nào lại mở, không nghĩ được nhiều, Thị Hoa lao ra hành lang, hốt hải quay trước quay sau tìm kiếm, thấy cái đáng nhẽ xích của đứa con trai lững thững đi cách đó không xa, cô ta lập tức vừa gọi vừa chạy đến:

- cún, cún ơi!

Đứa trẻ giống như không nghe thấy, nó vẫn bước tiếp, cho tới khi Thị Hoa kéo giắt lại mới thôi. Thằng bé bị giữ chặt thì bật khóc, nó ngật nghẹo không chịu để mẹ nó bế lên, người nhào về phía trước, Thị Hoa ngột nạt dỗ dành con:

- nào ngoan, không khóc, khóc nữa ông kẹ đến bắt bây giờ này.

- theo... theo...- Chỉ thấy đứa trẻ đòi đi, nó bập bẹ nói.

Bên đó là dãy hành lang trống không, đứa bé đòi theo ai ở đây? Thị Hoa một mực không cho nó đi nữa, cô ta bế xốc thằng bé lên, thấy nó vẫn nhặng nhặng khóc, bực mình cô ta đánh cho nó hai cái vào mông, rồi mặc kệ nó gào mồm lên mà bế thẳng về phòng. Cửa vừa đóng, thằng bé cũng nín, cô ta hỏi vừa rồi sao con mở được cửa ra ngoài, nó vẫn chưa nói được cái ý trong đầu, nên cứ ậm ừ câu được câu chăng, cái gì mà theo, cái gì mà đi chơi. Thị Hoa nghe không hiểu, cuối cùng cũng không truy cứu nữa, hai mẹ con thu dọn đồ chơi rồi chuẩn bị đi ngủ.

Lúc ra chốt cửa, bỗng Thị Hoa thấy không đúng. Vì nhà chỉ có hai mẹ con nên cô ta luôn cài then, đứa bé có thể với đến tay nắm cửa, nhưng then cao như vậy nó không thể với tới được. Vậy tại sao cửa lại mở? Mới chỉ lo là một phút mà nó đã chạy ra ngoài, trước giờ thằng bé chưa từng hành động như vậy, nếu nó muốn đi đâu thì đều phải gọi mẹ một tiếng, kể cả khi bắt nó về cũng vậy, bình thường chỉ cần dọa ông kẹ là nó sẽ nghe lời, nhưng lần này thậm chí đánh mà nó vẫn không sợ. Thằng bé vốn không phải đứa ngang bướng, nên sự việc vừa rồi khiến cho Thị Hoa phải nghĩ ngợi rất nhiều, nó sẽ chỉ đòi theo khi đối phương là người thân, hoặc như cách mà mẹ chồng nói, là hợp với nó.

Đêm hôm đó cô ta nằm ôm con ngủ, trong đầu vẫn tự hỏi, là cái gì đã dẫn dụ con cô ta? Giữa con mê man, Thị Hoa bỗng nhớ lại cảnh hành lang trống không, bốn phía sáng trắng, chỉ duy ở phía cuối dãy, nơi có cầu thang bộ đi xuống, cô ta thấy một đứa bé đứng đó, nó quay mặt nhìn cô ta, vì ánh sáng làm lóa mắt nên cô ta không nhìn rõ mặt mũi đứa trẻ. Thị Hoa gạt mình tỉnh dậy, trán cô ta đã lấm tấm mồ hôi, hình ảnh trong mơ đã sấm vào trí não, không cách nào xua đi được. Ngược lại, Thị Hoa bắt đầu nghi ngờ có phải đó là những gì con trai mình nhìn thấy, khiến nó đòi theo bằng được, nhưng sao cùng lúc cô ta lại không thấy? Bất giác Thị Hoa ôm lấy đứa con đang ngủ bên cạnh, cảm nhận hơi thở nhẹ nhàng nó phả ra, lắng nghe nhịp tim khe khẽ của nó, mọi bất an bấy giờ mới từ từ lắng xuống.

Thắng tới sáng, Thị Hoa định là sẽ để con trai sang nhà bố mẹ chồng vài hôm, cô ta lo là ở đây có cái gì không sạch sẽ đeo bám thằng bé, nên phải cách ly nó. Lúc đem con đi gửi, tâm trạng cô ta rất khó tả, cứ bồn chồn mãi không thôi, đứa trẻ này cô ta coi như sinh mạng, nhất định không thể để nó xảy ra chuyện gì được. Trước khi tìm ra nguyên nhân, Thị Hoa sẽ phải rời xa đứa trẻ một thời gian, sẽ rất khó khăn cho cô ta vì giờ ngoài nó thì không còn ai để cô ta bầu víu, thoáng nghĩ tới tối nay về nhà vắng tiếng trẻ con bị bỏ, trông lòng Thị Hoa liền cảm thấy trống trải. Cô ta tha thẩn cả buổi sáng không làm được việc gì, nghĩ đoạn hay là gọi cho Văn Phi, hần và cô ta bên nhau lâu như vậy, không thể nói dứt là dứt được, đây là chưa kể cô ta vẫn chưa biết giải quyết thế nào với cái thai trong bụng mình.

Mãi sau cô ta mới quyết định cầm điện thoại lên, màn hình đột nhiên hiện thị cuộc gọi đến, là mẹ chồng cô ta. Thị Hoa vội nghe máy, đầu dây bên kia nói đứt quãng vì bị tiếng khóc làm cho nghẹn lại, cô ta vừa nghe ra, giống như sét đánh ngang tai, lập tức chết lặng. Con trai cô ta ở nhà ông bà nội trông, buổi trưa rõ ràng đã cho nó ngủ, nhưng lúc vào phòng lại không thấy đâu, tìm khắp quanh nhà thì phát hiện ra thằng bé ngã trong bồn tắm, nước ngập cả đầu, hai ông bà vội vàng vớt nó ra đem đi viện, tới giờ sống chết thế nào vẫn chưa biết. Thị Hoa nghe còn chưa hết câu chuyện đã ngất lên ngất xuống, cô ta gắng gượng bắt taxi vào viện nhí, tới cửa phòng cấp cứu thì mặt đã trắng bệch, ngã ngồi xuống dưới sàn nhà khóc tức tưởi.

Một lát sau bác sĩ bước ra, cả nhà xúm vào hỏi, vị này nói đứa trẻ đã qua cơn nguy kịch rồi, tuy nhiên thằng bé bị nước lạnh ngấm vào người quá lâu nên có dấu hiệu bị nhiễm phong hàn, hiện nó vẫn còn yếu, phải thở bình oxy và nằm buồn cách ly, gia đình trước mắt cứ bình tĩnh. Thị Hoa khóc hết nước mắt bên giường bệnh của con trai, mới lúc sáng còn thấy thằng bé nói cười, mà giờ nhìn nó xanh xao, hơi thở yếu ớt, hai mắt nhắm nghiền, dù ở rất gần như không thể chạm vào, càng không thể ôm nó lên, xung quanh lại chẳng chịt những dây dợ cùng máy móc lạnh lẽo, nhìn mà tim cô ta đau muốn vỡ ra được. Thật không biết trách ai lúc này, khi mà trước đó, bản thân cô ta còn đang nghĩ tới việc cùng một gã đàn ông qua đêm tại nhà, vì nghĩ rằng đem con đi gửi cho bố mẹ chồng là không vấn đề gì nữa. Cô ta có thực sự lo lắng cho đứa trẻ hay chỉ coi nó như gánh nặng, đẩy đi rồi liền không quan tâm tới nữa, ngay cả một chút thần giao cách cảm với con cũng không có, muốn trách thì phải tự trách bản thân mình trước tiên.

Cũng giống như Thị Hoa, bố mẹ chồng cô ta bị một phen hú vía, giờ mới coi như là tạm hoàn hồn, bà già liền chép miệng nói:

- Cũng chẳng biết làm sao mà thằng bé lại như thế nữa, bình thường nếu muốn đi đâu hay gì thì nó sẽ gọi bà ơi, đây vừa cho nó ngủ được mấy phút, ngại ra cái đã tót đi nghịch nước.

- Mà bà cũng lạ, cái bồn tắm không ai dùng sao lại xả đầy nước làm gì, may mà cấp cứu kịp, chứ không... - ông già xốt chấu, quay lại trách.

- Tôi không xa, ông thấy tôi có dùng bồn tắm bao giờ không – bà già cự lại.

Thị Hoa nghe tới đó liền quay ra nhìn, ba người không ai nói với ai câu nào, nhưng trên nét mặt đã thoáng hiện ra vẻ hoang mang. Liên tiếp là những chuyện bất thường xảy đến với đứa con trai nhỏ của Thị Hoa, cô ta dù muốn dù không cũng phải thừa nhận rằng, thằng bé không thể tự mình gây ra những chuyện đó. Đáng sợ hơn là, cấp độ nguy hiểm sau mỗi lần đều tăng lên, cứ như vậy qua ngày mai không biết sẽ còn xảy ra chuyện kinh khủng gì nữa. Nhìn đứa bé thờ một cách khó nhọc trong buồng cách ly, nếu vậy chỉ cần không rời mắt khỏi nó, luôn luôn trông chừng nó, cô ta tin là con mình sẽ không thể bị hãm hại lần nữa.

Đứa trẻ hôn mê liền ba hôm, bố mẹ chồng, bố mẹ đẻ và Thị Hoa thay phiên nhau chăm sóc nó, tuyệt đối không lơ là một giây. Trước đó Thị Hoa có gọi điện cho chồng ở nước ngoài, nói qua loa chuyện thằng bé bị ngộ nước phải nhập viện, chồng cô ta sốt rột đòi về ngay, nhưng bên đó đang có bão nên phải đợi tuần sau mới có chuyến bay. Nghe thấy chồng nói vậy, Thị Hoa hơi chột dạ, cô ta còn chưa giải quyết cái thai với Văn Phi, để tới lúc chồng cô ta về, anh ấy mà phát hiện ra chuyện bại hoại đó thì hỏng bét.

Dùng dằng tới hôm sau, đứa trẻ cuối cùng cũng tỉnh lại, vì không còn nguy hiểm nữa nên nó được đưa sang phòng điều trị, tiếp tục lưu viện thêm năm ngày nữa. Thằng bé vừa tỉnh đã lại hoạt bát như trước, ai nấy nhìn rất yên tâm, chỉ có điều tới tối là nó lên cơn sốt, Thị Hoa thức cả đêm trông con ốm, hai mắt nặng trĩu, sau khi kiểm tra thân nhiệt lần cuối, y tá nói đã hạ sốt, tình hình không đáng lo nữa. Thẳng đến gần sáng thì cô ta lơ mơ ngủ, vừa chợp mắt bên tai đột nhiên văng lên tiếng nước chảy róc rách, càng lúc càng gần hơn.

Trước mặt Thị Hoa là nhà tắm, tiếng nước từ bên trong vọng ra, cô ta bước lên vài bước, ở đây ánh sáng nhờo nhờo không chiếu rõ là ngày hay đêm, tiếng róc rách âm vang lạ thường, cứ liên tiếp rót vào tai, nghe một chút liền chóng mặt. Thị Hoa vịn tay vào cửa nhà tắm, cô ta nheo mắt nhìn, hóa ra là nước chảy trong bồn tắm, mỗi lúc một đầy lên, rất nhanh nước liền tràn ra ngoài, chảy thành dòng tới chân cô ta. Vừa lúc đó, Thị Hoa nghe có tiếng bước chân gấp gấp tiến về phía mình, cô ta ngoái lại, có hai đứa bé chạy vụt qua, đứa chạy trước nhìn không rõ mặt mũi nó như thế nào, nhưng đứa phía sau thì chính là con trai cô ta.

Thị Hoa còn chưa kịp phản ứng, hai đứa trẻ đã ủa đến bồn tắm đầy nước, con trai cô ta có vẻ rất thích thú khi chơi cùng đứa trẻ kia. Bỗng thấy đứa trẻ xa lạ đẩy thằng bé vào bồn nước, tay nó giữ lấy đầu thằng bé, nhấn ngập cả nửa người vào trong nước. Trong tích tắc Thị Hoa kinh hãi gào lên, cô ta lao tới, trong tai hỗn độn những tiếng nước chảy róc rách, tiếng quẫy nước ì oạp, và tiếng cười khanh khách giòn tan. Chân vừa nhích lên một bước, cô ta liền choáng tỉnh, ngoài trời lúc này còn nhá nhem tối, trong phòng sáng lờ mờ không nhìn rõ mặt người. Thị Hoa vuốt hết mồ hôi trên trán xuống, hít thở dồn dập, cô ta nuốt một ngụm nước miếng, mắt không rời đứa con trai đang thiêm thiếp trên giường, là ai muốn hãm hại nó? Chỉ hận vừa rồi không thể nhìn rõ mặt đứa trẻ trong mơ kia, trước đây cô ta đã có nghi ngờ, đến giờ thì hoàn toàn xác định được, là nó muốn hại chết con cô ta.

Đây là trường hợp mà người ta vẫn hay gọi là vong theo, phải nhanh chóng tìm thầy giải, như con trai của Thị Hoa tới mức này là rất nguy hiểm rồi. Có điều hiện tại thằng bé vẫn còn yếu, ít nhất là phải hết thời gian điều trị mới đem nó đi được. Thị Hoa sau đó đã xin nghỉ việc để ở viện chăm con, ngoài những lúc nghỉ ngơi lấy sức, cô ta luôn luôn ở cạnh thằng bé, không rời mắt một khắc nào, toàn tâm toàn ý lo lắng cho con.

Tối hôm sau, bố mẹ chồng Thị Hoa đem một cặp lồng cháo vào viện, đủ cho cả mẹ cả con ăn, trong lúc bà nội dứt cháo cho cháu, thì Thị Hoa cũng bung một bát ngồi ở cạnh giường ăn. Vừa đưa lên miệng, mùi cháo liền xộc vào mũi khiến cô ta nôn nao, ngay lập tức cô ta buông bát ôm miệng nôn khan. Bố mẹ chồng thấy thế chỉ hỏi cô ta bị làm sao vậy, Thị Hoa gượng cười đáp dạo này thức khuya nhiều nên hơi chóng mặt buồn nôn. Vừa nói dứt mồm, đứa con trai liền sà vào lòng mẹ nó, vừa ôm vừa nói rành rọt từng chữ:

- Em bé, em bé.

Lời con trẻ sao mà ngây thơ ngộ nghĩnh, bà nội thằng bé liền vỗ lưng nó, hỏi đùa:

- Em bé đây chứ em bé nào nữa?

Thằng bé không đáp, nó ngược mắt lên nhìn mẹ, lúc này mặt cô ta đã tái đi. Ý nó là trong bụng cô ta có em bé? Ai nói mà nó biết? Cả cái cách mà nó nhìn cô ta, một đứa trẻ hai tuổi ba tháng, như thế nào lại có biểu cảm bí hiểm như vậy. Thị Hoa ngăn người giây lát, nụ cười cứng đờ trên mặt, nếu không có người kéo lấy đứa bé, có thể cô ta sẽ tự tay đẩy nó ra, hoặc gạt nó đi rồi bỏ chạy. Vừa rời khỏi mẹ, thằng bé lại nũng nịu như cũ, thái độ khác hoàn toàn với ít giây trước. Trong lòng run sợ, cô ta thậm chí còn tưởng đó không phải là con mình, cảm giác như đối mặt với đứa trẻ xa lạ trong mơ.

Không ồ! Nếu cứ như vậy thì chuyện cô ta mang thai sẽ sớm bị bại lộ mất. Ai biết được bố mẹ chồng cô ta có để bụng chuyện này hay không, một đứa trẻ nếu không phải nghe từ người khác thì sẽ không thể nói ra những lời đó, nhất là khi nó còn là con đẻ của mình. Lần này cô ta che giấu được, nhưng chắc chắn sẽ bị nghi ngờ, trước khi chuyện này bị đẩy tới nước không thể cứu vãn nổi, phải lập tức hành động.

Bạn đang đọc truyện *Bùa Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 10: Bùa báo ứng (3)

Trước mặt Thị Hoa có ba vấn đề, thứ nhất là về đứa con trai, nó bị ốm và không thể rời khỏi cô ta nửa bước, thứ hai là về đứa trẻ xa lạ, nó đeo bám con trai cô ta và hãm hại thằng bé, thứ ba là về đứa bé trong bụng, cái thai với Văn Phi khiến cô ta không thể yên ổn, sợ rằng cây kim trong bọc lâu ngày sẽ lòi ra, khó mà giấu giếm thêm được. Thời gian có thể kéo dài trong bao lâu, nan giải thế nào thì chưa rõ, nhưng cấp bách nhất vẫn là việc xử trí cái thai đang lớn dần kia, vì người chồng của Thị Hoa còn vài ngày nữa sẽ về đến nơi, chưa kể cùng lúc dồn đến quá nhiều chuyện như vậy, nếu không nhanh chóng giải quyết dứt điểm việc này, về sau ẽ rằng sẽ nảy sinh thêm nhiều rắc rối hơn nữa. Thị Hoa nghĩ nửa ngày, cuối cùng cũng quyết định sẽ phá cái thai đi.

Cô ta đã từng thương xót cho đứa bé trong bụng, nhưng trước con khủng hoảng hiện tại, giữ nó đồng nghĩa với mất hết, gia đình, danh dự, thậm chí ngay cả đứa con trai mà cô ta hết mực yêu thương. Thị Hoa không muốn vì một đứa con hoang với kẻ đã phụ bạc cô ta mà phải đánh đổi, trước kia khi hai người vội vã yêu nhau, hẳn nói sẽ cho hai mẹ con cô ta một mái ấm hạnh phúc đủ đầy, khiến cô ta tin sái cổ rồi mất dần theo hán, còn suýt chút nữa ly hôn chồng, vậy mà chỉ trong một thời gian ngắn tình cảm rạn nứt, hẳn liền đó hết lỗi lên đầu cô ta rồi quay lưng đi thẳng, kết thúc chóng vánh y như cách nó bắt đầu. Cô ta thương xót đứa bé, thực chất là thương xót cho cái thời gian yêu đương với Văn Phi, giờ còn bao hại cô ta lao tâm khổ tứ che giấu, đàn bà cuối cùng vẫn là thiệt thòi nhất.

Cơ bản là con người hẳn đối với cô ta trước giờ chưa từng có một chút thật lòng, bản thân cô ta mỗi khi nghĩ đến hán ngoài những cuộc ân ái triền miên, thì chẳng còn gì động lại, suy cho cùng cô ta như vậy là bởi đang lúc hương lửa đương nồng mà chồng lại đi vắng, mục đích hai người tìm đến là để thỏa mãn lẫn nhau. Lời nói rót cục cũng chỉ là lời nói, ra khỏi miệng rồi thì cũng giống như không khí, lập tức tan biến đi, nếu không thành sự thật thì yêu nấy cũng chỉ là người dưng. Đối với Văn Phi, Thị Hoa chỉ là chơi chưa đã nên hẳn muốn giày vò thêm lúc nào hay lúc đấy, nếu giờ nói cho hán biết cô ta đã có thai với hán, thì liệu con người đó có quan tâm?

Sẽ không. Hẳn đã không cần đứa bé này, vậy cô ta cũng không cần, đâu có ai liều mạng giữ lại cái mà mình không cần, Thị Hoa rất nhanh liền coi nó là một cái mầm tội lỗi, thiên hạ người ta phá thai nhan nhản, đâu phải chỉ có mình cô ta, sớm loại bỏ thì không chỉ bản thân nhẹ lòng, mà chính nó cũng sẽ được giải thoát. Chưa kể bỏ nó đi rồi, bao nhiêu rắc rối sẽ được giải quyết, tỉnh ra thì nó còn chưa thành hình nên cũng không có gì đáng để day dứt. Thị Hoa sau đó tìm được một địa chỉ phá thai uy tín, đợi chiều tối bố mẹ đẻ qua thăm cháu, cô ta liền lấy cớ ra ngoài có chút việc để đến đó.

Bên trong phòng bệnh có một bác sĩ ngồi trực, nom ngoài năm mươi tuổi, da dẻ nhẵn thín, đầu tóc đen bóng, mặt vô biểu tình. Thị Hoa sau khi đóng cửa phòng mới dám bỏ khẩu trang che mặt ra, cô ta nói ngắn gọn mục đích đến đây của mình, vị bác sĩ kia cũng đã quen với những trường hợp lén lút thế này, bà ta bảo Thị Hoa qua phòng bên siêu âm, xem đứa bé chính xác được bao nhiêu tuần rồi. Vừa bước qua cửa, ập vào mặt cô ta là mùi thuốc sát trùng gay mũi, hòa với mùi tanh tanh lợm giọng. Thị Hoa bịt vội khẩu trang, cẩn rằng nằm lên bàn kiểm tra, lưng cô ta áp xuống phản kim loại lạnh ngắt, tay bác sĩ rà qua ra lại trên bụng đau tức, không nhìn được nên chốc chốc cô ta lại ọe một lần. Thị Hoa cổ lạnh đi, cô ta nhìn khắp phòng một lượt, sống lưng lạnh càng thêm lạnh, bên kia có một cái giường nhìn giống với giường đẻ, cạnh giường đặt một khay dụng cụ, vài món dao kéo dính máu để đầy trên đó, dưới cái giường là một cái thùng rác, miệng thùng vắt một chiếc túi bóng đen, có chút gì màu đỏ nhờ nhờ lộ ra trong túi. Bất giác Thị Hoa nhìn xuống bụng mình, có phải kia chính là thứ lấy ra từ trong người cô ta?

Thị Hoa vội vùng dậy ôm miệng nôn, bác sĩ tặc lưỡi, bảo cô ta vào nhà vệ sinh mà nôn, tiện thể lấy nước tiểu luôn. Tình hình trong nhà vệ sinh cũng không khá hơn, sàn nhà nhầy nhụa những vệt gầy dệp dính máu, thùng rác trong góc đầy lòi giấy vệ sinh đỏ ối, ngay cả nước tiểu của cô ta cũng đỏ như máu, Thị Hoa là sợ đến tiểu ra máu, loay hoay mãi mới lấy xong. Sau khi hoàn tất công đoạn kiểm tra, cô ta ngồi chờ người ra ghế thờ đóc, khoảng nửa tiếng sau thì có kết quả, bác sĩ nói đứa trẻ được năm tuần hai ngày, các chỉ số đều ổn định, thai nhi khỏe mạnh. Trường hợp như vậy thì không cần nạo hút, thai nhi dưới bảy tuần tuổi phá thai bằng thuốc sẽ tốt hơn. Thuốc phá thai làm cho thai ngừng phát triển và kích thích co bóp dạ con để đẩy thai nhi ra ngoài như bị sảy thai, phương pháp này có hiệu quả đình chỉ thai nghén tới 96 – 98%.

Cũng tức là cô ta không cần vào lại căn phòng kia, không phải trèo lên bàn đẻ, không phải dùng đến cái túi đen trong thùng rác. Sau một hồi giải thích, bác sĩ hỏi lại Thị Hoa có muốn thay đổi quyết định không. Cô ta quả quyết là không, nếu sớm biết chỉ cần uống thuốc là xong thì cô ta đã làm từ lâu rồi, đơn giản như vậy thảo nào ai cũng phá được. Bác sĩ bảo Thị Hoa ngồi đợi để mình đi lấy thuốc, hoặc không thì ra quầy thanh toán tiền trước, xong rồi vào đây nghe chỉ dẫn cũng được. Thị Hoa nhanh chóng ra quầy thanh toán, vừa nộp tiền nhận biên lai xong, thì điện thoại trong túi liền reo lên, là mẹ đẻ cô ta gọi, Thị Hoa nghe máy:

- Mẹ ạ? Con sắp về rồi đây, có việc gì không mẹ.

- Mày về nhanh lên! Thăng cún không thấy mày, khóc nãy giờ - mẹ cô ta dồn dập nói – nó lên con khó thở, bác sĩ cho vào phòng cấp cứu rồi kia kia.

Thị Hoa hai mắt tối sầm lại, vội vội vàng vàng chạy ra khỏi phòng, cũng không nghĩ đến thuốc men gì nữa, cô ta bắt ngay một chiếc taxi về viện. Qua phòng bệnh nhìn vào không thấy ai, tìm cô ta đập càng thêm dữ dội, không kịp thở, Thị Hoa lao tới phòng cấp cứu, con cách mấy bước thì cửa phòng đang kia mở ra, bác sĩ y tá đẩy một băng ca rồi đi hỏi hỏi. Thị Hoa gọi theo nín cả lưỡi, bỗng có người túm lấy cô ta giữ lại, vừa nhìn thì hóa ra là mẹ đẻ, bà ấy chỉ cái băng ca ngoài hành lang, nói:

- Cún được cho ra ngoài rồi, nó vừa ngủ xong.

Thằng bé vừa cấp cứu xong nên cho ra ngoài hành lang truyền nước, thấy con Thị Hoa mới định thần được, nước mắt lèn ứa hai hàng lệ chảy. Cô ta từ lúc đó không dám đi đâu quá xa, chỉ quanh quẩn ở bệnh viện, bước chân ra cổng là lòng lại như lửa đốt, cũng không nghĩ tới phá thai vội, đợi cho sức khỏe thằng bé ổn định rồi tính tiếp. Hai ngày sau chồng Thị Hoa đột nhiên xuất hiện ở viện, khiến cho cô ta cũng phải kinh ngạc, anh ấy trở về sớm hơn dự kiến, còn không thông báo lấy một câu, vừa xuống sân bay liền vào viện thăm con ngay lập tức.

Không biết là do vui mừng vì được gặp bố, hay do điều trị có tiến triển tốt, mà thằng bé rất nhanh liền khỏe lại, chiều hôm đó bác sĩ đồng ý ký giấy xuất viện cho con trai Thị Hoa, để nó tiếp tục điều trị tại nhà. Buổi tối, cả gia đình quây quần bên nhau đầm ấm, tiếng nói cười rộn ràng cả căn nhà, sau bữa cơm, khi khách đã về hết, chỉ còn lại ba người nhà Thị Hoa, thằng bé được cho uống thuốc và bế vào phòng ngủ. Dù đã nói chuyện suốt từ sáng tới giờ, nhưng giữa hai vợ chồng vẫn còn nhiều điều muốn tâm sự, chỉ là con nhỏ đang ốm, không thể để nó ngủ một mình, nên Thị Hoa và con ngủ một phòng, còn chồng cô ta lại ngủ riêng một phòng khác. Anh ấy đã phải lo lắng suốt mấy ngày liền, lại vừa trải qua một chuyến bay dài, về đến nơi thấy con sức khỏe tiến triển như vậy, tinh thần cũng thoải mái hơn nhiều, rất nhanh chóng cô ta đã chìm vào giấc ngủ.

- Anh, anh Nam..

Đang ngủ, chồng Thị Hoa – anh Nam bỗng nghe thấy có ai gọi mình, vai anh bị lắc nhẹ mấy cái, nửa mơ nửa tỉnh anh mờ mắt. Bên giường nghe tiếng kéo kẹt rất khẽ, một thân hình mềm mềm ấm ấm áp lên người anh, vừa định nhom dậy thì đèn liền bật sáng, là cái đèn bàn nên ánh sáng không quá chói, hơn nữa còn được vận cho tối xuống, chỉ đủ nhìn rõ người trước mặt mình là ai. Thị Hoa nhào lại người ôm lấy chồng, từ cơ thể cô ta tỏa ra một mùi thơm ngọt, đủ khiến anh hoàn toàn bùng tỉnh. Ngay lập tức cô ta liền bị đẩy xuống giường, chiếc áo ngủ mỏng tang cũng vứt sang một bên, cơ thể nóng nà hiện ra, Thị Hoa thờ đóc, cô ta kéo lấy cổ chồng, phá hơi nóng vào tai vào gáy anh, khiến anh giống như con thú mà nghiêng ngửa lấy thân xác cô ta. Bàn tay thân thuộc không ngừng nhào nặn, ve vuốt khắp các phần cơ thể, từ cổ, ngực tới eo, và xuống nữa, kích thích cô ta phải phát ra những tiếng xuýt xoa sung sướng. Càng nghe càng thêm kịch liệt, Thị Hoa cắn môi ghìm giọng, hai mắt mê đắm nhìn người đàn ông murò mò hỏi trên thân mình, cô ta thậm chí còn nấc lên theo từng nhịp cử động của chồng, bàn tay siết lấy tằm ga giường, hít thở mỗi lúc một nặng nề. Cả căn phòng tràn đầy những âm thanh nhục dục, mùi cơ thể quyện với mùi mồ hôi nồng đượm, ánh sáng mờ tỏ, hơi nóng bức người.

Nhu cầu chỉ là một phần, hơn hết, Thị Hoa muốn bằng cách này có thể đẩy đứa con sang cho anh Nam. Đã không thể phá nó, vậy phải tìm cho nó một cái cớ để đường đường chính chính ở lại nhà này. Hai vợ chồng Thị Hoa lâu ngày không gần gũi, chỉ cần một đêm hoan lạc như vậy là đủ, chồng cô ta cũng không thể ở lại lâu, cái thai mới được hơn một tháng, nhìn chưa thấy chút khác biệt nào, để đến lúc để chi cần báo là sinh thiếu tháng, mua chuộc bác sĩ là được. Vừa rồi nằm ôm con bên phòng, cô ta nghĩ giờ mà đi phá thai kiểu gì cũng bị lộ, mà giấu thì cũng không biết phải giấu đến bao giờ, chỉ bằng trước khi chồng cô ta đi thì công khai cái thai này, tiện thể còn cùng cổ được tình cảm vợ chồng. Nghĩ là làm, đợi con trai ngủ say, Thị Hoa liền sang phòng chồng, chỉ bằng vài đường cơ bản đã nhanh chóng đưa anh vào tròng.

Cũng vì lâu ngày không gần vợ, anh Nam cảm thấy hưng phấn lạ thường, cơ thể Thị Hoa còn căng tràn mơn mơn như gái tân, chỉ bằng lời nói không thể diễn tả hết sự xung mẫn của anh khi đó. Hai người vận động kịch liệt một hồi, ngược lại không thấy mệt mỏi, trong lúc anh Nam còn đang hít hà mùi da thịt của vợ, Thị Hoa bỗng thấy có gió lùa vào phòng. Cô ta chậm rãi liếc mắt, chợt giật mình thấy cửa phòng từ lúc nào lại hé mở, nhìn kỹ mới thấy ở khe hở có một cái bóng hiện ra. Thị Hoa ứ ứ chưa kịp thốt ra lời, bất thành linh có bàn tay bịt chặt miệng cô ta, Thị Hoa nhìn trần trổ, giống như chồng cô ta nổi xung lên, cùng lúc hạ bộ động rất mạnh, khiến cô ta đau tới quặn người, cảm tưởng như đang cưỡng bức cô ta vậy.

Mất Thị Hoa nhìn chồng, rồi lại nhìn ra khe cửa, cái bóng đó giờ đã trở lên rõ ràng hơn, là một đứa trẻ! Cô ta sợ hãi, vừa sợ hãi cô ta lại cảm thấy xấu hổ, có khi nào đứa con trai nửa đêm tỉnh dậy không thấy mẹ đâu nên đi tìm, để nó thấy cảnh hai bố mẹ như vậy, thực sự là rất mất mặt. Không đúng, cảm giác mà đứa trẻ kia đem đến rất khác biệt, cô ta không thấy được mặt mũi nó, nhưng lại biết được ánh mắt nó chia về phía mình, âm độc và lạnh lẽo, áp lực của nỗi sợ hãi vô hình đè lên ngực khiến cô ta nghẹn họng. Cả một vùng tối phía sau lưng nó giống như có thứ gì dịch chuyển, đứa bé cứ đứng lặng giữa hai khoảng sáng tối, trùng trùng ngo lại, nó khiến cô ta ngạt thở! Nhưng mặc cho Thị Hoa ngăn cản, anh chồng vẫn như hùm như hổ mà đè xuống người cô ta, thậm chí cô ta càng gầy gầy thì càng làm tăng phần kích cho anh, mỗi lần di chuyển là một lần cô ta đau đớn, nhưng dần dần tị dại đi, tới cùng khoái cảm ồ ạt tràn lên, Thị Hoa trong đầu lập tức trống rỗng, toàn thân run rẩy, bàn tay bịt miệng cô ta đã trượt ra, nhưng giờ cũng không đủ sức nói gì nữa.

Ánh mắt Thị Hoa tán loạn, cô ta nhìn chăm chăm về phía khe cửa, chớp mắt một cái, đứa trẻ liền biến mất. Nó đi đâu? Tìm Thị Hoa lập tức giật thót, cô ta khó nhọc ngồi dậy, vội lấy quần áo và ra khỏi giường, mặc cho chồng gọi hỏi, cô ta cứ lảng lạng mặc đồ rồi rời khỏi phòng. Nó là đứa đeo bám con trai cô ta, nếu nó rời đi, vậy hẳn là sẽ đi tìm thằng bé để hâm lại, không được, Thị Hoa lăm nhăm trong miệng, hai chân chưa hết run, bước đi loạng choạng. Sang tới phòng bên kia, Thị Hoa bước nhanh về phía giường, mở đèn bàn lên, thấy đứa con trai bé bỏng đang ngủ im thín thít, áp tai vào ngực nó nghe hơi thở phập phồng, mọi thứ đều ổn, cô ta bấy giờ liền thở phào một tiếng.

Thị Hoa ngồi với con thêm một lát, xong cô ta vào nhà tắm, định gột rửa hết những nhơ nhớp của cuộc truy hoan vừa rồi. Đèn sáng, Thị Hoa mệt mỏi nhìn xuống hai chân mình, bỗng kinh hoàng phát hiện ra, thứ dính dáp trên người cô ta không phải là dịch nhầy, mà là máu. Thị Hoa hai mắt như nõ đom đóm, bụng dưới cô ta vẫn lăm râm đau, nhìn lại trên sàn, từ giường tới cửa nhà tắm, in rõ ràng một vệt máu dài theo chân cô ta dầy ra, thậm chí cô ta còn cảm nhận máu giữa hai chân vẫn đang chảy xuống. Đầu gối cô ta bùn rùn hết cả, không kịp vin vào cửa, Thị Hoa ngã ngồi xuống nền nhà, hai tay bất giác ôm bụng, không biết là đau đớn hay sợ hãi, chuyện này là ngoài ý muốn, thực sự cô ta không nghĩ là mình lại sảy thai như vậy!

- Em sao vậy? – Chồng cô ta từ ngoài hỏi vọng vào, vừa rồi cô ta không nói không rằng cứ lảng lảng về phòng, anh sợ vợ có chuyện gì, nên qua xem thế nào. Thấy ánh sáng hắt ra, và vệt máu khá nghi chạy dài vào nhà tắm, anh chồng hốt hoảng hỏi dồn – Sao chảy máu nhiều thế? Em không sao chứ? Em đau ở đâu không?

- Không, em không sao, chỉ là đến tháng thôi anh – Thị Hoa mặt trắng bệch, miệng cười, hai mắt ngầy dại nhìn chồng.

Bạn đang đọc truyện *Bùa Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Bùa báo ứng (4)

Trong ba tháng đầu của thai kỳ, người mẹ không nên vận động mạnh, đặc biệt là chuyện quan hệ đối với nhiều người còn rất cấm kỵ. Lúc biết mình sảy thai, Thị Hoa có bàng hoàng giây lát, giống như vô tình nhưng hữu ý, cái thai này từ đầu cô ta cũng đâu muốn giữ, sảy rồi ngược lại cô ta còn yên tâm hơn nữa. Sau khi đuổi chồng về phòng, Thị Hoa tắm rửa một lượt, vì vẫn còn chảy máu nên cô ta dùng tam băng vệ sinh, lại uống thêm hai viên giảm đau để cầm cự, đợi sáng mai sẽ kiểm cơ vào viện để kiểm tra. Đêm đó Thị Hoa ngủ rất chập vật, cả người cô ta cứ lạnh toát, hể nhắm mắt lại là bị giật mình, lòng bàn chân không còn cảm giác. Dù đã trùm chăn kín mình nhưng cô ta vẫn không thấy ấm hơn, Thị Hoa bất giác ôm lấy đứa con trai, giống như ôm một cục than nhỏ trong lòng, cảm giác yên tâm hơn hẳn.

Nhưng vừa thiêu thiêu ngủ, cô ta liền nghe thấy có tiếng nói, giọng nhõng nhẽo như trẻ con làm nũng:

- Bé, bé con,... mẹ bế con...

Thị Hoa muốn tỉnh dậy, nhưng người cứng đờ, hai con mắt không tài nào mở được ra, đặc biệt là trên ngực bị vật gì đè xuống, khó thở vô cùng. Tiếng nói vẫn vang lên bên tai, gần sát sau lưng cô ta, nghe thì giống như sắp khóc đến nơi:

- Con cũng muốn bế,... mẹ bế con... - sau đó là tiếng nức nở rất tội nghiệp.

Là ai đang khóc? Thị Hoa tự hỏi, không phải là giọng của con trai cô ta, nhưng tại sao lại gọi cô ta là mẹ? Lẽ nào là đứa bé vừa sảy, cô ta chợt dạ, nó thậm chí còn chưa thành hình, tuyệt đối không thể là nó! Tiếng khóc cứ quanh quẩn trong đầu Thị Hoa, khiến cô ta bồn chồn, con người không ngừng đảo liên hồi, khắp người đều lạnh lẽo, cô ta thấy mình mỗi lúc một chìm xuống, lồng ngực bị chèn ép tới không thở nổi. Giữa lúc đó, trong tay Thị Hoa chợt động, cảm giác được có một nguồn lực đang kéo lấy thứ mà cô ta đang ôm. Là ai muốn gắng con trai khỏi tay cô ta, không được, Thị Hoa càng gồng mình giữ lại thì lực kéo càng mạnh hơn, hẫng một cái, đứa trẻ liền tuột khỏi tay.

- Không!

Cô ta hoảng tỉnh. Hai tay chơi vơi trước mặt, điều đầu tiên cô ta nhận ra là không thấy đứa con đâu, tim phổi liền thi nhau đập thình thịch. Bỗng có người ló ra nhìn cô ta, là anh Nam, thiếu chút nữa Thị Hoa đã gào lên, nếu không thấy trong tay anh ấy đang bế đứa con trai ngủ ngon lành. Trông vẻ mặt thất thần của vợ, anh lo lắng hỏi:

- Em làm sao mà mờ hồ vã ra thế kia? Sốt à?

Thị Hoa vẫn chưa hết kinh hách, cô ta ôm ngực thờ, còn tưởng chỉ vừa mới nhắm mắt, mở mắt ra ấy vậy mà trời đã sáng tự bao giờ. Nhớ lại lúc đó cô ta còn chưa hết sợ, âm thanh thôn thức vẫn văng vẳng trong đầu, nếu không có chồng vào đánh thức chắc cô ta đã bị nó đè chết. Nó ở đây, có khi chính là hồn ma đứa con vừa sảy, Thị Hoa rùng mình nghĩ, sợ rằng cái nhà này đã bị nó ám rồi cũng nên.

- Mà lần sau em ngủ đừng ôm con như vậy – lại thấy chồng Thị Hoa lên tiếng, đánh gãy suy nghĩ của cô ta – anh mà không sang thì em làm con chết ngạt mất, trời cũng không lạnh mà lại đi đắp chăn kín mít, con thì đang khó thở, ôm thì chặt không bế ra được nữa.

Nghe chồng trách thề, Thị Hoa càng nghĩ tợn, cô ta lờ mờ đoán ra rằng, nó đang nhắm vào con cô ta. Chuyện này không biết giải thích sao cho anh chồng hiểu, cô ta thì tính là sẽ mời thầy về trừ ma, nhưng đàn ông ít người mê tín, chồng cô ta nếu không có lý do chính đáng sẽ không đồng ý, còn nếu nói không khéo cô ta sẽ có thể bị nghi ngờ. Thế là trong buổi sáng hôm đó, Thị Hoa để con ở nhà cho chồng chăm, còn mình lấy cớ đi sang nhà đẻ, đầu tiên là cô ta đi vào viện khám. Bác sĩ ở đó thông báo, cái thai đã chết lưu, sau khi tiến hành lấy thai ra cô ta sẽ chảy máu ít ngày nữa, nhưng không có gì nguy hiểm đến tính mạng. Tiếp theo, Thị Hoa đi dò hỏi về việc mời thầy cúng. Qua hỏi thăm vài người bạn, cô ta biết được một ông thầy rất cao tay, chuyên môn xem nhà cửa mồ mã và giải quyết những vấn đề tâm linh, nói một cách dân dã thì là bát ma.

Thị Hoa lần theo địa chỉ, tới gác 1031, đường Đuôi Cá, GP, thấy một tòa chung cư, lên tầng ba đi về phía tay phải, căn hộ thứ hai là nhà của thầy cúng kia. Cô ta gõ cửa, rất nhanh liền có người ra mở, đó là một đứa trẻ trạc mười tuổi, nó hỏi cô ta tìm ai, Thị Hoa đáp:

- Cho cô gặp thầy Cường.

Thằng bé liền để cô ta vào. Bên trong sáng sủa, có một chiếc bàn đặt trước cửa sổ, người ngồi cạnh bàn nhìn thấy Thị Hoa đi vào liền đứng dậy, nét mặt dễ chịu, dáng vẻ nhã nhặn, ra hiệu mời cô ta ngồi, nói:

- Tôi là Cường, nghe cô nói thì có vẻ là đã biết về tôi, không rõ cô tới tìm tôi vì việc gì?

- Thầy làm ơn làm phúc cứu lấy mẹ con tôi, chứ không sớm muộn chúng tôi cũng bị nó hại chết mất – Thị Hoa thống khổ đáp.

Đúng lúc thằng bé đi rót cốc nước để xuống trước mặt cô ta, xong xuôi nó ngồi lại bên cạnh thầy Cường, trông có vẻ hóng hót chuyện. Thầy Cường không bị lời nói của cô ta làm cho hấp tấp, thản nhiên thầy hỏi tiếp:

- Nó là cái gì?

- Một... một đứa trẻ - Thị Hoa ấp úng đáp – nó xuất hiện trong nhà tôi cách đây nửa tháng, con trai tôi bị nó ám rất nặng, suýt nữa thì chết.

- Chuyện đó như thế nào? – thầy Cường động tâm hỏi.

Thị Hoa thuật lại toàn bộ những chuyện kì lạ xảy ra gần đây trong nhà, cô ta chỉ không nói đó có phải là đứa con chưa thành hình của mình hay không, chốt lại một câu, rằng cái vong kia là của một đứa trẻ xa lạ, và nó muốn hại con cô ta. Thấy Cường nghe rất chăm chú, hai đầu mày nhíu chặt lại, rồi như quyết định, thầy liền đứng dậy, nói với Thị Hoa:

- Mau dẫn tôi đến đó, nếu không nhanh sẽ không kịp mất.

- Không cần sắm sửa gì sao? – cô ta ngạc nhiên hỏi.

- Không cần.

Thầy Cường dứt lời liền đi ra cửa, Thị Hoa lấy làm lạ, chưa hỏi được gì mà đã gấp gấp như vậy, thậm chí không cần mang theo đồ đạc lễ nghi, có thể tin được không? Rất nhanh hai người đã tới trước căn hộ chung cư của cô ta, dọc đường Thị Hoa vẫn nghi hoặc, sợ mình gặp phải lừa đảo, chưa biết thế nào đã dẫn về nhà, dạo gần đây đang rộ lên tin đồn thời miền cướp của, nghĩ mà cô ta cứ thấp thòm không yên. Nhưng nhìn từ dáng dấp đến diện mạo của người kia, phải nói là không giống lừa đảo, mà cũng không giống thầy cúng, ngược lại cảm giác rất đáng tin. Vừa mở cửa liền thấy chồng và con trai đang ngồi chơi ở phòng khách, Thị Hoa giới thiệu thầy Cường là người được nhà cô ta mời tới để xem phong thủy, tới đây cô ta muốn đặt một cái bàn thờ trong nhà.

Không phải do căn nhà! Thầy Cường thăm nghĩ, nhìn quanh quất trong phòng, không có gì đáng chú ý, lại nhìn tới đứa trẻ kia, vẻ mặt nó tươi roi rói, ngũ quan xán lạn, không có điểm hung, nói nó bị ma ám là sai rồi. Nhưng quả thực trong căn nhà có gì đó bất thường, thầy Cường đi từ phòng bếp ra sân phơi, rồi lại từ sân phơi vào phòng khách, rõ ràng là trong nhà có hơi lạnh tỏa ra, lạnh chạy tới xương tủy. Hơi lạnh này tập trung tại một điểm, rất khó để bắt được luồng khí mà nó chạy qua, người bình thường không cảm thấy ảnh hưởng, nhưng với trẻ con thì sẽ không có lợi. Thầy Cường đi ra đi vào mấy vòng, cuối cùng đứng lại ở phòng khách, xung quanh không có nhiều đồ đạc, đáng chú ý chỉ có một thứ: cái bình gốm men rạn.

Thầy Cường cầm chiếc bình lên, nhìn bên ngoài rất bất mắt, chạm vào cảm giác mát lạnh bàn tay, nhìn vào bên trong thấy trống không, lắc lắc thử vài cái cũng không nghe ra tiếng gì khả nghi. Vẫn chưa chắc chắn, thầy liền lấy cốc nước đổ vào trong, trắng qua trắng lại mấy lần, quả nhiên chỉ là một cái bình rỗng, nhưng tại sao cảm nó lại cảm thấy bất an như vậy? Thầy Cường quay lại hỏi:

- Cô mua cái bình này ở đâu?

Hai vợ chồng Thị Hoa nãy giờ chỉ im lặng nhìn thầy cúng đi qua đi lại, nhấc lên đặt xuống đồ đạc trong nhà, mãi mới có cơ hội nói, cô ta nhanh nhẩu cầm lấy cái bình, đáp:

- Đây là quà tri ân của một công ty nhập khẩu hàng Nhật Bản, loại bình gốm men rạn này rất có giá trị, anh xem vân của nó này, đấy, đẹp mà phải không – vừa nói cô ta vừa giơ lên cho chồng xem.

Thầy Cường nghe thế liền sinh nghi, toan lấy lại cái bình, nhưng vừa đưa tay ra liền thấy dưới chân có động, nhìn xuống thì hóa ra là đứa con trai của Thị Hoa. Nó đang ngồi chơi trên sàn, không biết vì sao lại mon men ra chỗ thầy đứng, thằng bé bám lấy chân thầy, ngửa cổ nhìn lên, bập bẹ nói:

- Bé, bé.

Một khách đó mất thầy Cường dao động. Trong lòng đau xót, thầy âu yếm bế đứa trẻ lên, cảm giác thân quen vô cùng. Thằng bé ấy vậy mà lại theo một người xa lạ, vợ chồng Thị Hoa định qua đón nó, nhưng đứa trẻ không chịu, nó ôm cổ thầy Cường, hai mắt long lanh rơm rớm ướt. Bỗng nhiên đứa trẻ ghé vào tai thầy, thì thầm gì đó, nước mắt nó chảy ra, đồng thời mặt thầy sa sầm lại. Trước cảnh tượng đó, anh Nam liền vội tới bế con, đứa trẻ rời khỏi vòng tay thầy Cường, nó khóc lớn lên, giãy giụa không yên, hai bố con phải dong nhau ra sân phơi quần áo mới thôi. Thầy lập tức quắc mắt sang Thị Hoa, giống như có cục lửa cháy rừng rực bên trong, khiến cô ta lạnh toát sống lưng, còn chưa kịp hỏi thì thầy đã lên tiếng, giọng tức giận:

- Một người như cô mà cũng xứng làm mẹ? Chúng đều là con cô, cô lấy quyền gì mà định đoạt đứa nào giết đi, đứa nào giữ lại?

Thị Hoa mặt tái nhợt đi, rốt cuộc thì vừa rồi xảy ra chuyện gì, tại sao người kia lại đột nhiên trở mặt như vậy. Cô ta không sợ thầy cúng biết mình phá thai, chỉ là sợ chồng nghe thấy, giờ bị hỏi thì cũng hòng không trả lời được. Thầy Cường mắt vẫn lên tia máu, trừng trừng chỉ cô ta, nói:

- Cô như bây giờ là báo ứng, không ai cứu được cô đâu. Ông trời có mắt, đứa bé kia vô tội, nó sẽ không sao hết.

Dứt lời thầy cúng đi thẳng ra cửa, ngoài mặt là vậy nhưng trong lòng vô cùng thống khổ, muốn cứu giúp sinh linh ấy, nhưng lại nghe thấy lời khẩn cầu của nó:

"Thầy cho con được ở với mẹ thêm ít ngày nữa, mẹ bỏ con nhưng con cũng là con của mẹ, tới khi nào mẹ nhận thì con sẽ tự đi, con không hại ai cả, con xin thầy..."

Đứa trẻ nào có tội tình gì, vì sao lỗi lầm của người lớn lại liên lụy đến con trẻ? Một người mẹ khi đã mang thai, thì những gì cô ta nghĩ, đứa trẻ cũng ít nhiều biết được. Thị Hoa từng tự hỏi, tại sao cùng là con mà một đứa được sống, đứa kia lại phải chết. Sinh linh trong bụng biết được kết cục của mình, nó cũng nghĩ tại sao đứa trẻ kia lại được sống, nếu đứa trẻ đó chết đi thì có phải quyền sống thuộc về nó không? Cảm xúc và suy nghĩ của người mẹ là thứ duy nhất tác động đến đứa trẻ, vì nó vốn dĩ chỉ là tờ giấy trắng, mọi hành vi đều xuất phát từ sai lầm của người phụ nữ kia. Sinh linh đó là vô tội, tất cả những gì nó làm đều là để đấu tranh cho quyền được sống. Tới cùng, dù không được sinh ra, cũng không oán không hận, nó chỉ là mong nhận được chút tình cảm từ chính người mẹ đã ruồng bỏ nó.

Bạn đang đọc truyện *Bùa Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12: Bùa báo ứng (5)

Báo ứng? Thị Hoa nghe thầy cường nói mà hai mắt tròn tròn, còn chưa hỏi ra nhẽ thì người đã đi mất, thái độ giận dữ và trống rỗng đó, cô ta chưa từng thấy ai như vậy trước đây. Việc của thầy cúng là giải hạn cho gia chủ, chứ đâu phải là nguyên rủa gia chủ, nói cô ta chịu báo ứng là có ý gì? Thị Hoa đuổi theo đến cửa thì không thấy người đâu, trong lòng bực tức thâm chửi một tiếng, cũng chẳng biết tại phép ra sao mà dám mạnh mẽ như thế, nghĩ mình to bằng ông trời hay gì? Hoặc là muốn làm tiên, gần đây nhiều người bị lừa kiểu này lắm, phán thì rõ kinh, xong ra về cao tay nhưng thực chất chỉ là muốn vơ tiền. Đã thế cô ta cũng không cần, ngoài kia thiếu gì thầy cúng, muốn làm mình làm mẩy thì đi chỗ khác!

Thị Hoa trở vào nhà, thấy chồng hỏi thầy cúng vừa ở đây đã đi rồi sao, cô ta hừ lạnh một cái, nói là người đó thấy khó nên bỏ rồi, phong thủy trong phòng có hơi rắc rối nên hôm nào phải tìm thầy khác xem lại. Chồng Thị Hoa chắc lưỡi, nói hay là không cần đặt bàn thờ nữa, nhà chung cư thờ cúng làm gì, cô ta lập tức gắt, đã nói thì phải làm, không được gì thì cũng yên lòng, chứ dạo này lắm chuyện nóng ruột lắm. Lúc đó đứa con trai của Thị Hoa với tay muốn theo cô ta, sẵn bực trong người, cô ta đẩy con về phía chồng, không thêm bẻ nó, còn hỏi nó đã nói gì với thầy cúng vừa xong. Mặt đứa trẻ buồn xo, nó phụng phịu không đáp, Thị Hoa nghi ngờ, về sau cô ta tiếp xúc rất dè chừng với nó.

Hai ngày sau Thị Hoa tìm được một thầy cúng mới, người này nhà ở Bắc Ninh, hành nghề cũng trên dưới chục năm, xem tướng giải hạn rất tài, tuy nhà không mở điện nhưng thường đi hầu ở các chùa chiền lớn, tiếng tăm cũng gọi là đảm bảo. Thấy cúng hẹn chiều nay sẽ qua xem nhà Thị Hoa, dặn cô ta mở hết các cửa chính cửa sổ, tắt hết đèn dóm, đúng giờ mời thì thầy sẽ đến nơi. Quả nhiên đồng hồ vừa điểm hai giờ thì ngoài cửa nhà có tiếng gõ cốc cốc, Thị Hoa lập tức ra đón người, trông ông thầy cúng này khí chất có xịn hơn thầy cường, hơn nữa đồ nghề đem theo cũng rất ra dáng một người trong nghề.

Không cần nói nhiều, ông ta đếm số cửa trong nhà, bốn cửa chính, ba cửa sổ, nhắm tính một chút, đột nhiên thốt lên:

- Tam phụ hướng đông tứ thông hướng bắc, không có hạn! – lại nhìn quanh trong nhà, nhíu mày tiếp – nhưng sắc tối bất thường, ngoài sáng, trong sáng, riêng giữa nhà tối, tứ diện tụ về một điểm, nói theo tâm linh thì thông thường tứ diện sẽ chạy thẳng theo sông nhà, bao bọc lấy căn nhà, tựa lại như vậy tức là nhà này đã bị phá trận, dù là vô tình hay cố ý thì trong

nhà ắt sẽ có vong trú ngụ.

Thầy cũng nói một mạch không để ai chen vào, so với người lần trước thì phong thái dứt khoát hơn, trừ những cái rườm rà đi thì chốt lại là nhà này có vong ám, cũng không đợi vợ chồng Thị Hoa kịp phản ứng, ông ta đã hỏi tiếp:

- Dựa theo bát tự của cô, thì tháng trước là tháng xung, trong nhà có người bị tai nạn phải không?

- Vâng, tôi bị ngã xe hôm mừng năm – Thị Hoa đáp.

- Đã giải hạn chưa?

- Rồi ạ.

- Lấy gì giải?

- Lấy... là sao thưa thầy? – Thị Hoa khó hiểu hỏi lại.

- Hạn là cái gì? Hạn là tai ương nghiệp chướng mà cô gặp phải, không giải đi thì cô thiệt, mà muốn giải thì cô phải đánh đổi, tiền chi là lệ phí giải hạn thôi, thế sau khi giải hạn cô mất cái gì?

Thị Hoa nghĩ ngay tới Văn Phi. Sau khi làm lễ thì cô ta và hấn liền chia tay, cũng chẳng rõ lý do là gì, giờ nghe thầy cúng giải thích mới thấy đúng là có chuyện như thế thật. Nhưng mà cô ta không thể nói mình đổi tình để giải hạn được, ngập ngừng giây lát mới đáp:

- Mất việc...tôi đã bị đuổi việc ở spa...

- Không đúng – thầy cúng bỗng ngắt lời cô ta, khiến cho cô ta biến sắc – cô vẫn chưa giải được hết hạn, tại vì thứ mà cô đánh đổi vẫn còn đây đưa với cô.

Dây đưa cái gì? Thị Hoa chột dạ, Văn Phi với cô ta đã cắt đứt liên lạc rồi, còn dây đưa gì nữa? Cái thai! Lòng chột lạnh băng, cô ta nhớ ra là mình từng có thai với hấn, vậy thì đúng rồi, ông thầy cúng này quả nhiên tài giỏi. Tim Thị Hoa đập dồn dập, cô ta run giọng hỏi:

- Vậy thì phải làm sao thưa thầy?

Thầy cúng bậm độn, hai con mắt đảo qua đảo lại, trông có vẻ đang tính toán gât gao lắm, ông ta gât gù một lúc mới đáp:

- Hạn thì không lớn, nhưng kéo theo một vong nữa, mà còn là vong nhi, cô đã làm gì vậy?

Thị Hoa bị hỏi thì cứng họng, vốn dĩ không nghĩ đến thầy cúng sẽ có loại điều tra như vậy, cô ta hoang mang nhìn sang chồng mình, thấy anh ấy nhú mày, thẳm than không ổn, lập tức chối:

- Tôi không biết!

Thầy cúng áy vạy mà không quan tâm lời cô ta, chỉ chăm chú xem xét căn phòng, sau một hồi tra hỏi, ông ta nói với hai vợ chồng Thị Hoa rằng:

- Cô chuẩn bị những thứ này cho tôi, bắt đầu từ mai đúng giờ Dậu tôi sẽ đến làm lễ, liên tiếp mười ngày, mỗi ngày nửa canh, đảm bảo nhốt được vong, đuổi được hạn – thầy cúng vừa nói vừa đưa ra một tờ giấy, trên đó viết chỉ chút những chữ và số, trong những thứ cần mua, Thị Hoa đọc thấy có một con búp bê.

Hôm sau anh Nam đưa con trai sang nhà ông bà nội gửi, một phần vì đưa trẻ không cần thiết phải tham gia vào quá trình làm lễ, phần khác vì đã rõ trong nhà có thứ không sạch sẽ, trẻ con yếu bóng vía sợ là sẽ bị ảnh hưởng, vẫn nên để nó tránh đi thì tốt hơn. Chiều hôm đó thầy cúng tới làm lễ đúng giờ, Thị Hoa đã chuẩn bị một chiếc bàn gấp nhỏ, trên đặt một lon gạo muối đầy có chóp, nhang đèn, hoa quả, và một con búp bê. Thầy cúng lấy ra từ trong túi một chiếc khánh đồng, một tập giấy đỏ, nghiền mực bút lông, và một đài âm dương. Rất nhanh thầy gõ vào cái khánh nghe coong một tiếng ngân dài, xong thấp một nén nhang cắm vào lon gạo muối, miệng lầm rầm khấn, tay viết xuống giấy đỏ hí hoáy, cứ dùng bút là thầy lại gõ vào khánh, liên tiếp như thế, cho đến khi nhang cháy hết. Thầy cúng buông bút, cầm đài âm dương lên vái ba vái rồi tung hai đồng xu vào đĩa, ông ta nhìn kết quả hồi lâu, tay bấm độn, cuối cùng lại vái ba vái rồi cầm tập giấy đỏ đã viết, quay lại nói với Thị Hoa:

- Đây là những tội trạng mà cô mắc phải, hạn của cô đều từ tội mà ra, tôi kêu cầu để các ngài chỉ cho đây, mau lạy tạ rồi ra kia đốt đi.

Thị Hoa rầm rập làm theo, trong lúc đó thầy cúng thu dọn đồ đạc, dặn dò ngày mai cứ như thế tiến hành, dứt lời liền nhanh chóng rời đi. Lúc cất đồ cúng, Thị Hoa cầm con búp bê lên, không hiểu sao cô ta cảm thấy nó ấm ấm, nhưng cảm giác ấy không đủ để cô ta nghi ngờ, để nó lên kệ tivi rồi cô ta cũng không quan tâm đến nữa. Ngày thứ hai thầy cúng đem đến một mảnh nhiễu điều, một cái bình nhỏ, ba cái vòng bạc và đài âm dương. Lần này ông ta đeo vòng vào cổ và hai tay con búp bê, trùm mảnh nhiễu điều lên đầu nó, sau mới thấp hương và đọc bài khấn. Thề nhang cháy hết thì bài khấn cũng kết thúc, ông ta cầm đài âm dương lên vái ba vái rồi tung hai đồng xu vào đĩa, xem kết quả xong lại vái ba vái, cuối cùng là lắc lắc cái bình nhỏ rồi đổ nước vào lon muối gạo. Thầy cúng đưa lon muối gạo tới cho Thị Hoa, nói:

- Cô đổ một lượng muối và một lượng gạo ra đĩa, để cùng với con búp bê, còn lại đem vãi ra bốn phía xung quanh nhà, mai chuẩn bị lon gạo muối mới.

Thị Hoa làm y như lời thầy cúng, nhiễu điều và vòng bạc ông thầy thu về, cô ta sau đó lại đem con búp bê để lên kệ tivi như cũ, thêm đĩa muối gạo bên cạnh. Đêm hôm đó đang ngủ, hai vợ chồng bị tiếng lạo xạo ngoài phòng khách làm cho tỉnh giấc, anh Nam phải dậy đi quanh nhà xem có chuột bọ gì cắn phá hay không, nhưng tuyệt nhiên không có. Tiếng lạo xạo cả đêm không ngừng, cứ đều đều nghe gai hết cả người, tới mức nhắm mắt mà Thị Hoa cũng mơ thấy, mình đang đi trên đường, dưới chân trần là đá sỏi, mỗi bước giẫm lên cạnh đá đều đau rất, nhưng cô ta không thể dừng lại, sau lưng dường như có mối nguy đang đuổi riết, cảm giác kinh hãi tột độ. Sáng hôm sau cô ta bưng tỉnh vì một con chuột rút, đau tới chảy nước mắt, đến lúc con đau qua đi Thị Hoa cũng quên tiệt mất giấc mơ đêm qua như thế nào, nhớ lại cái gì cũng rỗng không cả.

Ngày tiếp theo thầy cúng không bày về thêm gì khác, chỉ đưa cho hai vợ chồng Thị Hoa mỗi người một tập giấy, là kinh siêu độ để đọc cùng với thầy khi làm lễ. Ba ngày liên tục đều như vậy, thầy tới thấp hương, khấn vái một lượt xong bắt đầu đọc kinh, đọc hết ba mươi phút thì nhang tàn, trước khi rời đi thầy chỉ bảo từ giờ bữa cơm trong gia đình sẽ có thêm một bộ bát đĩa, mọi người cứ dọn ra ăn bình thường, không phải kiêng kị gì cả. Gia đình Thị Hoa từ hôm làm lễ đã phải tách đĩa con nhỏ ra, nhưng cô ta lúc bấy giờ bỗng cảm thấy trong nhà như có thêm ai đó, ban ngày thì đồ đạc tự nhiên xô lệch, đồng hồ chơi của con trai để trong góc cứ vương vãi mỗi nơi một món, đặc biệt là những tiếng động lạ cứ thỉnh thoảng lại phát ra từ phòng khách.

Còn ban đêm, cảm giác đó lại rõ rệt hơn hấn, giống như sau lưng luôn có người nhìn về phía mình, Thị Hoa chột dạ không biết bao nhiêu lần, nhưng tuyệt nhiên không thấy ai xung quanh. Đỉnh điểm một đêm, cô ta ngồi trong phòng ngủ gọi videocall cho người bạn, đang nói chuyện vui vẻ, bỗng người bạn kia hỏi, đó là con trai cô ta phải không? Thị Hoa lấy làm khó hiểu, người bạn kia chỉ ra phía sau cô ta, bảo nó đang ngồi ở cạnh bàn hay gì đó. Thị Hoa giật phắt người lại, phía sau tất nhiên không có ai, nhưng trước đó mắt cô ta đã kịp bắt được một thứ, rất nhanh, giống như là bóng ảnh của một đứa trẻ ở cạnh bàn.

Nói cô ta sợ thì có sợ, nhưng đó chỉ là cảm giác ngày đầu tiên, hai ngày sau, kỳ lạ thay Thị Hoa dần dần quen với những hiện tượng bất thường trong nhà. Khác với trước đây, cô ta

không giết mình, càng không tìm mọi cách xua đuổi thứ kia đi, Thị Hoa nhận ra giữa mình và nó tồn tại một cảm giác quen thuộc mơ hồ, vì mỗi ngày cô ta đều đọc kinh siêu độ nên áp lực trong lòng cũng từ từ giảm bớt, thay vào đó là sự giác ngộ. Vong nhi kia đối với Thị Hoa không hề có ác ý, nó chỉ quanh quẩn bên cạnh một cách kiên nhẫn, chính thầy cúng đã nói, vong nhi không có dấu hiệu quấy phá, mục đích của nó khi ở trong nhà này có thể là vì chưa hoàn thành chấp niệm lúc sống. Chỉ là vong nhi này đối với con trai của cô ta lại không hòa hợp được, thầy cúng không nói rõ nhưng đã có ý ám chỉ nguyên nhân sâu xa có thể nằm ở Thị Hoa.

Sau ba ngày cầu siêu, thầy cúng lại dùng ba ngày tiếp theo để trấn yểm khắp căn nhà, ông ta đem bùa chú dán bốn phương tám hướng, đem cọc đóng lên cửa, đem nước vẩy xuống sàn, hành động quyết liệt khác hẳn so với những lần trước. Nhìn mỗi lần thầy cúng ra tay, lời nói âm âm như gió bão, không phải khấn lâm râm mà giống như những câu khẩu quyết trừ tà, hô phong hoán vũ liên ba ngày, tới cả sắc mặt của mỗi người đều thay đổi. Thầy cúng mặt đỏ mắt trắng, giống như thiên lôi nhập, anh Nam nghẹn họng trần trời, đây là lần đầu tiên anh ấy thấy người ta làm phép dữ dội như vậy, riêng Thị Hoa thì mặt cắt không còn giọt máu.

Không hiểu sao cô ta lại nóng lòng sốt ruột quá, đêm ngủ trằn trọc không yên giấc. Thị Hoa bị tiếng thầy cúng làm cho ám ảnh, mỗi lần ông ta hô lên là một lần cô ta giật thót, đêm về nhắm mắt liền nhớ đến khuôn mặt dữ tợn đó, giống như thầy cúng nhắm vào cô ta mà trợn trắng mắt, nghiêng răng làm phép, nếu trừ tà mà khiến người sợ hãi, vậy là người đó bị ma làm phải không? Cô ta tỉnh ngủ không được, nửa đêm bật dậy đi loay quanh trong nhà, lòng cứ nặng trĩu không cách nào tháo xuống được. Đến đêm thứ hai, Thị Hoa ngồi ở phòng khách, đầu óc vẫn ong ong tiếng gõ khánh lúc chiều, đang vỗ đầu thì nghe có tiếng động rất khẽ bên cạnh, cô ta bất giác nhìn, thì hóa ra là con búp bê vừa rơi từ trên kệ tivi xuống đất.

Thị Hoa nhặt con búp bê lên, không nghĩ tới nó lại nặng như vậy, từ hôm cầu siêu tới nay trọng lượng của nó hình như có thay đổi, cô ta phải cầm hai tay mới đỡ được nó lên. Từ hôm mua về đến giờ Thị Hoa không để ý, hôm nay vô tình nhìn vào mặt con búp bê mới thấy, nó khá xinh đẹp. Mắt mũi miệng rất tinh xảo, còn biết nhắm mắt mở mắt linh hoạt, cô ta ngắm nghía nó hồi lâu, tự thấy ưng ý, kích thích cũng vừa vận một cái ôm, thế là cô ta ôm nó đi ngủ. Ấy vậy mà từ đêm hôm đó Thị Hoa lại ngủ được bình thường, không mộng mị, cảm giác yên tâm này có phần giống với những khi ôm đứa con trai vào lòng, vừa ấm áp vừa êm dịu.

Rất nhanh đã đến ngày thứ chín làm lễ, hôm đó thầy cúng bắt đầu ở ngoài trời, gọi là cúng trung thiên, có thịt sống, gạo muối và vàng mã, khác một cái là ông ta không xin dài âm dương như trước, vợ chồng Thị Hoa đợi thầy làm lễ xong thì đem gạo muối ra đường vãi, vàng mã cũng đốt đi, coi như các bước chuẩn bị tới đây là hoàn tất. Quá trình từ trấn yểm nhà cửa, siêu độ vong nhi, đến cúng bái thánh thần thiên địa đều đã ổn thỏa, việc cuối cùng mới đến giải hạn cho gia chủ, thầy cúng sẽ giải quyết nốt vào ngày thứ mười, ông ta dặn Thị Hoa mua một mâm lễ gồm hoa quả chè thuốc, hai hình nhân giấy, thêm một cái chậu nhôm để đốt vía nữa, đặc biệt khuyên hai vợ chồng không được ra khỏi nhà từ giờ Tý tới hết giờ Ngọ, ở trong nhà thì không được đốt lửa, đây là thời điểm tâm linh nhạy cảm, chỉ cần sơ suất đều sẽ gây họa.

Đêm hôm đó, lúc làm lễ xong Thị Hoa nhớ là đã đem con búp bê vào phòng ngủ, nhưng tới khi ra phòng khách ngồi cô ta lại thấy nó ở ghế salon, nghĩ là mình quên chưa cất đi, cô ta lại một lần nữa cầm nó đặt vào giường, tới một lát sau đi từ sân phơi quần áo vào, cô ta bỗng thấy nó nằm trên sàn nhà, cách cửa ra sân phơi vài bước chân. Thị Hoa thấy lạ nên hỏi chồng có đem con búp bê đi lung tung không, anh ấy lắc đầu, cô ta liền tự hỏi, có khi nào là nó đang đi theo mình? Bất giác Thị Hoa nhìn con búp bê trong tay, hai con mắt nó tròn vo, một giây sau cô ta liền quên đi ý nghĩ vừa rồi, lại ôm ấp nó mà không nghĩ ngợi gì nữa. Nửa đêm, Thị Hoa bị đánh thức bởi cái cựa mình rất khẽ trong vòng tay, cô ta mở mắt nhìn, thấy con búp bê cũng đang ngửa mặt nhìn mình. Bỗng tối nhập nhoạng khiến cô ta mơ hồ không rõ, hoặc là vẫn còn chưa tỉnh ngủ khiến cô ta lẫn lộn, như bình thường Thị Hoa vội ôm nó sát vào lòng, tay vỗ về, nói:

- Ngoan, ngủ đi con.

Thắng tới chiều ngày hôm sau, thầy cúng đến làm lễ giải hạn, ông ta đem theo một con dao và một cây sinh tiền, sau khi khấn vái, thầy cúng đọc tên từng người trong nhà, lần lượt hai vợ chồng phải quỳ gối đội mâm bồng cho thầy làm lễ. Sau mỗi lượt thầy đều dùng con dao cắt vào lá sớ kẹp vào hình nhân rồi đốt trong chậu nhôm, Thị Hoa và chồng phải bước qua chậu ba lần, mỗi bước là một lần thầy cúng lắc cây sinh tiền, tiếng lách xách đều đều vang ra khắp nhà. Tới lượt cuối cùng của đứa con trai Thị Hoa, thầy cúng cầm con búp bê lên, rút một mảnh vải quấn quanh người nó, đem lá sớ kẹp vào người người nó, ông ta không đốt đi mà cứ để nguyên như vậy rồi lắc cây sinh tiền.

Không hiểu sao lúc đó Thị Hoa lại thấy bồn chồn, cô ta nhìn tay ông thầy cúng buộc con búp bê, linh cảm rất xấu, giống như sắp mất đi cái gì thân thiết lắm. Tới khi buổi lễ hoàn thành, thầy cúng bảo gia chủ đốt hình nhân đi, đem tro đổ thật xa, để bao nhiêu cái hạn theo đó không biết đường về quấy nhiễu nữa. Riêng con búp bê thì thầy cúng thu lại, nói rằng vong nhi kia đã được giam vào trong con búp bê này, người khác sẽ không biết cái xử lý, ông ta đem theo để tiện mà tùy cơ ứng biến. Còn về việc Thị Hoa muốn đặt bàn thờ trong nhà này, thầy cúng cho cô ta một hướng, gọi là hướng đón quý nhân, thờ cúng rất được lộc. Tiền công mười ngày qua tính ra cũng không cao, sau khi thanh toán xong ông ta lập tức rời đi. Lời của ông thầy đó không cách nào kiểm chứng được, hai vợ chồng đánh miễn cưỡng tin theo, tới tối thì qua nhà bà nội đón đứa con trai về.

Thắng bé vừa vào nhà, nó đột nhiên chạy khắp các phòng, nhìn thì tưởng là lâu không được về nên nó hào hứng xem nhà, nhưng lát sau lại thấy đứa trẻ ngờ ngác đứng hỏi:

- Em bé đâu rồi mẹ?

Thị Hoa ban đầu còn ngạc nhiên, sau liền hiểu ra là nó đang tìm vong nhi kia, cô ta nắm vai con trai mình, gấp gáp hỏi:

- Con có thấy nó nữa không?

- Không thấy – đứa trẻ meo meo đáp – đi mất rồi..

Thị Hoa nghe mà trong lòng sượng râm ran, cô ta bật cười thành tiếng, nghiêng răng nói:

- Thoát rồi, thật sự thoát được rồi..

Cười sằng sặc như hóa điên, đến nỗi anh chồng từ ngoài đã nghe thấy tiếng hi ha quái dị, mở cửa bước vào liền thấy cảnh mẹ cười con khóc ỉn ỏi, anh vội vã ôm lấy đứa trẻ dỗ dành, trong lòng bức bối mới quát vợ một tiếng. Lúc bấy giờ cô ta bỗng ngẩn người, về hà hề lập tức biến mất, thay vào đó, Thị Hoa chỉ nhàn nhạt nhìn chồng, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt đứa con trai, một khắc tiếp theo cô ta tiến đến ôm lấy đứa trẻ, ngọt ngào vỗ về nó. Đêm hôm ấy Thị Hoa ôm con ngủ, đồng hồ điểm hai giờ sáng anh chồng đang say giấc thì thấy giường có động, mắt nhắm mắt mở nhìn sang đã không thấy vợ đâu, cửa phòng khép hờ, tưởng là vợ dậy uống nước, nhưng đợi mãi không thấy cô ta vào, dù rất buồn ngủ nhưng anh vẫn phải lật dật dậy đi xem có chuyện gì.

Ra phòng khách liền thấy Thị Hoa đang cúi húi quanh kệ tivi, đèn đóm không bật, cứ đứng trong khoảng tối om om làm gì không rõ. Anh chồng gọi một tiếng, cô ta dùng tay, đoạn hỏi sao đêm hôm không ngủ lại ra đây đứng, điệu bộ khá nghi có phải muốn giấu diếm cái gì không? Thị Hoa lừ lừ đi từ trong bóng tối ra, khiến cho anh chồng hoảng hồn là, hai mắt cô ta vẫn nhắm chặt, đôi cánh tay buông thõng, chân không nhấc khỏi đất, cứ thế cô ta trở về phòng lên giường nằm như trước. Anh chồng mãi sau mới nhận ra, cô ta là bị mộng du, người mộng du sẽ không nghe không thấy gì xung quanh, nhưng chỉ cần có ai gọi thì sẽ hoặc tỉnh dậy hoặc lại vào giường ngủ tiếp bình thường.

Hiện tượng này lặp đi lặp lại nhiều lần, mấy đêm sau Thị Hoa đều đi lại quanh nhà như vậy, có hôm cô ta ra phòng bếp, có hôm thì tìm cách ra sân phơi, thậm chí còn đập cửa âm ỉm nhưng sáng hôm sau hỏi thì lại chối, cô ta nói không biết gì hết, đêm nào cũng ngủ ngon, có thấy gì lạ đâu. Chồng Thị Hoa trong lòng nghi hoặc nên có đề ý, lúc đó liền nhận ra, Thị Hoa ban ngày cũng không được bình thường. Ngồi chơi với con chỉ được một chốc một lát là cô ta bắt đầu cau gắt, rất nhiều lần anh bắt gặp vợ lăm bằm nói những điều rất cay độc, cái gì mà đứa trẻ này là của người, sinh ra chỉ để làm khổ cô ta. Cô ta cũng càng ngày càng trở lên lầm lì, không còn cười nói một cách bình thường với mọi người như trước, đặc biệt mỗi khi cô ta cười, hai hàm răng lại nghiền vào nhau ken kết, ánh mắt thì gườm gườm, trông rất hằn học.

Cho tới một đêm, Thị Hoa không còn ôm con ngủ nữa, cô ta nằm một mình ở phòng bên, hai mắt mở thao láo nhìn đồng hồ nhảy số. Tới hơn một giờ sáng, cô ta liền ngồi dậy đi ra khỏi phòng, chỉ ở quanh cái kệ tivi thôi, không thể ở đâu khác, cô ta vừa lăm bằm vừa lần mò tìm kiếm. Bỗng phía sau có giọng nói vang lên:

- Em tìm gì vậy?

Anh Nam đã đứng đó tự bao giờ, vừa nói vừa với tay bật đèn, ánh sáng đột ngột khiến cô ta chói mắt, đáp lại lời anh, Thị Hoa chỉ im lặng. Anh cảm thấy mất kiên nhẫn, từ lúc anh bay về đây cô ta luôn làm những chuyện mê tín hết sức kì quái, nửa đêm lại lên gác lục lọi khắp nhà, có phải cô ta bị ma làm rồi không? Nghĩ rồi anh đi qua phía vợ mình, tới chỗ kệ tivi nhìn thử một lượt, bỗng Thị Hoa túm lấy cánh tay anh, run giọng nói:

- Mất rồi...

- Mất cái gì? – trên kệ đồ đạc bị xáo trộn, lại nghe vợ nói đến mất đồ, anh chồng cũng chột dạ hỏi.

- Con em, không thấy nó đâu nữa.

Thị Hoa mặt trắng bệch, nhìn chồng không chớp mắt, biểu cảm có phần chân thật. Ngược lại anh Nam giống như bị chọc điên, lập tức gạt tay cô ta, gắt lên:

- Nó đang ngủ trong phòng kia thôi, mất đi đâu mà mất!

Nghe chồng quát, cô ta liền lập cập chạy vào phòng, thấy đứa con trai đang ngủ thiêm thiếp trên giường, Thị Hoa dờ dẫm ôm lấy nó, miệng lẩm bảm câu gì nghe không rõ. Sau đó, Thị Hoa bắt đầu lẩn lộn, trước chỉ có ban đêm, lâu dần thì cả ban ngày cô ta cũng đi tìm con, mặc dù đứa trẻ ở ngay trước mặt, cô ta lại coi như không thấy. Cũng từ đó Thị Hoa không còn ra khỏi nhà nữa, cô ta luôn lo sợ sẽ có người len vào lúc cô ta không có nhà, để bắt con cô ta đi. Anh Nam đoán vợ mình bị ảnh hưởng thần kinh nên nhiều lần khuyên cô ta đi khám bệnh, Thị Hoa đâm ra dè chừng với chồng, trong đầu hình thành một suy nghĩ tiêu cực, Thị Hoa nghi chính chồng mình là người giấu con cô ta. Thậm chí cô ta còn không tin lời nói của chồng, nhiều lần nghi ngờ đứa trẻ xuất hiện trong nhà không phải là con mình, mọi thứ đều trở lên thù địch dưới con mắt của Thị Hoa.

Đứa con trong suy nghĩ của Thị Hoa, lúc thì rất rõ ràng, lúc lại mơ hồ, cô ta chỉ nhớ là lần cuối thấy nó trên kệ tivi, nó còn nói cười với cô ta, gọi cô ta là mẹ, lúc nào cũng leo đèo theo cô ta như hình với bóng. Tuy vẫn có lúc cô ta tỉnh táo, hành động bình thường, nhưng mỗi ngày qua đi, gian giới giữa thực và ảo lại thêm mong manh hơn. Thị Hoa dần xa rời thực tại, cô ta mãi miết kiếm tìm hình bóng đứa trẻ mà cô ta coi như sinh mạng, bằng trực giác nhạy cảm của một người mẹ, cô ta không tin vào bất cứ điều gì, dù nó diễn ra trước mắt thì đối với Thị Hoa tất cả đều giả dối.

Mấy ngày nay cô ta bắt đầu tưởng tượng ra tiếng con gọi mình, ban đầu thì yếu ớt như tiếng mèo kêu, nhưng từ hôm qua cô ta đã nghe được tròn vành rõ chữ. Thị Hoa càng thêm tin tưởng đứa trẻ mà cô ta tìm kiếm đang ở gần đây, ngay trong căn nhà này, nó là bị chính người chồng tệ bạc tách khỏi cô ta. Anh Nam càng ép cô ta đi khám bệnh, cô ta bên ngoài thì tỏ ra là mình ổn, không để lộ những nghi ngờ trong lòng, nhưng hễ không có anh, cô ta liền lục tung căn nhà lên để tìm. Rốt cục thì hôm nay cô ta cũng đã nghe được tiếng của nó phát ra ở đâu, trong cái bình gốm men rạn, cô ta ghé tai vào miệng bình, liền nghe thấy những tiếng u u như tiếng trẻ con khóc, Thị Hoa vô thức ôm lấy cái bình đó mà vô về.

Chiều tối chồng cô ta đi từ bên nhà nội về, vào nhà liền thấy vợ mình ôm cái bình gốm đồng đưa, hỏi gì cô ta cũng không nói, vừa định chạm vào cái bình kia, Thị Hoa liền giật nảy người, cô ta gào lên:

- Tôi cấm anh lại đây! Anh lại định cướp con tôi phải không? Anh cứ đi!!!

Nói rồi Thị Hoa ôm cái bình giật lủi về phía sau, thấy có cánh cửa mở, cô ta chạy vào trong tính đóng cửa lại, nhưng anh Nam nhanh hơn đã chặn được cửa. Trước tình thế gằng co đó, Thị Hoa liều mình lao ra ban công, bên ngoài trời tối mờ mờ, trong đầu cô ta chỉ có một suy nghĩ duy nhất là thoát khỏi chồng, nghe tiếng anh hét lên mà cô ta càng cuống, chân cứ thế bước lên bước lên mãi, bỗng nhiên hẫng một cái, khi giật mình nhìn thì chỉ thấy khoảng không nhoe nhoẹt trước mặt. Thị Hoa không biết mình vừa tèo ra khỏi lan can, chân toan bước tiếp thì phía trước đã hết đường, một bước rơi thẳng từ tầng 31 xuống, trong tay vẫn ôm chặt cái bình gốm men rạn, trước khi vỡ nát toàn thân, cô ta chỉ kịp rú lên một tiếng kinh hãi.

Chồng Thị Hoa bị cảnh tượng đó làm cho suy sụp, một giây trước anh không nghĩ vợ mình lại có ý định điên rồ ấy, cô ta như vậy là tự vẫn? Lúc bám vào lan can nhìn xuống, anh chỉ thấy một khoảng đồ không ngừng loang rộng, xác Thị Hoa chỉ giống như một hình zíc zắc trắng trắng, rất nhanh vong lên những tiếng la hét thất thanh. Bên dưới đám đông vừa nghe choang một tiếng, quay lại đã thấy một xác người nằm dãn xuống nền đất, xương khớp vụn vụn, toàn thân chảy máu, xung quanh cái xác có rất nhiều mảnh sứ vỡ, tất cả đều bị va đập làm cho nát vụn. Giữa lúc nhốn nháo, một người từ đầu tiên đến gần cái xác, không chút sợ hãi coi áo đắp cho người chết, đồng thời âm thầm cảm tử đồng vận sứ ra một vật, sau đó trà trộn vào đám đông đi mất.

Cảnh sát ngay lập tức có mặt tại hiện trường, qua điều tra xác minh không phát hiện nạn nhân có dấu hiệu bị tấn công, kết hợp với lời khai của thân nhân có mặt trước thời điểm nạn nhân tử vong, bước đầu kết luận cái chết của nạn nhân có yếu tố tâm thần. Bác sĩ phân tích, nạn nhân rất có thể đã mắc chứng trầm cảm, nguyên nhân tạm thời được xác định là do xảy ra cách đây không lâu, người nhà phát hiện giấy khám thai được giấu trong tủ cá nhân của nạn nhân, những biểu hiện bất thường như hay nói sáng, trầm uất, cáu gắt đều bắt đầu sau thời điểm đó. Trầm cảm sau sảy thai là một chứng bệnh rần rần nan giải, nếu không kịp thời phát hiện và điều trị, bệnh nhân sẽ có những suy nghĩ và hành động gây nguy hiểm cho bản thân và những người xung quanh, trong trường hợp này là tự sát.

Về mặt khoa học thì như vậy, nhưng theo tâm linh mà nói, Thị Hoa chết vì cô ta bị trúng một thứ bùa rất hiểm độc. Dấu vết duy nhất chính là chiếc túi được giấu trong cái bình gốm men rạn đã vỡ nát tại hiện trường, tức là đã có người tới thu lại vật đó, khiến cho bí mật về cái chết của Thị Hoa vĩnh viễn chôn vùi. Cô Đồng Linh mở túi lấy ra mảnh giấy bên trong, bốn chữ viết bằng máu không chút sứt mẻ:

"ma do tâm sinh".

Nhân tiện xin được giải thích rằng, báo ứng của Thị Hoa không phải là cái chết, cô ta xen vào duyên phận của người khác, dựa vào tội trạng mà phải chịu hình phạt tương ứng, đó chính là cái thai ngoài ý muốn kia. Báo ứng vốn thuận theo tự nhiên, cái thai đó là kết quả của chuỗi sai lầm trong quá khứ, nó sẽ khiến cô ta đánh mất tất cả ở hiện tại. Nhưng ông trời không đơn giản như vậy, muốn cô ta chịu thử thách lớn hơn, chính là cho cô ta lựa chọn hoặc là giữ hoặc là bỏ đứa trẻ. Nếu như cô ta chấp nhận giữ nó, đồng nghĩa với việc mất tất cả, vậy báo ứng sẽ dừng lại, còn nếu cô ta bỏ nó, vậy nghiệp sẽ tăng thêm một bậc, tội càng thêm tội.

Lại nói sinh linh trong bụng cô ta, nhờ tác dụng của lá bùa mà có thể nghe thấu được những suy nghĩ của mẹ nó. Linh hồn của nó tồn tại song song với bào thai, có tư duy và nhận thức độc lập, vì thế nó có thể gặp và gây chuyện với con trai của Thị Hoa, nhưng cô ta lại chỉ thấy được nó qua giấc mơ. Cho tới khi cô ta sảy thai. Trường hợp này thoạt nhìn là bất khả kháng, nhưng sâu xa bên trong, Thị Hoa luôn muốn bỏ cái thai đi, tới khi không thể bỏ, cô ta chỉ nghĩ làm sao để bản thân được toàn vẹn nhất. Nếu cô ta nghĩ cho đứa trẻ trong bụng, sẽ không có chuyện cô ta quan hệ với chồng một cách thô bạo như vậy. Nên nhớ sinh linh này có nhận thức, việc mẹ một mực chối bỏ nó, khiến cho nó mất đi mục đích sống, tới cùng thì đứa trẻ cũng tự chọn cho mình sự giải thoát, đó cũng chính là lần đầu tiên Thị Hoa nhìn thấy đứa trẻ đứng ở cửa phòng ngủ.

Nhưng ông trời cũng rất công bằng, việc sảy thai đúng ra là ngoài ý muốn, sinh linh kia vì chấp niệm quá lớn mà không thể siêu thoát, Thị Hoa đáng ra nên thành khẩn cầu nguyện cho nó, song cô ta tới một chút ăn năn cũng không có, thậm chí còn nguyên rủa đứa con đáng thương ấy. Là vì đứa trẻ nặng tình, ông trời thương xót nó nên năm lần bảy lượt tạo cơ hội cho Thị Hoa nhận con, nhưng than ôi, lòng dạ người mẹ như lang sói, nhất nhất muốn dồn con mình vào đường cùng. Thị Hoa tìm thấy kiếm thợ cốt là để tiêu trừ vong nhi đeo bám mình, không ngờ tâm ma của cô ta quá lớn, chính nó đã sinh ra một loại vọng tưởng, khiến cô ta chấp nê bất hồi, mỗi lúc mới lún sâu, đường cùng là do cô ta tự đâm đầu vào, tới chết mới tỉnh ngộ thì đã quá muộn.

Thị Hoa không phải chết do báo ứng, cô ta chết do tâm ma của bản thân. Thiết nghĩ những người làm cha làm mẹ, đừng vì hừng thú nhất thời mà tạo ra một sinh linh, rồi lại nhẫn tâm đập tắt mầm sống ấy, như vậy là rất bất công với chúng. Nếu không thể giữ lại, thì ít nhất hãy cho chúng một danh phận, được làm con, được nhận cha nhận mẹ, trước khi chúng tan biến trong cõi vô thường này.

Bạn đang đọc truyện *Bùa Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Bùa yêu

Quay lại với Hồng Ngọc, theo lời Cô Đồng Linh thì ngày sau khi bỏ bùa cho Lý Thị Hoa, cô sẽ tới gặp bà ta để hoàn thành nốt bước trả thù cuối cùng. Sáng tỉnh mơ hôm sau, Hồng Ngọc có mặt tại nhà bà cũng, trông thái độ bình tĩnh của cô, bà ta trong bụng đã đoán được bày phân, hỏi:

- Xong rồi? – Hồng Ngọc gật đầu – có vẻ như chuyện đó không làm khó được cô, đúng vậy, phải giữ cái tâm quyết tuyệt đó tới cùng!

- Nếu bà có cách nào nhanh gọn thì mau nói cho tôi biết, tôi thực sự không chịu nổi việc mỗi ngày phải nhìn thấy gã đàn ông đề tiện đó, bà có biết tôi đã phải kiểm chế như thế nào mới không đâm chết hắn, tôi nhẫn nhịn như vậy đủ rồi! – Hồng Ngọc nghiêng răng nói, bàn tay siết chặt vào nhau, nhìn đâu cũng thấy thù hận ngút ngàn.

- Vậy sao? – Cô Đồng Linh ầy vậy mà lại dừng dừng, bà ta thông thả rót trà, tiếp – đâm chết hắn cũng là một cách, nhưng thử nghĩ xem hắn đã khiến cô chịu đau khổ như thế nào, không chỉ trong quá khứ mà còn cả hiện tại và tương lai sau này, cô đâu thể ngay lập tức quên được những chuyện tồi tệ đó, thế thì liệu một nhát dao có đủ để cô thỏa mãn không?

- Vậy bà muốn tôi phải làm sao? – Hồng Ngọc bắt lực nhìn bà cũng.

- Giãy vò hắn, khiến hắn phải chịu nỗi khổ tâm sâu sắc gấp trăm ngàn lần những gì cô từng trải qua, để hắn khắc cốt ghi tâm cho tới lúc chết – Cô Đồng Linh gằn từng tiếng trong miệng, ánh mắt âm độc đáp lại Hồng Ngọc – vì cô, chỉ một mình cô tồn tại trong thế giới của hắn, hủy hoại hắn từ bên trong.

Hồng Ngọc nhất thời không hiểu hết những lời bà cũng kia nói, nhưng cô cảm thấy sống lưng ớn lạnh, ngay tới chén trà trong tay cũng ánh lên sắc đỏ lạ thường, chợt nhận ra bầu không khí ở đây đã đổi khác, bên ngoài cửa sổ trắng xóa, không phải nắng mà giống như có tầng khói dày bao phủ, trong phòng đèn nền thấp tứ phía, ánh sáng hờn ám bao trùm mọi góc ngách, mùi thơm không rõ phảng phất, âm thanh rì rào trầm đục, từng giác quan trên người cô đều cảm nhận được sự bất thường ở đây, giống như bản thân vừa xa rồi dương thế. Hồng Ngọc rùng mình nghĩ, đang trong lúc hoang mang, lại nghe thấy giọng Cô Đồng Linh đánh động:

- Tôi nói vậy chưa rõ ràng sao? Cô hận hắn như thế, ngày đêm tìm cách trả thù hắn, vậy mà tới cùng chỉ kết thúc bằng một nhát dao, đối với hắn kết cục đó thực sự là quá nhẹ nhàng, đối với cô thì vĩnh viễn trong lòng không thể nguôi ngoai được. Nghe tôi, phải chịu đựng thêm chút thời gian, đối lại cô muốn làm gì hắn cũng được, mạng hắn sẽ do cô toàn quyền định đoạt. Nào nào, uống trà đi cho ấm bụng.

Hồng Ngọc nhấp một ngụm, vị thanh ngọt của trà hòa cùng những lời đường mật rót vào lòng khiến cô thả lỏng suy nghĩ. Đợi cho đối phương tâm bình khí hòa rồi, Cô Đồng Linh mới nói tiếp:

- Tôi cũng quên chưa nhắc cô, combo này của tôi có một điều kiện đặc biệt, một khi cô đã đi được hai trên ba bước, bước cuối cùng cô không có quyền lựa chọn tiếp tục hoặc dừng lại. Nghĩa là, cô bắt buộc phải theo đến cùng.

- Nếu... nếu tôi không... - Hồng Ngọc run giọng hỏi.

- Ô kìa, đừng bàn lùi như vậy, để tôi nhắc lại cho cô biết, người mà cô hận nhất, người mà cô bất chấp tất cả để trả thù, hắn là Văn Phi, cô sắp đạt được mục đích của mình rồi, đứng ra phải cảm thấy vui mừng chứ!

Đúng! Văn Phi là kẻ đã đẩy cô vào con đường này, bước cuối cùng chính là xử lý hắn, cô không thể lưỡng lự, Hồng Ngọc rất nhanh liền xoay chuyển, cô quả quyết hỏi:

- Tôi sẽ làm! Những gì hắn gây ra cho tôi, tôi phải bắt hắn trả gấp trăm lần, khiến hắn sống không bằng chết, bà nói đi, tôi phải làm gì?

- Cô có biết một người khi nào thì lộ ra nhiều điểm yếu nhất không? – Cô Đồng Linh cười mỉm, bà ta đứng dậy đi đâu đó ra phía sau.

- Yếu điểm? - Hồng Ngọc khó nghĩ đáp – tôi không biết nữa.

- Là khi người ta yêu – bà ta quay lại bàn với một chiếc túi đỏ, tiếp – mở chiếc túi này ra xem bên trong có gì đi.

Hồng Ngọc cầm chiếc túi lên, cảm giác bên trong nhẹ bẫng, mở ra chỉ thấy có duy nhất một chiếc kim khâu, cô ngạc nhiên hỏi:

- Cái kim này dùng để làm gì?

- Để se duyên – Cô Đồng Linh giải thích – chỉ cần lấy một sợi tóc của cô sâu vào lỗ kim, sau đó để cả kim và tóc nhúng máu hắn qua một đêm, hắn sẽ yêu cô.

- Yêu tôi? Để làm gì? – Hồng Ngọc sững sốt hỏi.

- Đây là bùa yêu của người tây tạng, khi một cô gái thích một chàng trai, cô ta sẽ làm như thế, nhưng là giấu dưới chiếc áo lông cừu dày dặn của chàng trai, ngụ ý là áp ủ mối duyên với chàng trai đó, rồi chàng trai sẽ tự khắc tìm đến cô gái. Đầu thế tự nhiên khiến hắn hết vì cô, cam tâm tình nguyện để cô thỏa sức giãy vò, trà đạp lên thể xác cũng như tinh thần hắn, việc này cần chút thời gian, nhưng so với chịu đựng hắn thì hành hạ hắn có phải là dễ dàng hơn không – Cô Đồng Linh khơi gợi những hình ảnh xa xôi trong đầu Hồng Ngọc, cái viễn cảnh mà cô chưa từng bao giờ nghĩ đến.

Yêu? Hắn trước giờ luôn đối xử tệ bạc với cô, nếu hắn yêu cô vậy mọi chuyện sẽ thành ra thế nào? Nhưng đúng là chỉ có yêu mới khiến con người mất đi lý trí, làm ra những chuyện mù quáng, thậm chí là không tiếc sinh mạng để yêu. Chơi đùa với hắn cũng được thôi, thực ra khiến hắn khổ sở chính là một cách trả thù không tồi, miễn là tới cùng hắn vẫn phải chịu sự trừng phạt cho những tội lỗi của bản thân, Hồng Ngọc cảm thấy giải quyết như vậy cũng ổn, suy nghĩ giây lát cô lại hỏi:

- Tác dụng của thứ bùa này thế nào?

- Bùa yêu có tác dụng vĩnh viễn, tức là nếu hắn không phải chết thì đời này hắn sẽ chỉ yêu mình cô. Nhưng thời gian của hắn sẽ chỉ có một trăm ngày, có thể với cô là dài, vậy nên cứ từ từ mà nghĩ cách hành hạ hắn, gì cũng được, kể cả là chuyện hoang đường đến mấy thì chỉ cần cô muốn, hắn cũng sẽ làm cho cô – mặt bà cũng tràn đầy đắc ý, nói bằng giọng phần khích.

- Chỉ bằng cây kim này thôi sao? – Hồng Ngọc vẫn cảm thấy khó tin.

- Đúng, chỉ bằng cây kim, cọng tóc của cô và máu của hắn. Hãy đâm nó vào tâm trí hắn, bằng bất cứ cách nào, qua một đêm, cô sẽ có được thứ mình muốn. Nhưng nhớ kỹ đây cô gái,

bùa chú chi là công cụ, thành hay bại là ở lòng người, cô tuyệt đối không được dao động. Mau về đi, một trăm ngày nữa tôi sẽ gặp cô.

Hồng Ngọc cầm cái túi đồ ra khỏi phòng, bên ngoài mưa to, trời đất trắng xóa một màu, tiếng rào rào vang vọng thình không, hơi lạnh dần thấm vào da thịt. Ngao ngao! Bỗng có tiếng mèo kêu phát ra, cô giật mình nhìn quanh, hình như là con mèo đen, ngao ngao, cứ hai tiếng một, khoảng cách càng lúc càng gần, kêu như muốn mọc họng ra đến nơi! Cô nghe mà rung mình, chân vội vã chạy khỏi hành lang, không dám cả ngoái đầu nhìn lại, tiếng mèo kêu vẫn bám riết sau lưng, át cả tiếng nước mưa sầm sập đổ xuống, cho tới khi gần ra khỏi tòa nhà tập thể, chân cô liền vấp vào bậc thềm. Có chút đau nhói dội lên, nhưng không có thời gian để ý, cô chạy một mạch ra ngoài, không quan mưa lạnh lên xe phóng đi. Về đến nhà mới thấy, nơi cô chân có mấy vết xước rớm máu như vết mèo cào, đúng là con quỷ đó, sau này đừng hòng cô quay lại chỗ chết tiệt ấy!

Quên chuyện con mèo đi, muốn không phải tới đó nữa thì giờ nên nghĩ ra cách nào sao để túi bùa này phát huy tác dụng. Hồng Ngọc phân vân hồi lâu, nghe thì có vẻ đơn giản, nhưng việc lấy máu của hắc lại là cả một vấn đề. Những máu, đầm vào tâm trí, để qua đêm, rõ ràng là việc này không hề đơn giản, sắp xếp một chút trình tự sẽ là, đâm cây kim có luôn sợi tóc vào tâm trí hắc, để máu hắc chảy lên cây kim này một đêm. Đâm vào tâm trí là đâm vào đầu? Chẳng lẽ đâm kim vào đầu hắc? Làm thế nào để đâm kim vào đầu mà hắc chịu để yên qua một đêm? Rất nhiều câu hỏi phát sinh, nhất là khi cô và hắc không gần gũi nhau, vậy thì bằng cách nào cô có thể tiếp cận hắc?

Đánh bả hắc! Nói cách khác là chuốc thuốc ngủ cho hắc không biết gì nữa rồi mới hành động, nhưng lại có một vấn đề thế này, thông thường hắc cả ngày ở xưởng, tối cũng không ăn cơm nhà, cô cũng không thân mật đến mức đợi hắc về để pha nước cho hắc uống. Hồng Ngọc vòng vo nửa ngày, cuối cùng liền mở cửa vào phòng hắc xem có nghĩ ra cách nào không. Quả nhiên, cây kim này dài bằng một ngón tay, muốn giấu thì phải chọn nơi đầy đặn, nhưng cũng phải mềm mại, để khi hắc chạm vào kim sẽ lộ ra và đâm vào đầu hắc. Đúng vậy, không chỗ nào có thể giấu được tốt hơn là ở dưới gối.

Hồng Ngọc tham khảo qua một vài người bạn làm bác sĩ, hỏi về một loại thuốc có tác dụng tức thì, gây mê hoặc gây tê, mà chỉ cần bằng một cái đầu kim thì sẽ không có cảm giác gì cả. Không khó để có được liều thuốc gây mê như vậy trên thị trường, nhưng để có hàng chất lượng thì phải chấp nhận mua với giá cao, cô được nó rồi cô liền bắt tay vào thực hiện kế hoạch. Sau khi sâu sợi tóc mình vào lỗ kim, đợi qua 10h đêm Văn Phi trở về, hắc vào phòng rồi cô liền lên lút ra cửa nghe ngóng, có tiếng nước chảy róc rách vọng ra, hắc vừa đi tắm, Hồng Ngọc nhẹ nhàng mở cửa lên vào. Vì tính chất bay hơi của thuốc, sợ rằng nếu sắp xếp quá sớm thì sẽ không có tác dụng, cô đành liều lĩnh đợi đến lúc hắc chuẩn bị đi ngủ mới hành động. Quả nhiên, Văn Phi đang tắm, Hồng Ngọc rón rén cầm cây kim dưới gối vị trí cô cho là gây của hắc đặt xuống, sợ chưa đủ liều, cô còn cẩn thận lấy bông thấm lại thuốc một lần nữa, xong xuôi liền rời khỏi phòng. Đêm hôm đó cô hồi hộp nằm đợi, thẳng đến sáng cũng không nghe thấy động tĩnh gì lạ từ phòng hắc, trong lòng phân vân, không biết làm thế nào để kiểm tra.

Vừa mở cửa phòng đi ra, không nghĩ tới lại gặp ngay hắc, Hồng Ngọc hơi chột dạ, cô vờ như không thấy mà ra cửa xô giày chuẩn bị đi làm.

- Em ăn sáng đã rồi hãy đi – bỗng sau lưng có tiếng nói với theo, khiến cho cô phải kinh ngạc ngoái nhìn, không sai, chính là Văn Phi đang dọn bữa sáng, chuyện này diễn rồi!

Hồng Ngọc không đáp, cô nhanh chóng rời đi, ngoài mặt thì ra vẻ lạnh lùng nhưng trong lòng lại không ngừng gào lên, hắc đã trúng bùa rồi! Để ý mới thấy, chưa bao giờ hắc dậy vào giờ này, đừng nói đến ăn sáng ở nhà, con người hắc đã thay đổi chỉ sau một đêm, tới cả giọng nói cũng trở lên xa lạ, nghe mà cô rung mình, là trầm ấm hay nặng nề, chân thành hay giả tạo? Còn cảm xúc của cô lúc này thì sao, há hê, phấn khích, nhưng cũng không kém phần hoang mang, cô sợ mình không nghĩ ra đủ cách để gây vò hắc, thời gian là một trăm ngày, nhưng trước hết vẫn phải xem hắc yêu cô như thế nào đã.

Trưa hôm đó, Hồng Ngọc nhận được ba cuộc điện thoại của Văn Phi, cô không nghe máy, hắc thì có gì cần mà gọi cho cô, nghe cũng không lọt tai, tốt nhất là không nghe. Cả ngày cô chỉ nghĩ xem nên làm gì với hắc trước tiên, khi yêu người ta sợ nhất điều gì, thậm chí cô đã search cả trên gg, nhưng kết quả chỉ là "chia tay", chẳng lẽ giờ cô lại đòi ly dị hắc, tên khốn này trước vẫn hay lái nhai bóng gió chuyện đó, cô mà nói ra thì hắc lại chẳng mừng gì.

Quả thật lý thuyết và thực hành luôn khác xa nhau, bảo cô đánh chửi hắc thì hơi bị thô thiển, chưa kể đánh một hai ngày thì được, đánh một trăm ngày thì cô cũng kiệt sức, mặc dù lần nào nhìn thấy bản mặt tên khốn ấy cô cũng muốn xuống tay đã đòi mới thôi. Chiều tối Hồng Ngọc từ công ty về, lúc mở cửa thấy không khóa, đoán là Văn Phi đã về, cô bước vào, không hiểu sao cảm giác có chút căng thẳng. Văn Phi ngồi ở phòng khách xem tivi, thấy cô về thì quay ra nhìn, hắc định nói gì đó nhưng cô không quan tâm, cứ thế đi vào bếp chuẩn bị nấu cơm tối.

Lúc sờ đến nồi cơm thì thấy đã cắm trước, hóa ra cũng biết đặt cơm cơ đấy, cô nghĩ rồi bắc chảo lên rán cá, xèo một cái khúc cá được thả vào chảo dầu sôi, tiếng nổ lộp bộp cùng một vài câu xuýt xoa của cô khiến Văn Phi phía sau nhấp nhộm. Cũng phải nói Hồng Ngọc là một người tự lập, chưa từng làm nũng và cũng không có ý định đó với bất kỳ ai, Văn Phi có muốn giúp cũng chỉ nhận được cái khước từ lạnh nhạt của cô. Trong bữa cơm, khi lần đầu tiên hai người ngồi ăn cùng mâm, bầu không khí hoàn toàn im lặng, dù tivi vẫn bật nhưng một vài tiếng loa đài chỉ làm tăng thêm sự tĩnh lặng giữa hai người. Ăn cũng chẳng ngon miệng, Hồng Ngọc không nuốt nổi một bát đã buông đũa, cô định dọn thì Văn Phi ngăn lại, nói:

- Em mệt thì nghỉ đi, để anh.

Còn chưa nói hết câu, Hồng Ngọc đã quăng đánh choang cái bát xuống sàn, cảm giác bức bối này giờ thì ra là do hắc, không có hắc thì cô đã ăn được ba bát cơm rồi, bát cô vừa ăn vừa phải nhìn tên khốn này thì sao cô nuốt trôi được. Sắn con tức, cô trừng mắt nhìn hắc, nói:

- Bình thường anh ăn ở đâu thì giờ cứ ăn ở đó đi, không cần về làm gì, cũng đừng có gọi cho tôi, mà tốt nhất là đừng xuất hiện trước mặt tôi luôn đi! Nhìn mặt anh là tôi không chịu được.

- Em vào phòng nghỉ đi – hắc nghe xong mà mặt vẫn bình thản như không, còn đuổi cô về phòng, ý hắc là em không muốn thấy mặt anh thì em vào phòng mà ngồi?

Chát!

Hồng Ngọc bất ngờ tát cho hắc một cái, tới cả cô cũng không hiểu nổi tại sao mình lại làm thế, nhưng mà lực đánh rất mạnh, khiến hắc lật cả mặt. Tát xong cô hét lên:

- Chết đầu thì chết đi! – dứt lời cô hầm hầm đi vào phòng đóng sầm cửa lại.

Cô biết ngay là mình không thể nói lời nào từ từ với hắc, chỉ cần nghe thấy giọng hắc là cô liền ghê tởm tận họng, một cái tát đó là chưa đủ, nếu từ giờ đến hết một trăm ngày sau hắc vẫn trườn cái mặt đó ra với cô thì ít nhất hắc sẽ lĩnh một cái tát một ngày. Để xem bùa yêu mạnh hay cái tát của cô mạnh, có ai yêu được người mà mỗi ngày xúc phạm mình như vậy không. Nghĩ đến đó cô lại nhớ ra một chuyện, giờ cô muốn xem đêm qua hắc đã bị đâm như thế nào, phải lấy lại cái kim đó để phòng bị phát hiện.

Đang tính cách thì bên ngoài cô nghe thấy tiếng cửa chính mở ra, sau đó liền đóng lại rất nhanh, hình như Văn Phi vừa ra ngoài, hắc đi đổ rác. Hồng Ngọc liền mở cửa chạy nhanh sang phòng hắc, nhìn lên giường liền thấy một điểm đỏ to bằng ngón tay cái trên gối, cô sờ một lúc cũng không thấy cây kim đâu, sốt ruột quá nên mới lật cái gối ra, nắn nắn dưới đệm cũng không có, quái lạ, cái kim kia đâu rồi? Bên ngoài bỗng nghe thấy tiếng cửa loạch xoạch, cô giật mình, vừa kịp lao ra khỏi phòng thì hắc đi vào, cô giả bộ qua bếp rót nước uống, sau đó lạnh lùng quay về phòng mình mà không nhìn hắc lấy một cái.

Hồng Ngọc nghĩ có thể Văn Phi đã vứt cái kim đi, nhưng cô không nhớ đến lời Cô Đồng Linh trước đó đã nói, chỉ đâm vào não tâm trí hắc mà không không hề nói sau đó sẽ phải làm gì. Bùa một khi đã gieo thì sẽ phải đi theo người, tại sao nói bùa yêu có tác dụng vĩnh viễn, vì nó đã trở thành một phần của cơ thể hắc, trừ khi lấy được nó ra, nếu không sẽ không bao giờ giải được.

Sáng hôm sau Văn Phi đã rời khỏi nhà trước khi Hồng Ngọc dậy đi làm, hắc có mua sẵn một cái bánh bao nóng treo ở cửa phòng cô, thì ra yêu nhau là sẽ mua đồ ăn sáng cho nhau, trò mèo, đã thế thì cô không thèm động đến. Tối về vẫn thấy cửa không khóa, kiểu này là muốn ăn tất như hôm qua đây, cô nhếch miệng mở cửa đi vào, nhưng không thấy hắc ngồi ở phòng khách xem tivi, hình như hắc vừa vào phòng ngủ rồi. Cơm vẫn đặt trước, cô nấu thêm thức ăn rồi dọn ra bàn, quả nhiên không thấy hắc mò ra, hôm nay Hồng Ngọc ăn một mình

nhưng tâm trạng vẫn không thoải mái. Nghĩ có thể do chưa quen với sự có mặt của hân ở nhà nên cô vẫn thấy khó chịu, ăn qua loa xong cô liền dọn bát đĩa, đồ ăn còn thì để trên bàn, dầu sao trước giờ cô vẫn làm vậy, khác ở chỗ hân có ăn hay không thôi.

Những ngày tiếp theo của Hồng Ngọc cứ lặp đi lặp lại, sáng mở cửa sẽ thấy có đồ ăn treo ở tay nắm, bánh mì, bánh giò, bánh ngọt,... tôi sẽ có một nồi com đặt sẵn, rác đã đổ, quần áo phơi đã cất, giống như trong truyện Tấm Cám, luôn có một cô Tấm chui ra từ quả thị giúp việc cho cô, nhưng cô sẽ không thấy, đúng hơn là không phải thấy người đó. Đã từng ấy ngày mà cô vẫn không tài nào quen được với chuyện này, thậm chí càng ngày cô càng thấy ức chế, hân đang muốn thi gan với cô phải không? Yêu nhau nghĩa là phải chọc tức nhau như vậy sao, không thể đánh hân đã đành, ngay cả nhìn mặt hân để chửi cũng không được, thế này có phí bữa không? Đã vậy hôm nay không nấu com nữa, vào tắm rửa rồi đi ra ngoài ăn cho đỡ bức mình.

Văn Phi ở trong phòng xem vài mẫu bình gốm, nghe tiếng cửa phòng Hồng Ngọc đóng lại, hân dừng tay, nghĩ có chút kỳ lạ, đợi một lúc lâu sau cũng không thấy tiếng bật bếp nấu com, tự hỏi hôm nay cô ấy tại sao lại vào phòng sớm như vậy? Hân mở cửa ra ngoài, lại còn không mua gì về, trong tủ lạnh cũng không có đồ ăn, nghĩ đi nghĩ lại hân liền cầm ví chạy ra ngoài. Lát sau hân đem một cặp lồng phở về, còn cẩn thận để thịt riêng, nước dùng riêng, bày biện ra bán xong mới gõ cửa phòng Hồng Ngọc, gõ ba lần mới thấy cửa mở, hân nói:

- Em ra ăn phở đi rồi hãy ngủ.

Hồng Ngọc vừa lên đồ, tay vẫn còn cầm cây son đánh dờ, cô nhìn hân rồi nhìn hai bát phở phía sau, lạnh nhạt buông một câu:

- Không ăn.

- Em định đi đâu bây giờ? – Văn Phi nhìn từ đầu đến chân cô, nhíu mày hỏi.

- Tôi có hẹn ăn tối ở ngoài rồi – Hồng Ngọc thoa nốt chút son, sau đó đóng cửa phòng đi ra ngoài.

- Anh đưa em đi – Văn Phi giữ tay cô lại, nói.

- Việc gì đến anh, tôi tự đi được – cô lập tức gạt tay hân ra, nhướn mày đáp.

- Nếu vậy, em không được đi! – hân chặn cửa, lớn tiếng nói.

- Tại sao tôi lại không được đi? Anh là gì mà cản tôi? – Hồng Ngọc trừng mắt nhìn hân.

- Vì em là vợ anh – Văn Phi giữ lấy tay cô, cứng rắn đáp.

Lúc đó thiếu chút nữa cô đã bật cười thành tiếng, nhưng nét mặt lại tràn đầy cay đắng, giống như hân không nói thì cô cũng không nhận ra giữa hai người còn tồn tại mối quan hệ ấy. Thứ bữa mẹ thuốc lú này đã khiến hân quên luôn những gì hân từng gây ra trong quá khứ với cô, để giờ đây chính hân một lần nữa lại muốn ràng buộc cô, được, vậy nếu hân không nhớ thì để cô nhắc lại cho hân biết, Hồng Ngọc gắng tay khỏi Văn Phi, cô chỉ vào mặt hân, nghiêng răng nói:

- Anh là loại người có thể nói ra câu đó sao? Anh đã nhìn lại mình chưa? Sau tất cả những chuyện đó, anh vẫn nghĩ tôi coi anh là chồng sao?

- Em hận anh, anh biết, và anh sẽ làm tất cả để em tha thứ cho anh, dầu có phải dùng cả đời để theo đuổi em, anh cũng sẽ không từ bỏ đâu – Văn Phi nhìn vào mắt Hồng Ngọc, tha thiết nói.

- Anh nghe cho rõ đây, không bao giờ tôi tha thứ cho anh, kể cả anh có chết đi thì tôi vẫn hận anh, cả đời này tôi hận anh! – Hồng Ngọc uất nghẹn, nước mắt cô bỗng rơi xuống, chẳng phải cô đang giãy vò hân sao, vì cái gì lại đau lòng chứ? Cô lập tức gạt Văn Phi ra, mở cửa chạy khỏi nhà.

Hân không đuổi theo, cả buổi tối hân chỉ ở phòng khách đợi cửa, nhưng không thấy cô về, tới gần sáng thì ngủ quên mất, lúc Hồng Ngọc vào nhà, hân vừa tỉnh dậy, cô mặc kệ hân mà đi thẳng đến cửa phòng, vừa định mở cửa thì nghe hân hỏi:

- Em ăn gì để anh đi mua?

Đáp lại là tiếng đóng cửa thẳng thừng, Hồng Ngọc rời đi ngay sau đó, đêm qua cô đã về nhà mẹ ăn com rồi ngủ lại luôn, nằm cả đêm cô nghĩ, từ giờ không cần phải đòi co với hân, lằng nhằng thì choáng luôn, vì mỗi khi nhắc lại cô sẽ chỉ thêm khổ tâm. Chiều hôm đó sau khi tan làm, Hồng Ngọc vừa chạy xe ra đường lớn liền thấy Văn Phi, cô bị hân ép dừng xe, nói:

- Theo anh qua nhà mẹ, bố mẹ có chuyện bàn với chúng mình.

- Tôi không sang, anh đi một mình đi – Hồng Ngọc cự lại.

Dứt lời cô liền bị lôi vào xe oto, hân khóa cửa và đem xe máy của cô đi gửi, xong mới quay lại, không nói không rằng nổ máy rời đi. Hồng Ngọc giật sởi, mấy lần giật cửa đòi ra nhưng không được, giằng co với hân cũng không xong, cuối cùng liền ngồi yên, cười nhạt nói:

- Vậy tôi cũng có chuyện muốn nói với bố mẹ anh, để rồi xem!

Xe đến nơi, Hồng Ngọc lập tức bước xuống, hai người đi vào nhà, vừa nhìn thấy cô, mẹ hân liền tỏ ra không vui, bà ta bóng gió nói:

- Cái ngữ con dâu nửa năm không thấy mặt, không đón rước thì đến chết nó cũng chả thêm sang.

- Mẹ gọi con đến đây có việc gì ạ? – Hồng Ngọc hỏi thẳng.

- Còn chuyện gì nữa, không đề được thì còn muốn bám lấy cái nhà này đến bao giờ, hay là muốn người ta lột lá dất tay đem về? – mẹ chồng day nghiêng nói.

- Mẹ nói gì vậy? – Hồng Ngọc chưa kịp phản ứng thì Văn Phi đã lên tiếng – chuyện con cái còn về lâu về dài, con với Ngọc cưới nhau chưa được một năm, bọn con không vội, mẹ cũng đừng nhắc lại chuyện này nữa.

- Mày nghĩ mà xem, từ ngày nó về cái nhà này, gia đình mình có được yên ổn không, mà không sớm chấm dứt với nó đi, thì có ngày bố mày từ mặt mày con ạ - Mẹ chồng càng nói càng thậm tệ.

- Không có chuyện đó đâu, con... - Văn Phi chưa nói hết câu, Hồng Ngọc đã lập tức ngắt lời:

- Vậy lý do đi! Chịu đựng như vậy cũng đủ rồi, không cần mẹ nói bọn con cũng sẽ ly dị! – cô đứng phắt dậy, giống như được giải tỏa khỏi những bức bối tích tụ trong lòng, cô nhìn mặt từng người trong gia đình đó, không muốn nghe thêm một lời nào từ họ nữa, Hồng Ngọc lập tức đi khỏi nhà.

Văn Phi đuổi theo nhưng cô đã lên taxi đi mất, hần đến nơi vừa rồi đón cô cũng không gặp, đợi nửa tiếng hần mới quyết định đến một nơi, chắc chắn sẽ gặp được cô ở đó. Xe rất nhanh dừng lại trước cửa nhà mẹ Hồng Ngọc, hần bấm chuông, em trai cô ra gặp, nói cô không tới đây, bảo hần về đi. Văn Phi không về, hần chắc chắn cô ở bên trong, không cho hần vào thì hần sẽ ở ngoài này đợi. Hồng Ngọc thấy vậy cũng mặc, hai tiếng trôi qua, gần mười một giờ đêm vẫn thấy hần đứng ngoài xe hút thuốc, muốn thành ma ám nhà cô luôn chắc, Hồng Ngọc nhìn không được, cô mở cửa bước đến trước mặt hần, giờ tờ đơn ly hôn ra, nói:

- Đơn tôi đã viết rồi đây, anh muốn ký thì ký nhanh đi, xong rồi rút về!

Văn Phi không đọc, hần thẳng tay xé lá đơn, trầm giọng nói:

- Em về cùng anh.

Hồng Ngọc nộ khí xung thiên, cô quát mắt nhìn hần, sau không nói gì thêm liền quay người đi vào, hần lập tức giữ tay cô, cơ hội cuối cùng cũng đến, cô vung tay đánh chát một tiếng, Văn Phi không tránh mà trực tiếp hứng một cái tát từ Hồng Ngọc. Mẹ cô trong nhà đi tới, nhìn hai người thành ra như vậy thì can Hồng Ngọc, Văn Phi chào mẹ rồi nói:

- Con xin lỗi vì muộn rồi còn làm phiền mẹ, tối nay Ngọc ngủ lại với mẹ, sáng mai anh sẽ đến đón – dứt lời hần lên xe rồi đi.

Hồng Ngọc tự hỏi, hần là yêu hay bị điên rồi, nếu hần cảm thấy cô như vậy là vẫn còn quá dễ dãi thì tới đây cô nhất định sẽ ly dị hần đến cùng, để xem hần làm được gì, nên nhớ nhiều đây vẫn chưa thấm vào đâu, cô còn muốn hần chết hàng trăm lần nữa kia. Sớm hôm sau, Hồng Ngọc ra khỏi nhà, ngoài cửa cô liền thấy Văn Phi đứng đợi, không biết hần ở đây từ lúc nào, nhưng không muốn đi cùng hần, cô liền gọi taxi. Văn Phi cướp điện thoại của cô vút vào trong xe hần, cô đánh hần, làm âm ỉ cả con phố trong lúc sáng tinh mơ như vậy, cuối cùng mẹ phải khuyên cô theo hần về rồi từ từ giải quyết. Nếu không vì sự xuất hiện của hần làm ảnh hưởng đến hàng phố xung quanh, thì cô sẽ tiếp tục đánh chửi hần đến chán thì thôi.

Trên đường về hai người chỉ im lặng, đến chung cư hần nói sẽ đưa cô đi làm, Hồng Ngọc không đáp, chỉ lạnh lùng đi vào phòng, sau đó lạnh lùng đi ra ngoài, Văn Phi dù bị ruồng rẫy thế nào cũng cứ đi theo, nói không được thì hần lôi kéo, miễn là cô không chống lại được hần thì vẫn sẽ phải chịu đựng hần. Chiều tối hôm sau khi kéo cô từ công ty về nhà, hần mới để ý là đôi giày cô đi đã bị bung gót, nghĩ cô thích đôi giày đó Văn Phi liền tìm mua một đôi cùng kiểu dáng để vào túi giày, đến lúc Hồng Ngọc mở túi, thấy có đôi giày mới, cô lò nó đi và lấy đôi giày cũ để đeo. Hần thấy vậy cũng không nói gì, buổi tối liền dùng keo để dán gót giày lại, tới sáng Hồng Ngọc lấy giày ra, cô nhìn nó giày lát, sau đó trực tiếp ném vào thùng rác. Nếu hần nghĩ rằng cô có thể nhìn nhận hần qua những hành động đó, vậy thì sai rồi, chỉ có nhìn hần biến sắc khi cô vút đôi giày vào thùng rác, chính cái vẻ mặt thất vọng ấy là thứ duy nhất cô muốn nhìn nhận, dù là một chút thương hại cô cũng tiếc rẻ với hần, vậy mới thấy lòng người là thứ khó thay đổi nhường nào.

Trong khi Hồng Ngọc nghĩ làm sao để vũ nhục hần đã man hơn, thì chỉ bằng thái độ lạnh nhạt, cô đã từng chút từng chút hành hạ tinh thần hần, khiến cho hần tự hỏi, tại sao bản thân lại yêu cô nhiều như vậy? Yêu đến mức không thể tự chủ được sinh mạng chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Bùa Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 14: Bùa yêu (2)

Cuộc sống của Hồng ngọc đã thay đổi rất nhiều từ sau đêm quyết định đó, cụ thể là cô không còn phải chịu đựng hần mỗi ngày, mà thay vào đó là nỗi giờ, Văn Phi giống như vệ tinh bay tới bay lui trước mặt cô, làm những điều mà cô thấy chướng mắt, khiến cô đánh chửi hần nhiều đến mức sinh bệnh. Và chuyện là Hồng Ngọc bệnh thật, sau một đêm bị hần chọc tức đến nổi phải bỏ ra ngoài, mùa này về đêm rất lạnh, lại thêm mưa phùn, cô chạy một vòng xong quay về nhà thì cảm. Sáng dậy thấy họng đau tai ù, trán nóng ran, mệt đến không nhắc người lên được, cô đành xin nghỉ ở nhà. Văn Phi nghe tiếng cô ho trong phòng, hần gõ cửa nhưng cô không đáp, sợ cô có mệnh hệ gì, hần càng gõ mạnh, vừa gõ vừa gọi dồn dập. Hồng Ngọc muốn quát hần im đi, nhưng giọng cô đã khàn đặc, dùng hết sức cũng không át được tiếng đập cửa thỉnh thoảng bên ngoài. Điền tiết, cô vùng dậy mở cửa, tiện tay cầm quyền sách đập vào mặt hần, mắng:

- Anh bị ngu à? Tôi chưa ly dị được với anh thì tôi chưa chết được, biến đi đâu thì biến, đừng làm phiền tôi nghỉ ngơi – nhưng do đau họng nên lời nói ra đến miệng không tròn vành rõ chữ, dứt câu cô liền ôm ngực ho khàn khạc một tràng.

- Em phải tới viện khám đã, không được chủ quan,.. – Văn Phi dường như không cho vào tai mấy lời gan ruột của cô, hần còn vỗ vỗ vào lưng cô cho xuôi cơn ho.

- Không cần – Hồng Ngọc gạt đi, cô thờ tuông hỏi dứt quãng, nói – cũng do anh nên tôi mới ra nông nỗi này, anh rút khỏi mắt tôi là tôi khỏe thôi.

- Đưa em đi khám xong về anh sẽ rút! – Văn Phi đành giọng đáp, hần vào lấy áo khoác cho cô, tiếp - Đi, em còn sức để đứng đây lườm anh thì chắc cũng có thể tự đi xuống xe được chứ.

- Bị điên à? Tôi nói đi lúc nào – Hồng Ngọc vẫn nói cứng, giọng đã khàn đặc, giằng co với hần kiểu gì mà bỗng chốc cô đã thấy mình đứng ngoài cửa, ảo thuật à, quay ra nhìn hần kéo tay mình cô liền giật ra, vừa tức vừa mệt, Hồng Ngọc hao hén nói – khám xong mà anh còn không rút thì đừng trách tôi!

Rất nhanh đã đến bệnh viện, sau khi khám xét cẩn thận, bác sĩ kết luận Hồng Ngọc là bị sốt siêu vi, bệnh này tuyệt đối không được ra gió, kiêng ăn đồ tanh, uống nước lạnh, nghỉ ngơi thường men tốt thì một tuần sẽ khỏi hần. Mua thuốc xong hần liền đưa cô về, trên đường Văn Phi có hỏi cô muốn ăn gì không, nhưng vì ốm mệt nên cô đã ngủ từ lúc nào, hần lẳng lặng bế cô vào phòng, đắp chăn và dán miếng hạ sốt cho cô. Mười giờ hần liền đánh thức cô dậy ăn cháo, Hồng Ngọc không muốn ăn, hần dỗ dành nằng nặc cũng không được, cuối cùng đành phải gọi cho mẹ cô tới chăm.

Hồng Ngọc uống thuốc rồi lại ngủ tiếp, cứ li bì như vậy đến tối, Văn Phi để mẹ trông cô, hần qua xưởng làm việc, hôm nay có lò hàng mới ra lò cần kiểm định, nên mãi tới hơn mười giờ đêm hần mới về nhà. Văn Phi bảo mẹ ngồi cả ngày mệt rồi, bà có thể sang phòng hần ngủ tạm một đêm, ở đây cứ để hần trông. Đêm hôm đó Hồng Ngọc lại lên cơn sốt, hần thay miếng dán bằng túi chườm cho cô, liên tục kiểm tra nhiệt độ cơ thể, may sao gần sáng thì bớt nóng, mẹ cô ngủ không nhiều, chưa tới năm giờ đã sang phòng xem tình hình cô thế nào, đến lúc đó hần mới ra salon chớp mắt một chút. Đang ngủ thì nghe thấy tiếng ho khàn khạc của Hồng Ngọc, Văn Phi lập tức tỉnh dậy, hần thấy cô đang đứng ở bếp làm gì đó, liền sốt sắng hỏi:

- Mẹ đâu, sao em lại đây?

- Tôi bảo mẹ về rồi, khụ khụ... - Cô đáp mà không nhìn hần, tay quấy quấy nồi cháo.

- Vào giường đi, để anh nấu cho – Văn Phi toan cầm lấy cái muỗng trong tay cô, nhưng hồng ngọc né kịp, cô liếc xéo hần không nói câu nào. Bỗng thấy Văn Phi tắt bếp, tay không nhắc nồi cháo sôi sang một bên, nhắc lại – vào giường!

Hồng Ngọc nhìn tay hần đổ tẩy lên, ý định đòi cô liền dụ lại, cô chỉ ném cho hần một cái nhìn chán ghét rồi quãng thìa muỗng lại đi vào phòng. Lát sau hần bụng bát cháo nóng vào, Hồng Ngọc không ăn, hần ép thế nào cô cũng không ăn, hai người cãi nhau một trận, cuối cùng hần liền bỏ ra ngoài. Hồng Ngọc lập tức khóa cửa phòng không cho hần vào, cô ăn nửa bát cháo, uống thuốc rồi ngủ một giấc, dậy thấy đỡ mệt hần, nhưng hai ngày liền không cảm giác người cứ gầy gầy, thế là Hồng Ngọc quyết định sẽ tắm qua một chút. Lúc đó là

chiều tối, Văn Phi không yên tâm để cô ở nhà một mình, hẩn rời khỏi xương khá sớm, trên đường về có mua cho cô một bát bún mọc để đổi bữa, ăn mãi cháo cũng chán.

Về đến nhà, gõ cửa phòng một hồi không thấy cô lên tiếng, hẩn nóng lòng gọi cũng không thấy động tĩnh gì, trong lúc cấp bách Văn Phi liền phá cửa lao vào, thấy trên giường không có người, nhưng trong nhà tắm lại sáng đèn. Vội mở cửa nhà tắm ra, đập vào mắt hẩn là Hồng Ngọc đang nằm bất động trên sàn, toàn thân ướt sũng nước, không mặc quần áo. Văn Phi lập tức đỡ cô dậy, chỉ thấy chạm vào đầu cũng nóng ran, lay gọi cách nào cũng không tỉnh, hẩn cuống cuống lau qua nước trên người rồi bọc cô vào cái chăn, bế xuống xe đi viện.

Phải đến sáng hôm sau tình hình của Hồng Ngọc mới khả quan, qua cơn hôn mê, cô lơ mơ tỉnh dậy, tự hỏi tại sao mình lại nằm trong viện, nghe bác sĩ nói là nếu tối qua chậm một chút thời thì tính mạng cô đã không giữ được rồi, cơ thể cô bị mất nhiệt nghiêm trọng, may là Văn Phi đã kịp tời ủ ấm cho cô rồi cấp tốc đưa đến đây. Khi cơ thể vừa hạ sốt, tuyệt đối không được tắm rửa, vì sẽ gây dẫn rối loạn chân lông, dẫn đến mất nhiệt đột ngột, cơ thể sẽ lịm đi và nếu không ai phát hiện ra thì chỉ trong ít phút là hết đường cứu chữa.

Cả ngày hôm đó Hồng Ngọc chỉ thất thần nằm trên giường, tới chiều thì cô truyền xong hai chai nước, bác sĩ liền cho cô về nghỉ tại nhà. Tối hôm đó cô ngủ cùng mẹ, trong đầu Hồng Ngọc nghĩ, Văn Phi từ lúc cô tỉnh dậy chẳng thấy hẩn nói năng gì, nhìn thì không thấy bất thường, nhưng sao cô có cảm giác bất an đến vậy? Mấy ngày sau cũng thế, hẩn chỉ hỏi thăm qua mẹ, chủ yếu là chuyện ăn uống, còn rất ít, đúng hơn là không đã động gì đến bệnh tình của cô. Giống như hẩn không quan tâm đến Hồng Ngọc nữa, lăn lộn ở xương đến tối mới về, có hôm mệt quá hẩn chỉ ăn tạm bát cơm rồi đi ngủ, cũng không nhìn đến cô một cái. Văn Phi hết yêu cô rồi sao? Lê nào qua chuyện vừa rồi bữa yêu bị mất tác dụng, hoặc là do cô đã khiến hẩn không còn hứng thú theo đuổi nữa?

Bệnh tình của Hồng Ngọc đã khỏi, hôm sau mẹ cô liền về nhà, Văn Phi thì ở xương, cô quanh quẩn dọn dẹp nhà cửa, tiện thể vào phòng hẩn xem thử mấy ngày qua hẩn sống sao. Trong phòng không có gì đặc biệt, chỉ có chiếc gạt tàn trên bàn là đầy ắp đầu lọc, hẩn nghiện thuốc sao? Nhưng đêm không ngủ mà lại dậy đốt thuốc như vậy, chẳng lẽ hẩn có tâm sự? Hồng Ngọc hừ lạnh một tiếng, tâm sự đã là gì, cô còn muốn hẩn dẫn vật khổ sở đến chết nữa kia, nhiều đây chưa thấm vào đâu. Tối hôm đó Văn Phi về sau khi cô đã ngủ, nửa đêm khát nước, Hồng Ngọc liền đi ra nhà bếp rót nước uống.

Cạch!

Tiếng động lạ khiến cô giật mình, quay lại nhìn bỗng thấy Văn Phi đi từ phòng hẩn ra, cô lờ đi tiếp tục uống nốt ngụm nước rồi nhanh chóng về phòng. Không nghĩ đến vừa quay ra hẩn đã áp sát người cô, hai người mặt đối mặt nhau, hành động bất ngờ đó khiến cô không kịp phản ứng, hai tay định giơ lên cản thì bị hẩn giữ chặt. Hồng Ngọc giăng ra không được, trong lòng đã hoảng, nhưng vẫn cố cứng rắn, hỏi:

- Anh... anh muốn làm gì?

Văn Phi không đáp. Lần đầu tiên hẩn được nhìn cô gần như vậy, ngay tới nhịp tim dồn dập của cô hẩn cũng có thể cảm nhận được, đến lúc này dù cô có nói gì thì hẩn cũng sẽ không nghe thấy, thứ duy nhất hẩn nghe thấy bây giờ chính là tiếng nói của nhục dục. Hồng Ngọc bị ánh mắt của hẩn làm cho sợ hãi, giống như một con thú vô được mồi, nhìn như sắp ăn tươi nuốt sống cô đến nơi, thậm chí hẩn còn không hề giấu diếm ham muốn của mình, hai bàn tay siết lấy tay cô, đẩy người cô tựa vào thành bàn, trong giây lát liền không chế cơ thể cô.

Á!

Hồng Ngọc hét lên khi thấy hẩn cúi xuống hôn cổ mình, bằng hết sức bình sinh cô vùng ra, không quên tát cho hẩn một cái thật mạnh, tưởng như sẽ khiến hẩn tỉnh ngộ, nhưng chính cái tát đó đã làm cho con quỷ nhục dục trong hẩn nổi điên. Ngay lập tức Văn Phi kéo cô ngã ra bàn, nửa thân trên đè lên người cô, một tay hẩn giữ cho cô không thể cựa quậy, tay còn lại nâng cằm cô lên, ép cô phải nhìn vào mắt hẩn, Văn Phi gằn từng tiếng, nói:

- Em ghét anh lắm phải không? Hận anh lắm phải không? Tất cả những gì anh làm cho em, em đều phủ nhận, phải không?

Hồng Ngọc cắn răng không đáp, cô dùng sức đẩy hẩn ra, nhưng với một cánh tay của cô thì không thể cản được sức lực mà hẩn dồn xuống, trên khuôn mặt rất nhanh liền tỏ ra bất lực, Văn Phi nhìn mà trong lòng dao động, cô càng không nói hẩn càng lồng lộn hơn:

- Em không trả lời, thì anh cũng không muốn nghe, cứ im lặng như em muốn đi.

Dứt lời hẩn liền áp môi mình vào môi cô, bàn tay thô bạo chạm vào cổ, xoa miết làn da mềm ẩm rồi nhanh chóng chuyển xuống cõi khuy áo ngủ cô ra, mặc kệ cho cô né tránh hay ngăn cản, hẩn ngẫu nhiên lấy môi cô như một kẻ đói khát, lần đầu tiên trong cuộc đời cô biết đến hôn là dữ dội như thế nào. Hồng Ngọc vùng vẫy kịch liệt, cô muốn tránh như khi tay hẩn luồn được vào trong áo, toàn thân cô liền khựng lại một giây, môi hẩn cùng lúc di chuyển xuống cổ, rồi cứ thế cắn nhẹ dọc từ cổ xuống tới xương đòn, mỗi nơi hẩn chạm đến đều tê dại, giờ thì cô thực sự sợ, Hồng Ngọc hấp tấp nói:

- Dừng lại... anh không được... dừng lại....

Khi cô nói cô sẽ rung lên nhẹ, kết hợp với sự phản kháng quyết liệt vốn có, vô tình càng làm Văn Phi thêm kích thích, hẩn rà môi ngược lên cổ rồi đột ngột cắn một cái vào phần dưới xương hàm, tay hẩn cũng không vừa, dù bị Hồng Ngọc giữ chặt nhưng vẫn nhục nhích ngón tay khiêu khích cô. Cảm giác của Hồng Ngọc lúc đó giống như có luồng điện chạy dọc thân mình, chưa kịp nói hết câu cô đã thốt lên "a" một tiếng, lời cũng theo tiếng thờ nghẹn lại. Văn Phi chính là muốn nghe thứ âm thanh đó, hẩn ngáng đầu đối mặt với cô, ánh mắt hẩn lúc ấy, không hiểu sao lại khiến cô phải chú ý, vừa hé môi hẩn liền chớp cơ hội hôn cô lần nữa.

So với trước thì lần này hẩn hôn chậm hơn, từ tốn từng chút chạm đến điểm nhạy cảm của cô, Hồng Ngọc dù không cam tâm nhưng trước sự thành thạo của hẩn, cô bị áp đảo và nhanh chóng chết lặng, hôn giờ cũng là một cách làm choáng đối phương, sau một lúc gồng mình cản hẩn, tới đây cô đã hơi thả lỏng người. Sau nụ hôn dài, Văn Phi lập tức giữ hai tay cô kéo sang hai bên, hành động bất ngờ đó làm cô giật mình, Hồng Ngọc vùng vẫy, nhưng càng động mạnh thì chiếc áo đã bung nửa hàng cùng càng trở lên xộc xệch, cô vội nằm im, lồng ngực phập phồng theo nhịp thở dồn dập. Song nằm như vậy thì không ổn, Văn Phi ghé môi vào nơi áo nhỏ lên, hẩn khiến cô rung mình nín thở, không dừng lại, hẩn tiếp tục vùi mặt vào dưới lớp áo, hơi thở của hẩn chạm lên da thịt cô, đẩy nỗi sợ hãi của cô lên cao trào, Hồng Ngọc thốn thức, cô nói trong nước mắt:

- Xin anh,... dừng lại, tôi không muốn, dừng lại đi.... Anh muốn gì tôi cũng sẽ làm, xin anh đừng như vậy...

- Anh muốn em yêu anh – Văn Phi thì thào vào tai cô, hẩn hôn lên giọt nước mắt đang lăn dài trên má rồi lại hôn lên môi cô, vị nước mắt mặn chát đầu lưỡi.

Hồng Ngọc giằng co trong tuyệt vọng, thâm tâm cô tràn đầy ghê tởm, cảm giác những nơi hẩn chạm đến không ngừng nhói lên, nhưng sức phản kháng của cô lại yếu dần đi, cả người bần rần, giống như trúng phải thuốc tê, rất nhanh toàn thân đều trở lên vô lực. Đây là phản ứng tự nhiên của con người khi bị tác động vào những huyết mạch nhạy cảm, nó giống như con mèo bị túm gáy thì tứ chi bất động, hơn nữa đối với một cô gái chưa từng biết đến khoái cảm, thì việc đụng chạm sẽ khiến cơ thể bùng nổ, thậm chí không thể kiềm chế nổi bản thân khi đó. Công thêm kỹ thuật điều luyện của Văn Phi, hẩn không hoàn toàn là cưỡng đoạt cô, mà từ từ dẫn dắt cô khám phá thứ xúc cảm mới lạ này. Chạm dãi mòn chôn khắp nửa thân trên của cô, cảm nhận từng hồi run rẩy, từng nhịp thở đứt quãng, từng cái siết tay mà cô vô thức tạo ra, tất cả làm cho hẩn chìm sâu hơn vào cơn say nhục dục, bỏ qua những giọt nước mắt, những tiếng van nơn xót xa không ngớt trên miệng cô.

Màn dạo đầu đối với hẩn đến đây dừng lại, một lần nữa hẩn kéo hai tay cô lên qua đầu, khi mà cô đang không rõ ý đồ hẩn muốn làm gì, thì một tay hẩn đã khóa tay cô lại, và lấp liếm bằng một nụ hôn sâu đến choáng váng. Tay còn lại hẩn vuốt dọc từ eo xuống đùi cô, rồi dừng lại ở hông, ngay sau đó giữa hai chân cô liền cảm thấy khác lạ, Hồng Ngọc choáng tỉnh, cô giây gựa kịch liệt, không van xin mà chuyển sang chửi mắng:

- Đồ khốn, buông tôi ra, buông ra, anh là thằng chó chết, anh... không được....

Cô càng chửi thì hấn càng hăng máu, vuốt ve bên ngoài không thỏa mãn, hấn liền dùng tay đẩy vào, mặc cho cô gào thét bên tai, hấn cúi đầu cắn lên cổ, lên xương đòn và siết chặt hai tay cô hơn nữa. Hồng Ngọc quần quai dưới thân hấn, cô cảm thấy nóng, cổ họng khô khốc, giống như cơ thể cô đang căng lên, sợ hãi được đẩy tới cực điểm, đến độ cô muốn khóc nhưng không thể bật ra thành tiếng, suy nghĩ phút chốc liền đình trệ, giống như hấn đang bóp nghẹt sự sống của cô, biến cô thành một cái xác không hồn.

Mặc dù vùng vẫy thì cũng không thể phủ nhận rằng, cơ thể cô có phản ứng lại với hành động của Văn Phi, bỏ qua phút đột ngột ban đầu, hấn không hề hấp tấp, từ từ để cho cô quen với những rung động nhẹ rồi hấn mới tăng dần lực lên, các bước thuần thục không chút sai sót, để trấn an cơn hoảng loạn của cô, hấn không ngừng hôn và phân tán sự nhạy cảm của cô qua đầu lưỡi, cổ và vai. Chính vì sự nhịp nhàng đó mà cô dù đang muốn chết, hoặc giết hấn chết, đã bị cuốn theo xúc cảm mạnh liệt, lý trí cũng không thể khiến cô tỉnh táo thêm nữa, cơ thể căng lên và đột nhiên vỡ òa, mọi thứ bấy giờ đều trở lên trống rỗng với cô.

Đến lúc Văn Phi buông tay, Hồng Ngọc đã mệt nhoài, cô nhắm nghiền mắt, cơ người lại, hấn lập tức bế cô lên, tới một chút kháng cự cũng không còn, hấn đưa cô vào phòng và đóng cửa lại. Đó là một đêm tương như dài vô tận với Hồng Ngọc, tới khi cô không còn cảm giác gì nữa, cơ thể cũng dần nhẹ bẫng, cô thấy mình đang lơ lửng, giữa một màu đen mênh mông, tĩnh mịch.

"Tại sao? Tại sao lại làm vậy với tôi? Tôi tưởng mình sẽ hành hạ hấn, sẽ khiến hấn khổ sở chứ" – Hồng Ngọc chưa chút nói.

"Hấn đang đau khổ vì cô đó thôi, đau đến hóa điên rồi đấy" – Cô Đồng Linh cười nhạt đáp.

"Nhưng! Hấn..." – Hồng Ngọc toan nói tiếp, song lại bị Cô Đồng Linh chặn lời:

"Hấn yêu cô. Hai người không có tình yêu vẫn có thể làm tình, huống hồ hấn yêu cô, tình dục là điều kiện cần thiết. Khi ở cùng một người mà mình yêu rất nhiều, ham muốn nhục dục là điều rất bình thường, cô muốn hành hạ hấn nhưng phải hiểu, hấn vẫn là con người, vẫn có những hi lộ ái ố, càng kiểm chế thì khi kích động sẽ càng dữ dội."

"Vậy tôi phải làm thế nào mới được?" – Hồng Ngọc than thở.

"Cứ làm như cô nghĩ đi, đó là cách mà trước giờ cô vẫn hành hạ hấn mà, rồi cô sẽ được như ý mình thôi."

Dứt lời Hồng Ngọc liền tỉnh dậy, cô thấy mình trong phòng Văn Phi, không mảnh vùi quần thân, tựa mình một chút liền đau, nhưng cô vẫn cố rời khỏi giường. Thu dọn quần áo của mình dưới đất, cô mặc đồ vào và loạng choạng đứng lên, bụng và ngực vẫn đau tức khó chịu, Hồng Ngọc cắn răng bước ra khỏi phòng. Cô về phòng mình, vào nhà tắm xả nước lên người, cẩn thận gột rửa từng chút một, cảm giác ghê tởm đến lợm giọng, gần như cô đã cào cấu đến rớm máu khắp người, mỗi lần nhớ lại cô liền thấy mình vẫn nhor nhóp, vẫn còn mùi của hấn, thậm chí là còn giạt mình khi vô tình chạm vào vật gì đó sau lưng. Làm sao để có thể tẩy sạch hết đoạn trí nhớ bản thù này bây giờ, làm sao để không nghĩ đến nó nữa, không, Hồng Ngọc lắc đầu, không thể làm gì được nữa rồi!

Từ hôm đó Hồng Ngọc chủ động tránh mặt Văn Phi, mặc cho hấn tìm mọi cách tiếp cận cô. Sáng sớm cô đã rời khỏi nhà, có thể là tới quán cà phê nào đó ngồi hoặc qua nhà mẹ giết thời gian chờ tới lúc đi làm, tối cô cũng về nhà rất muộn, thậm chí nhiều hôm cô không về, ăn uống ngủ nghỉ và vật bên ngoài, cốt là không phải về nhìn mặt hấn. Tính ra một ngày cô chỉ ngủ vài tiếng, tỉnh thần rất mệt mỏi, nhưng đêm lại trần trọc khó vào giấc, cảm giác bất an ám ảnh tâm trí cô, ngủ không sâu, và chỉ cần một tiếng động nhẹ cũng khiến cô giật mình tỉnh giấc. Thời gian này Hồng Ngọc qua nhà mẹ thường xuyên, bà có hỏi về chuyện của hai người, mỗi lúc như thế cô luôn tỏ ra chán ghét và gạt ván đề đó đi. Mẹ Hồng Ngọc nói rằng, Văn Phi cũng hay qua nhà bà tìm cô, trông hấn có vẻ lo lắng, tính cách hấn dạo gần đây đã thay đổi, bà có thể nhìn ra hấn là thật lòng đối với cô, bà còn có ý muốn cô suy nghĩ lại.

Không đời nào! Hồng Ngọc khẳng định đời này cô sẽ không bao giờ tha thứ cho hấn, hơn nữa tình cảm mà hấn dành cho cô không phải tự nhiên sinh ra, hấn chỉ là bị ảnh hưởng bởi tác dụng của lá bùa thôi. Thấy mẹ bị dao động như vậy, Hồng Ngọc sau đó cũng ít qua lại nhà bà, hiện giờ cô không muốn nghe bất cứ điều tiếng gì về hấn nữa, cô cần thời gian để quên đi những chuyện tồi tệ đã qua. Văn Phi tất nhiên là biết Hồng Ngọc đang tìm mọi cách tránh mặt mình, hấn cũng biết đêm đó bản thân đã gây tổn thương cho cô thế nào, nhưng tới một cơ hội để hấn chuộc lỗi cũng không có, khi mà nhìn thấy cô đã khó, chưa nói đến những chuyện khác. Đầu óc hấn mấy ngày nay cứ rối như tơ vò, lúc tối hấn quyết định đợi cô ở sảnh chung cư, đợi thẳng đến mười hai giờ kém mới thấy cô về, hấn lập tức sấn tới hỏi han.

Vừa thấy hấn là Hồng Ngọc liền sa sầm nét mặt, cô không nhìn hấn lấy một cái, cứ bước phăm phăm vào cầu thang máy, hấn muốn vào cô không cho vào, lúc lên phòng cô khóa cửa chốt trong để mặc hấn cả đêm ngồi ngủ ở hành lang. Sáng ra mở cửa đi làm, cô cũng coi như không thấy hấn mặt mày phờ phạc bên ngoài, ai bắt hấn phải ngồi đây làm gì, sao không sang bên đường thuê tạm cái nhà nghỉ nào mà ngủ, tự hấn làm khổ hấn thôi. Đáng đời!

Mấy ngày này Hồng Ngọc bỗng thấy trong người khang khác, không rõ là cảm giác gì nhưng cô rất nóng ruột, sợ mình bị làm sao cô liền ra hiệu thuốc hỏi mua thuốc tránh thai. Đó giờ đã được năm ngày, phần vẫn nửa buổi cô mới quyết định uống, phải biết là thuốc tránh thai không phải thứ gì tốt đẹp, tùy cơ địa còn có thể dẫn đến vô sinh về sau. Buổi chiều ngày tiếp theo, vì là chủ nhật nên cô được nghỉ, đến giờ uống thuốc, Hồng Ngọc đi ra bếp lấy nước, vô tình Văn Phi đang hút thuốc ngoài sân phoi nhìn thấy, đến lúc cô bóc thuốc chuẩn bị uống, hấn liền đi vào, nhặt vỏ thuốc lên xem, Văn Phi hỏi:

- Em uống thuốc gì đây? – thấy quen mắt, hấn nghi hoặc nói – thuốc tránh thai khẩn cấp?

Hồng Ngọc không đáp, cô uống xong thuốc thì bỏ vào phòng, Văn Phi lập tức đuổi theo, hấn giữ tay cô lại, gặng hỏi:

- Em biết thứ này có hại cho sức khỏe thế nào không? Được rồi, giờ em nói đi, chỉ cần anh không động vào em, không tới gần em, thì em sẽ không uống thứ thuốc này nữa, được không?

Hồng Ngọc gật đầu nhìn hấn, cô gạt phất tay hấn ra, không nói không rằng đi tiếp vào phòng, hấn vẫn lẳng nhăng theo sau, cố gắng nài nỉ cô nói một lời với mình. Bỗng cô cảm một tờ giấy trên bàn, ném vào mặt hấn, lớn tiếng quát:

- Ký vào! Ký vào đó rồi tôi sẽ sống khỏe cho anh xem!

Không cần đọc cũng biết đó là đơn ly hôn, Văn Phi xé đôi tờ giấy, lắc đầu đáp:

- Anh không ký.

- Cút! – Hồng Ngọc mất kiên nhẫn, cô lập tức đẩy hấn ra khỏi phòng, trước khi đóng sập cửa còn nghiến răng nói – đi chết đi!

Và có lẽ tình hình sẽ ngày một xấu đi, khi Hồng Ngọc càng quyết tâm ly dị hơn, cô ép buộc Văn Phi bằng mọi cách, khiến hấn không thể chịu đựng được mà phải rời khỏi nhà, cuộc sống đối với hấn hiện tại trở lên vô cùng ngột ngạt và bế tắc, đã có lúc lý trí hấn suy sụp, muốn đặt bút ký ngay lập tức, nhưng phần nào đó trong trái tim đã ngăn cản hấn, cũng chính nó vẫn duy trì mối duyên tàn giữa hai người, âm ỉ chờ đến ngày cháy lại. Ba ngày sau, Hồng Ngọc đang ở nhà dọn đồ chuẩn bị rời đi, cô không muốn ở trong căn nhà này nữa, bỗng điện thoại rung lên, đầu dây bên kia là số điện thoại của em trai, Hồng Ngọc bắt máy, một giọng nữ hấp tấp vọng ra:

- Chị Ngọc, chị đến ngay viện Việt Đức đi, anh Trường bị tai nạn đang cấp cứu trong đây, chị đến ngay đi chị!

- Làm sao? - Hồng Ngọc kinh hoàng hỏi lại – tai nạn thế nào, nó có sao không?

- Vẫn đang cấp cứu, chị mau đến đây đi... - Người bên kia nín lưỡi không nói tiếp được gì, chỉ giục giữ cô đến ngay, nếu không sợ sẽ muộn mất!

Hồng Ngọc như người mất hồn chạy khỏi phòng, Văn Phi nghe thấy loáng thoáng lời cô nói vừa xong, đoán là có chuyện không ổn, hần giữ cô lại hỏi:

- Em sao vậy?

- Buông ra! Không liên quan đến anh - Hồng Ngọc hét lớn, hai mắt đã đỏ hoe, trong đầu rối bời, cô không kịp thay dép mà lao một mạch ra hành lang.

Văn Phi thấy cô hỏi hã như vậy thì cũng không nói gì thêm, hần khóa cửa rồi xuống hầm lấy xe, mở cửa đẩy cô vào, hỏi:

- Đi đâu?

- Bệnh viện... bệnh viện Việt Đức! – Hồng Ngọc thờ gấp, trong giọng nói tràn đầy lo lắng, cô không dám nghĩ đến chuyện xấu gì, nhưng linh cảm rất bất an, tới nỗi hai bàn tay cứ nắm chặt lại trong vô thức, cô không khóc, hai mắt ráo hoảnh nhìn nhà cửa vụt qua bên đường.

Đến viện, Hồng Ngọc tức tốc chạy tìm phòng cấp cứu, thoáng thấy bóng người quen cô vội qua hỏi, người gọi cho cô ban nãy chính là vợ Trường, trên mặt cô ấy có vài vết trầy xước, đầu tóc tối bù, áo thấm máu, hai hàng nước mắt là chã trên mặt. Vợ Trường lắp bắp kể lại, lúc đó hai người đang đeo nhau đi trên đường, đột nhiên con xe bán tải lao từ trong ngõ ra húc mạnh vào xe của họ, cô ấy bị bị ngã nhẹ, nhưng Trường thì bị hất đập vào dải phân cách, mất rất nhiều máu, cấp cứu đến giờ vẫn chưa có kết quả gì.

Hồng Ngọc nghe chưa hết câu chuyện đã khụy xuống, cô thất thần nhìn cánh cửa phòng cấp cứu đang đóng chặt, thoáng chốc hình ảnh của bố cô hiện về trước mắt, tại sao lại như vậy? Có phải cô đang bị nguyên rủa không, gia đình cô từ ngày đó chưa từng được yên ổn, cô đã làm gì sai, gia đình cô đã gây ra chuyện xấu xa gì mà để bây giờ ông trời đầy dọa già đình cô cũng cực như vậy?

- Trường, Trường ơi!

Đang than khóc thì Hồng Ngọc nghe tiếng người gọi rất quen, cô nhìn lại thì thấy mẹ đang xiêu vẹo chạy đến, vừa nhìn thấy cô, mẹ đã nước mắt lưng tròng, hỏi em trai cô đâu, nó không sao chứ. Hồng Ngọc gạt nước mắt, cố tìm lời lẽ tích cực để trấn an bà, đúng lúc đó cửa phòng cấp cứu mở ra, bác sĩ đi đến nói:

- Ai là người nhà của bệnh nhân Trường? Bệnh nhân bị rách phổi do xương lồng ngực gãy đâm vào, tim cũng bị chèn ép không thể lưu thông máu, tình hình rất nguy kịch, chúng tôi cần tiến hành phẫu thuật ngay, nhưng hiện trong kho máu bệnh viện đang thiếu nhóm máu của bệnh nhân, phải có máu chúng tôi mới thực hiện mổ được – mẹ Hồng Ngọc nghe tới nguy kịch liền ngất lịm đi, cô vội đỡ mẹ ngồi xuống ghế, nói:

- Tôi, tôi là chị gái của Trường, tôi sẽ hiến máu!

- Bác sĩ thử kiểm tra máu của tôi xem, vợ tôi sức khỏe không tốt, nếu được thì tôi sẽ hiến thay cô ấy – Văn Phi phía sau bước lên nói, bác sĩ lập tức dẫn hần qua phòng xét nghiệm, rất nhanh liền có kết quả, Trường thuộc nhóm B, Văn Phi thuộc nhóm O, máu của hai người có độ tương thích cao, có thể truyền được cho nhau. Trước khi vào phòng phẫu thuật, hần còn nói với Hồng Ngọc rằng:

- Em đưa mẹ về nghỉ đi, thằng bé sẽ không sao đâu, ở đây có anh rồi.

Hồng Ngọc không để tâm lắm đến lời hần, cô thất thần ngồi đợi, lát sau mẹ tỉnh, bà hốt hoảng tìm con trai, nửa khóc nửa than, gọi hết ba đời ông bà ông vai ra phủ hộ cho ca mổ thành công, cô khuyên mẹ đừng quá đau buồn, vẫn còn bác sĩ trong kia, họ sẽ cứu sống được nó. Nhưng trong lòng cô cũng rất mơ hồ, liệu có bao nhiêu cơ hội sống, hay cũng giống như cha, chỉ trong giây lát liền không thể cứu vãn được.

Ba giờ sau, cửa phòng cấp cứu mở ra, bác sĩ thông báo đã cố gắng hết sức, nhưng tổn thương quá nghiêm trọng nên chưa thể chắc chắn được tình trạng hiện tại của bệnh nhân, nếu trong hai giờ nữa phổi của bệnh nhân hoạt động trở lại, thì xem như sống, còn ngược lại, gia đình nên chuẩn bị tâm lý cho tình huống xấu nhất. Hồng Ngọc òa khóc, cô nước nờ không nói lên lời, Văn Phi vẫn đang trong phòng cấp cứu truyền máu, nghe tiếng khóc của cô mà hần không thể nằm yên, nhưng giờ phút này chỉ biết cầu trời cho kỳ tích xảy ra, hơn hết chính là sức mạnh tinh thần của cậu ấy, muốn chiến thắng cái chết chỉ có thể dựa vào nghị lực của bản thân mà thôi.

Và sức mạnh tinh thần cuối cùng cũng chiến thắng, chưa đến một giờ sau em trai Hồng Ngọc đã có thể thở được, mọi người như trút được gánh nặng, lo lắng đã giảm đi một nửa. Những ngày sau việc chăm sóc em trai nằm viện phần lớn do Văn Phi đảm nhiệm, vì hần nói Hồng Ngọc nên đến ở với mẹ, bà đang rất suy sụp, không thể để bà một mình được, còn vợ Trường thì vướng con nhỏ, cô ấy chỉ có thể chăm sóc cậu ban ngày, còn ban đêm thì phải về với con. Những việc khó trong viện đã có y tá và điều dưỡng làm, hần chỉ cần theo dõi sức khỏe của em trai cô là đủ. Một tuần như vậy trôi qua, sáng hôm đó Hồng Ngọc đem cháo vào viện thăm em trai, đêm hôm qua cô không ngủ được nên sáng dậy có chút chóng mặt, vào đến nơi trò chuyện được vài câu, cô mới cúi xuống mở tủ lấy bát, bỗng hai mắt tối sầm lại, cả người đổ ập về phía trước, lập tức bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Bùa Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15: Bùa yêu (Kết)

Khi Hồng Ngọc tỉnh dậy, cô thấy mẹ đang khóc bên cạnh. Cô mơ hồ không hiểu, có phải là tình hình của em trai đã xấu đi, nhưng vừa rồi cô còn nói chuyện với nó, mọi thứ vẫn bình thường, sao lại thế được? Hãy khoan, còn một việc khó hiểu nữa, là vì sao cô lại ngất? Hồng Ngọc hoang mang hỏi mẹ, nhìn ánh mắt sầu thảm của bà mà cô không khỏi bất an, gạt nước mắt mẹ nói:

- Con có thai rồi.

Giống như có sét đánh ngang tai, cô bàng hoàng chết lặng, một giây sau Hồng Ngọc hỏi lại, vẫn là câu trả lời đó, cô có thai? Trời ơi, cô choáng váng ngồi không vững, trước mắt mọi thứ bỗng nhiên đảo lộn, cả căn phòng như đổ ập xuống đất, không đứng, chuyện này không thể nào xảy ra được! Trong đầu cô lập tức tái hiện cảnh tượng đêm hôm ấy, rõ rệt đến mức khiến cô không rét mà run, nó làm cho mọi nỗ lực phủ định trở lên vô ích, nó bé gây lý trí, nó phá vỡ mọi thứ từ bên trong, điều cô không nghĩ đến nhất vậy mà lại thành sự thật!

- Là của... thằng Phi phải không con? – mẹ Hồng Ngọc ngập ngừng hỏi.

Cô quay sang nhìn bà, chạm vào ánh mắt dịu dàng tha thiết của một người mẹ khi phải thấy con mình đau khổ, nó khiến cô trở lên yếu đuối vô cùng. Cô lập tức bật khóc, tâm hồn giống như chiếc gương bị rạn lâu ngày tới nay thì vỡ nát, cô vội mất vào lòng mẹ nước nờ không thành tiếng. Đau lòng ư? Uất ức ư? Tủi hờ ư? Không, giờ đây Hồng Ngọc chỉ thấy mình bế tắc, trước đó cô vẫn tin là bản thân đã đi đúng đường, sắp đạt được mục đích, nhưng vì sao thấy hần khôn khổ một, thì cô lại bất an nười, nghĩ mà xem chưa đêm nào cô được yên giấc, chưa bữa cơm nào cô được ngon miệng, trong đầu cô chỉ toàn là hần! Cảm tưởng như cô đang bị trên con đường do hần trải sẵn, cái bây này là dành cho cô, chính hần mới là người sắp đạt được mục đích, Hồng Ngọc cắn chặt môi ngăn không cho mình gào lên, tại sao lại đối xử với cô như vậy?

- Con phải nghe mẹ, đứa trẻ này không có tội, nó là máu mủ của con, là thứ mà rất may mắn con mới có được, giống như mẹ có con vậy. Đừng vì bất cứ lý do gì mà hắt hủi con mình, chồng còn có thể bỏ, nhưng con do mình dứt ruột đẻ ra thì không bỏ được đâu, nghe mẹ, không được khóc nữa, sẽ không tốt cho đứa trẻ, con phải khỏe mạnh thì con con mới khỏe mạnh được – mẹ vừa ôm vừa vỗ về cô, bà biết cô hận Văn Phi như thế nào, cũng biết chuyện có thai này chắc chắn là ngoài ý muốn, phỏng chừng còn do cô bị hấn cưỡng ép, bà thương cô nhưng càng thương hơn cả là đứa cháu nhỏ trong bụng cô - Đã như vậy rồi thì phải giữ, đẻ ra thì nó là con của mình, chưa kể hai đứa vẫn là vợ chồng, đứa trẻ này hoàn toàn hợp pháp.

Hồng Ngọc nước mắt vòng quanh, nhất thời cô chưa nghĩ được gì cả, nghe mẹ nói mà trong lòng cứ rối như tơ vò, cái thai này đúng là cô không tính đến, nhưng cô cũng không có ý định bỏ nó, chỉ là đột ngột quá nên cô không kịp phản ứng, chưa kể mối quan hệ giữa cô và hấn đang như vậy, có thêm đứa con tình hình sẽ phức tạp nhường nào? Nghĩ mà có một là người, con thì cô sẽ giữ, còn chồng thì chắc chắn phải bỏ, thậm chí cô vẫn mong hấn chết càng nhanh càng tốt, để con cô ra đời không biết đến mình có một người bố đồn mạt như vậy.

- Có đứa con rồi thì về sau cũng không lo không có chỗ dựa – thấy con gái đã bình tĩnh lại, mẹ cô lạc quan nói.

Ý của bà là, sau cuộc hôn nhân này có thể cô sẽ vĩnh viễn không muốn tiến tới với bất kỳ người đàn ông nào khác, đứa con chính là cái đích mà mỗi người phụ nữ đều muốn có được, hiểu theo một nghĩa tích cực, thì Hồng Ngọc vẫn đi đúng đường, chỉ là cô tập trung quá nhiều vào trả thù, mà không nghĩ tới được mất của bản thân. Cái hạn một trăm ngày đúng là rất dài, chưa đến một tháng mà cô đã gặp phải bao nhiêu chuyện động trời, giờ đột nhiên trở thành mẹ cảm giác thực sự khó tin, cô sờ lên bụng mình, có chút hồi hộp xen lẫn với lo âu, đứa trẻ chắc mới chỉ bằng hạt ngô, sẽ phải rất lâu nữa nó mới thành hình, nhưng sự xuất hiện của nó đã thay đổi cuộc sống cô, ngay từ bây giờ.

Đang mừng mừng tủi tủi nghĩ, Hồng Ngọc liền thấy Văn Phi từ bên ngoài lao vào, vì hấn hôm nay phải về xưởng làm việc, vừa rồi nghe mẹ gọi điện báo cô ngắt, hấn cuống cuống chạy đến đây, tới cửa thì may sao gặp được bác sĩ, nghe nói là cô bị suy kiệt nên mới ngắt đi, trao đổi xong hấn vội vã vào phòng. Văn Phi rào rác nhìn khắp các giường bệnh, tới khi thấy cô thì hai mắt hấn sáng lên, khuôn mặt không giấu được vẻ rạng rỡ. Hấn tới bên giường, cô lập tức quay mặt đi, trong lòng mừng quýnh hấn lấp bắp nói:

- Anh nghe bác sĩ nói,... em có thai rồi...

Hồng Ngọc không đáp, hấn liền nhìn sang mẹ, thấy bà gật đầu, mặt hấn lập tức ngệt ra, ngồi xuống giường mà cảm giác người cứ lảng lảng, một thứ xúc cảm hoàn toàn khác biệt, cái mà trước giờ hấn chưa từng được trải qua. Văn Phi quýnh quáng đến không biết phải nói gì, hấn nhìn Hồng Ngọc, nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay cô, dù biết cô sẽ gạt ra, nhưng nếu không được chạm vào cô chắc hấn sẽ chết mất. Đợi một lát cho cảm xúc lắng xuống, hấn mới hỏi:

- Em đỡ mệt chưa? Anh đưa em về nhé?

- Tôi muốn về nhà mẹ - Hồng Ngọc bỗng bật dậy nói, cô nghĩ mình bây giờ không còn như trước kia nữa, thấy hấn cũng không được đánh chửi, càng hạn chế bức tức thì càng tốt, mà nhìn thấy hấn thì cô không nhìn được, vậy cách duy nhất chỉ có về nhà mẹ ờ, vừa khỏe người, vừa yên tâm dưỡng thai.

Văn Phi có khựng lại một giây, nhưng miễn là cô muốn thì hấn không thể không đáp ứng:

- Vậy được, anh đưa em sang nhà mẹ trước, xong sẽ về lấy đồ của em sang sau, mẹ à, mấy ngày tới mẹ chăm sóc ngọc hộ con, khi nào ổn định con sẽ đón em ấy về.

Không đời nào tôi về đó nữa! Hồng Ngọc nghĩ thầm, đợi hấn đưa cô về nhà mẹ rồi cô sẽ tiếp tục ra yêu sách, cảm hấn được qua đó, cảm hấn được hỏi han, cảm hấn được xuất hiện trước mặt cô làm ảnh hưởng tới việc dưỡng thai của cô. Nhưng Hồng Ngọc không hiểu hết lời của Văn Phi vừa nói, hấn vẫn còn phải đảm nhiệm công việc ở viện của em trai cô, đầu sao thời gian này cô cần phải có người chăm sóc, để cô bên nhà mẹ hấn rất yên tâm, ổn định trong lòng hấn chính là đợi khi nào em trai cô xuất viện, hấn sẽ bằng mọi cách đón cô về.

Sáng hôm sau, Hồng Ngọc đang chuẩn bị đi làm, bỗng cô thấy Văn Phi chạy xe tới, không phải hôm qua đã nói là cảm hấn sang đây, tại sao giờ vẫn cứ đến. Văn Phi nói hấn đến đón cô đi làm, để cô đi xe máy hấn không yên tâm, thời gian đầu của thai kỳ phải kiêng cử rất cẩn thận, cô đang yếu người, đi lại e sẽ vất vả. Tất nhiên là cô không đồng ý, hấn bị cái gì vậy, tự cô biết làm gì là tốt cho đứa trẻ, với cả ngồi xe máy cảm giác thoải mái hơn nhiều so với ngồi xe của hấn. Văn Phi đồng ý với cô, nếu thế hấn cũng không bắt cô đi oto với hấn nữa, nhưng ngược lại, hấn liền đòi đeo cô đi bằng xe máy.

Hôm đầu tiên thì không được, nhưng các hôm sau, cô đã chán ngấy việc sáng nào cũng thấy hấn lái nhái chuyện đi lại, tới cùng cô đành đồng ý để hấn đeo đến công ty, lần này thì cô cảm hấn được đòi hỏi gì thêm nữa. Nhưng Văn Phi lại nói, từ chỗ cô muốn đi ăn trưa sẽ rất bất tiện, hay là để hấn đưa cô đi ăn trưa luôn, cô bảo là đừng hòng, hấn liền đổi ý, đi mua đồ ăn về công ty cho cô, cái tính mặt dày của hấn cô thừa biết, nên dù cho xung quanh mọi người bán tán thì hấn vẫn coi như không nghe không thấy, đã đến công ty thì phải vào được tận cửa phòng để đưa đồ tới tay cô hấn mới chịu.

Văn Phi là người không thích nói nhiều, cái gì hấn muốn thì hấn sẽ trực tiếp làm, gần như là ép buộc người khác phải nghe theo, nhưng đối với cô đó giống như thuyết phục hơn. Cái lí của hấn là để tốt cho đứa trẻ trong bụng cô, mặc kệ cô có coi hấn là chồng hay không, đứa trẻ vẫn là con hấn, cô không thể cảm hấn được làm điều tốt cho con mình, mà miễn cưỡng xem xét thì thấy là, những điều hấn muốn làm cũng không có gì quá đáng. Tóm lại, Hồng Ngọc được tự do sống bên ngoài, nhưng mỗi bước đi đều có Văn Phi theo kèm, cô vẫn ghét hấn ra mặt, vẫn ngày đêm rủa cho hấn chết đi, trong khi hấn thì mong nhớ có từng giờ từng phút.

Đối với hấn thì việc gặp cô chốc lát thôi là không đủ, cả đứa con trong bụng cô nữa, những gì hấn có thể làm thực sự quá ít ỏi so với tình cảm mãnh liệt mà hấn dành cho mẹ con cô. Văn Phi đã nỗ lực rất nhiều để Hồng Ngọc có thể nhìn nhận hấn, không ít lần hấn bị sự ghẻ lạnh của cô làm cho nhụt trí, đêm đêm khi chỉ còn lại một mình trong căn hộ tình mạch, hấn đã muốn tìm đến người phụ nữ khác, biết bao người sẵn sàng đón nhận hấn ngoài kia, tiếc là hình bóng cô đã quá sâu đậm trong tim hấn, đến nỗi mà dù vô thức hấn cũng mặc định nghĩ tới mình cô. Văn Phi bày giờ chỉ có thể tự trách bản thân, vì sao trước kia lại không trân trọng Hồng Ngọc, hấn đã gây quá nhiều tổn thương cho cô, sợ rằng cả đời này cũng không bù đắp hết được. Thâm tâm hấn luôn mong sẽ có ngày được đón cô về nhà, cùng cô chăm sóc đứa trẻ, nhưng hấn hoàn toàn không biết được thời gian còn lại của mình quá ít, thậm chí là không đủ để biến điều ước kia thành hiện thực.

Đã qua một tháng kể từ ngày biết mình có thai, Hồng Ngọc cũng dần quen với sự xuất hiện của Văn Phi trong cuộc sống, để hấn đưa đi đón về, để hấn mua đồ ăn trưa và thỉnh thoảng ngồi lại nghe hấn nói chuyện, sau từng ấy thời gian thì cô vẫn một lòng xua đuổi hấn như trước. Cách đây hai hôm, Văn Phi có đưa Hồng Ngọc về nhà bố mẹ hấn, sau khi ông bà bên đó biết cô có thai, mẹ hấn vẫn hoài nghi, bà ta bóng gió chuyện đứa trẻ không rõ có phải con cháu nhà này hay không. Văn Phi chưa từng tức giận như vậy, hấn không nói lại một lời mà dắt cô ra khỏi nhà ngay lập tức, trên đường về hấn bảo với cô là sau này sẽ không ép cô qua nhà bên đó nữa, những lời mẹ hấn nói cô cũng đừng bận tâm. Hồng Ngọc chỉ hừ lạnh một tiếng, cô việc gì phải bận tâm đến bọn họ, chỉ cần do cô đẻ ra thì nó là con của cô, bố nó hay gia đình nhà bố nó đều không quan trọng.

Hôm nay trong lúc chờ Văn Phi đem đồ ăn trưa tới, Hồng Ngọc liền lướt web đọc tin tức một chút, đập vào mắt cô đầu tiên là dòng tit về một vụ tự sát: "cô gái trẻ nhảy lầu do trầm cảm!". Báo đưa tin về một cô gái tên là L.T.Hoa, vào buổi chiều tối cách đây hai ngày đã nhảy xuống từ tầng 31 của khu chung cư đang sống, kết quả chết rất thê thảm. Theo điều tra thì nạn nhân bị trầm cảm, một thời gian ngắn trước khi tự sát cô ta xuất hiện những hành vi bất thường như điên loạn, hoang tưởng, người chồng của nạn nhân còn tiết lộ rằng, cô ta như vậy từ sau khi bị sảy thai. Trong bài đăng không có ảnh nạn nhân, chỉ ảnh tòa chung cư cô ta ở, Hồng Ngọc nhìn rất quen mắt, nhưng nhất thời không nhớ ra được là đã thấy ở đâu.

Bên dưới còn một vài bài đăng liên quan, cô tò mò đọc thử, càng đọc lại càng thấy trùng khớp, đây chẳng phải là căn hộ của Lý Thị Hoa, người phụ nữ Văn Phi yêu trước kia. Bỗng nhiên cô nhớ ra một chuyện, vội mở lịch lên xem, quả nhiên tròn hai tháng, ngày cô ta chết cũng chính là ngày cô bỏ bùa vào nhà cô ta cách đây hai tháng. Vì mãi mê trả thù Văn Phi nên cô đã quên mất chuyện của Thị Hoa, không ngờ lại chính xác như vậy, cô ta thực sự đã chết!

Vô tình cô đọc được dưới comment của bài viết, có người nhìn thấy xác cô ta, đầu vỡ toác, tóc phủ đầy đất, tay chân trên người gãy rời ra, lúc cảnh sát tới thu dọn, toàn thân cô ta được nhắc lên kung lẳng không còn ra hình người nữa. Người khác cũng comment, lúc đó anh ta đang ngồi ở ghế đá, tự nhiên nghe choang một tiếng, có cái gì bắn vào chân nóng hổi, nhìn xuống mới thấy là một mảnh óc văng ra từ chỗ người vừa rơi xuống. Còn có một người chụp ảnh rồi đăng vào comment, bức ảnh từ trên cao chụp xuống, không nhìn ra hình dạng

cô ta thế nào, chỉ thấy một màu đỏ loang rộng, kèm bình luận, vừa nghe thấy tiếng hét rất lớn, nhìn xuống đã thấy người chết rồi. Một người khác chụp ảnh hiện trường sau khi dọn dẹp và đăng lên kèm bình luận, máu chảy lênh láng, người cô ta dính xuống đường, xung quanh có rất nhiều mảnh sứ vỡ, cảnh tượng vô cùng khủng khiếp.

Chiếc bình gốm đó, Hồng Ngọc nhìn mà có hòng ghen cứng, chính là chiếc bình mà cô đã gửi tới cho Thị Hoa! Có phải là tự sát hay không thì giờ biết, trầm cảm ư? Điện loạn ư? Ma do tâm sinh cả thôi, tự cô ta nghĩ ra kết cục cho bản thân, đó là báo ứng! Hồng Ngọc bắt gặp hình ảnh của Thị Hoa dưới comment, cô ta lúc sống thì luôn tỏ ra xinh đẹp, nhưng chết đi thì có khác gì một lùi già, càng nghĩ cô càng thấy hà hê, cô nghiêng răng cười gần không thành tiếng. Bỗng nhiên bụng Hồng Ngọc nhói lên, nụ cười vụt tắt, đau như có ai vừa thụi một cái vào mạng sườn vậy, cô nhúu mày ngà lưng ra ghế, có lẽ vừa rồi đã hơi quá khích, đặt tay lên bụng cô thầm nghĩ còn phải đợi bao lâu nữa mới đến lượt Văn Phi?

Vừa nhắc tào tháo thì tào tháo đến, Văn Phi đã tới cửa phòng làm việc để giao đồ ăn cho cô, Hồng Ngọc bẻ nguyên bộ mặt đắc ý ra gặp hân, khiến hân lấy làm lạ hỏi, hôm nay cô có chuyện gì mà vui vậy? Hồng Ngọc không đáp, cô tự hỏi hân đã biết tin Thị Hoa chết chưa, nếu biết hân sẽ cảm thấy thế nào, có buồn không? Cô ta và hân cách đây không lâu vẫn còn mặn nồng bên nhau, chỉ qua mấy tháng hai người đã cách nhau hai thế giới, cái chết của cô ta ít nhiều cũng liên quan đến hân, sẽ ra sao nếu hân biết người tiếp theo là mình? Lý Thị Hoa kia cũng đừng trách cô ra tay tàn độc, nếu không vì hai người bắt nạt thì việc gì cô phải bắt nạt, đòi có vay có trả hết mà.

Tối hôm đó, Hồng Ngọc ra ngoài mua ít đồ dùng, tiệm tạp hóa nằm trong con ngõ cách nhà cô một dãy phố, hôm nay gió mùa về, các nhà xung quanh đã sớm đóng cửa tắt đèn, đường xá khá vắng vẻ. Mua xong cô kéo cao áo lên ra về, đi một đoạn tự nhiên thấy hơi lạnh lạnh gáy, vừa đi cô vừa cho tay lên xoa xoa, mắt để ý thấy đèn đường phía trước chớp lên máy cái rồi tắt ngúm.

Choang!

Có tiếng vỡ rất lớn nổ ra gần sát sau lưng, cô giật bắn người, vội ngoái lại nhìn thì không thấy gì cả, mặt đường vẫn bằng phẳng. Hồng Ngọc đứng hồi lâu, hoài nghi mình có nghe nhầm không, hoặc là tiếng vỡ ở trong nhà vọng ra? Chợt nhận ra xung quanh im ắng quá, cô bỗng thấy hơi sợ, không nghĩ nhiều cô quay người đi tiếp, bước chân hối hả như chạy.

Lép nhép...

Dưới chân Hồng Ngọc cảm giác không phải là mặt đất khô ráo, giống như cô vừa bước vào một vùng lầy, có tiếng gót giày dính nước lép nhép, ở đây tối quá cô nhìn không rõ là mình dẫm lên cái gì. Nghĩ mà có rùng mình ớn lạnh, không dám chân chửi, cô tiếp tục chạy qua quãng đường không có đèn chiếu. Khi đó trong đầu Hồng Ngọc bỗng hiện ra bức ảnh lúc sáng, một vùng máu lênh láng, màu đỏ đặc quánh dưới gót giày, cô bước tới đâu máu loang đến đấy, không chỉ máu mà còn có tóc, da thịt, óc... lẫn lộn trong máu, dính đầy dưới chân cô.

Hồng Ngọc chạy tới chỗ có đèn sáng, gió thốc vào cổ khiến cô rất hòng, phải dừng lại ho mấy tiếng, tim phôi lúc này thì nhau đập dồn dập trong lồng ngực. Bất giác cô nhìn xuống gót giày mình, không có máu, còn chưa kịp thở phào thì phía sau lại nghe thấy tiếng động lạ, Hồng Ngọc nhìn không chớp mắt vào khoảng tối, bỗng cô thấy có thứ gì chuyển động.

Lép nhép...

Từ đầu vốn không phải tiếng bước chân của cô, bên kia có ai đó đang đến! Ngay lập tức Hồng Ngọc bỏ chạy, không cần biết là mình nhìn thấy cái gì, nếu đợi đến khi rõ ràng rồi mới chạy thì sẽ không kịp mất. Lúc đó trong đầu cô rất hỗn loạn, mọi suy nghĩ bị xáo trộn đến mức cô không thể tỉnh táo, tới con đường trước mắt còn trở lên xa lạ, cảm giác như cô đang chạy giữa những tòa chung cư, hai bên là hai dãy nhà tối đen cao vút, không biết đâu là đường về nhà nữa. Cùng với linh cảm phía sau có người bám riết lấy mình, cô chỉ biết tới chạy thục mạng, bất tỉnh linh có tiếng hét thất thanh rít lên bên tai, cô khiếp đảm ôm đầu, hai chân chao đảo.

Hự!

Hồng Ngọc vấp phải vật gì trên đường, khiến cô ngã đập người xuống đất, không ổn, bụng cô đau quá, vừa nhắc người dậy cô lập tức ôm bụng quằn quại. Vô tình ngay lúc đó cô thấy được thứ mình vừa vấp phải, đó giống như chân tay người, nhưng lại bị bị gập vào thành một hàng, bên cạnh còn có một cái đầu nghẹo xuống tận vai, Hồng Ngọc không dám nhìn tiếp, cô vùng dậy chạy, qua một ngã rẽ, bụng cô bắt đầu đau dữ dội hơn. Đau tới tỉnh cả người, Hồng Ngọc nhận ra phía trước là nhà mình, cô ôm bụng cố lết tới, toàn thân lạnh phát run lên, lồng ngực căng tức khó thở, trước mắt nhìn cái gì cũng nhòe nhòet, cô trượt dài trước cửa nhà, đập được hai cái vào cửa cô liền lịm đi không còn biết gì nữa.

Mười phút sau, Văn Phi liền có mặt tại bệnh viện phụ sản, hân lao vào khoa cấp cứu, thấy mẹ vợ đang thấp thòm ở cửa phòng bên kia, hân liền sấn tới hỏi, Hồng Ngọc bị làm sao vậy? Mẹ cô nước mắt vòng quanh, bà đáp bằng giọng ngắt quãng, vừa rồi cô có nói muốn mua ít đồ ở tiệm tạp hóa trong ngõ, tới lúc về thì không hiểu sao lại ngất ngoài cửa, bà đỡ cô dậy thì mới thấy có máu chảy ra, vừa kể tay bà vừa run lên, máu chảy ướt cả quần, sợ quá bà liền đem cô vào viện cấp cứu. Sao lại chảy máu? Hân hoảng loạn hỏi, chảy máu ở đâu, có phải cô ấy bị ngã không? Hay là có ai tấn công cô ấy, trời ơi, đầu hân như muốn nổ tung, mất nhiều máu như thế sợ là sẽ ảnh hưởng đến tính mạng, nghĩ mà hân như ngồi trên đồng lửa, vô đầu bút tai muốn điên người.

May sao bác sĩ vừa đi ra, Văn Phi nhào đến trước mặt ông ấy, hân hỏi dồn dập tình hình Hồng Ngọc bên trong thế nào, bác sĩ nói là ổn rồi, đã cầm được máu, sảy thai nên bị băng huyết một ít, hiện không còn nguy hiểm gì đến tính mạng nữa. Sảy thai? Văn Phi không tin vào tai mình, hân hỏi lại, đúng là cô đã sảy thai, do va đập hoặc ngã, để đảm bảo tính mạng cho cô ấy, các bác sĩ đã phải lấy đứa bé ra, thai nhi mới được bảy tuần tuổi. Trước khi rồi đi, bác sĩ còn nói bệnh nhân đã tỉnh, nhưng để tránh gây sốc cho cô ấy, người nhà phải hết sức bình tĩnh khi thông báo tin xấu, cố gắng an ủi để cô ấy vượt qua được nỗi đau này.

Mẹ Hồng Ngọc đã vào phòng ngay khi nghe tin con gái sảy thai, cô vừa tỉnh nên thần sắc còn nhột nhật, cảm giác đau vẫn âm ỉ trong người, lúc nhìn thấy mẹ, cô liền với lấy tay bà, hỏi:

- Mẹ, bụng con đau lắm, bác sĩ khám cho con báo gì ạ, đứa trẻ có sao không mẹ?

Mẹ ôm lấy cô, vuốt mái tóc rối bời, nhẹ nhàng vỗ về, bà nuốt nước mắt nói:

- Đứa trẻ không còn nữa rồi...

Không còn? Cô sờ lên bụng mình, bàng hoàng phủ nhận:

- Nó vẫn ở đây mà, con vẫn cảm thấy nó ở đây mà...

- Bác sĩ đã lấy nó ra rồi, đứa bé được bảy tuần, nó hết duyên với con rồi, để nó đi thôi con.

Hồng Ngọc nghe tới đó thì là đi, cô muốn gào lên, nhưng không còn hơi sức, chỉ có thể gục đầu vào lòng mẹ, khóc không ra nước mắt. Thà rằng ngay từ đầu cô không đón nhận nó, không hy vọng nó được ra đời, không mong ngóng từng ngày từng giờ để thấy nó lớn lên, thì hôm nay cô đã không đau lòng tới vậy. Tất cả những chuyện này xảy ra phải chăng là do cô bị nguyên rủa, nhưng vậy thì quá tàn độc rồi, đứa trẻ đó vô tội, nó thậm chí còn chưa thành hình, dù là trong con ác mộng khủng khiếp nhất, cô cũng không thể hình dung được là mình sẽ mất nó. Là ai? Ai đã cướp đứa trẻ đi, Hồng Ngọc tự hỏi, cô không nhớ nổi trước đó mình gặp phải chuyện gì, nhưng trong lòng lại mơ hồ sợ hãi.

Có lẽ do cú sốc quá lớn đã khiến cô bị tổn thương tâm lý, hoặc chuyện trước đó quá kinh hoàng đến nỗi cô không muốn nhớ lại, tới cùng Hồng Ngọc chỉ còn biết tự trách bản thân. Văn Phi đứng ngoài cửa nhìn cô khóc ngắt đi, so với cô thì hân còn hận bản thân hơn nữa, hân hận mình không bảo vệ được hai mẹ con cô, lúc cô cần hân nhất thì hân đang ở đâu, ngay bây giờ khi cô đang đau khổ như vậy, hân cũng chỉ có thể đứng nhìn, Văn Phi tự hỏi, phải chăng trước giờ hân chỉ làm cô khổ sở, tất cả những chuyện này chính là do hân! Có lẽ hân nên giải thoát cho cô, để cô trở về với cuộc sống tự do, nếu bằng cách đó có mới có thể sống một cách bình yên, thì hân chấp nhận.

Sau ngày hôm đó, Hồng Ngọc mất tinh thần trầm trọng, Văn Phi xin phép đón cô về nhà hắn, cô cũng không phản đối, miễn là được ở một mình, hiện tại cô không muốn tiếp xúc với ai cả. Đơn ly hôn hắn đã thảo sẵn, trước đó hắn muốn được chăm sóc cô cho tới khi ổn định, mặc lòng cô vẫn dửng dưng với hắn, Văn Phi trước sau vẫn không từ bỏ, giờ phút này điều hắn hy vọng nhất, chỉ đơn giản là được nhìn cô bình phục mỗi ngày. Cơ bản là Hồng Ngọc bị tâm bệnh, cô rơi vào u uất sau lần sảy thai đột ngột kia, trong đầu cô luôn ám ảnh một câu hỏi, đã có chuyện gì xảy ra đêm hôm ấy?

Mỗi lần cố nhớ lại, Hồng Ngọc luôn có cảm giác sợ hãi, nó giống như một con ác mộng dai dẳng giữa ban ngày, từ lúc đó cô bỗng trở lên nhạy cảm với mọi thứ xung quanh, chỉ cần là một tiếng chạm cốc cũng có thể khiến cô giật mình, hoặc đang nói chuyện mà ai đó nâng giọng lên cao một chút cũng đủ làm đầu cô nhức buốt. Vào ban đêm, Hồng Ngọc thường bị đánh thức bởi một chuỗi những âm thanh kì lạ, tiếng dép đi trên sàn ướt. Ban đầu cô không nghe ra, nhưng vì nó lặp đi lặp lại nhiều lần trong đêm, lép nhép, lép nhép, nghe mà có rừng mình ớn lạnh, khi thì nó âm vang như truyền tới từ một nơi sâu thẳm nào đó, khi thì nó tiến sát tới gần cô, từng bước, chậm dần.

Aaaaaa!

Cô vùng dậy, tiếng hét bật ra trong vô thức, ngay sau đó xung quanh chỉ còn lại một mảnh tĩnh lặng, cùng với bóng tối hun hút bao vây lấy cô. Hồng Ngọc sợ cả bóng tối. Cô cảm giác nó như một thứ chất lỏng tràn đầy căn phòng, bám cả lên người cô, lạnh lẽo vô cùng. Cô giãy giụa khỏi màn đêm, bóng tối từ khi nào đã len lỏi vào tâm trí, khiến cô điên cuồng tìm kiếm chút ánh sáng để xua đi nỗi ám ảnh đang dần nuốt chửng lấy mình. Cũng giống như trong đêm hôm đó, Hồng Ngọc chỉ có thể trốn chạy, lúc mà cô gần như đã bắt lực thì đột nhiên mọi thứ lại bùng sáng, bóng tối trước mắt lập tức biến mất, và Văn Phi hiện ra với vẻ lo lắng, hỏi:

- Em sao vậy? Có phải vừa gặp ác mộng không?

Hắn sẽ lau đi những giọt mồ hôi trên trán cô, ân cần vỗ về giúp cô quên đi sợ hãi, sau vài giây định thần, Hồng Ngọc lập tức gạt hẳn ra, dù thế nào thì cô cũng không thể chấp nhận hắn. Về sau cô không tắt đèn khi đi ngủ nữa, Hồng Ngọc nghĩ rằng chính bóng tối là tác nhân khiến cho mình bị ảo giác, chỉ cần mọi thứ sáng sủa thì cô tin là mình sẽ không phải sợ gì cả. Nhưng như đã nói, bóng tối đã sớm tràn vào tâm trí cô, không thể dùng ánh sáng từ bên ngoài để tác động vào nó, cái cách mà cô đang làm chỉ càng khiến cho nó ăn sâu bám rễ vào tâm trí mình. Và thực tế là trong đầu cô dần hiện ra những hình ảnh kì dị, không phải hữu thanh vô thực như trước nữa.

Văn Phi nhiều lần nghe cô ú ớ nói mê, hắn thấy cô vui mình sâu trong chăn, vừa đông vào người liền choàng tỉnh, mồ hôi ướt đầm, ánh mắt hoảng hốt, trông rất xót xa. Nhưng khi hắn hỏi thì cô thường không trả lời, hoặc gạt đi rồi quay mặt sang hướng khác, có thể nhận ra tay cô siết lấy mép chăn đang run lên, hắn biết cô đang gồng mình chịu đựng, song lại không biết cô chịu đựng cái gì. Cứ hết đêm này qua đêm khác, hắn âm thầm ngồi cạnh giường từ lúc Hồng Ngọc thiếp đi, nghe tiếng thở nặng nề mà cô phát ra, thấy cô co người lại, lúc đó hắn chỉ có thể nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, áp tay cô vào lồng ngực mình, hy vọng cô sẽ nghe được tiếng lòng của hắn.

"Có anh ở đây rồi, em đừng sợ."

Thẳng tới sáng, một ngày Hồng Ngọc tỉnh dậy thấy Văn Phi gục đầu bên cạnh giường, tay hắn vẫn nắm lấy tay cô, vội vã rút tay về, cô xua đuổi hắn ra khỏi phòng. Đó là đêm đầu tiên cô được ngủ yên giấc. Cảm giác trong người cũng đỡ mỏi mệt hơn, Hồng Ngọc ra khỏi phòng, bên ngoài thật âm áp, đã bao lâu rồi cô không được thoải mái như vậy, giống như hết thấy mọi phiền đều đã được tháo bỏ trong tâm hồn. Nhưng chớp mắt màn đêm lại buông xuống, Hồng Ngọc tiếp tục loay hoay tìm cách thoát khỏi con ác mộng của bản thân, cô vật lộn với chính suy nghĩ của mình, vừa muốn nhớ lại chuyện khủng khiếp kia, vừa muốn quên đi tất cả. Nhưng giữa dòng xoáy mịt mịt đó, Hồng Ngọc bỗng được cứu vớt, cô không chỉ có một mình, luôn luôn xuất hiện một bàn tay kéo cô lên từ vực sâu tối tăm.

Một bàn tay ấm áp như ánh nắng ban ngày, nhưng Hồng Ngọc lưỡng lự, còn điều gì ngăn cản cô, không cho cô nắm lấy bàn tay ấy? Để rồi khi tỉnh giấc, bàn tay ấy đã rời xa cô, chỉ còn hơi ấm vẫn vương lại nơi này, khiến cho cô không khỏi tiếc nuối. Dần dần, Hồng Ngọc không còn sợ bóng tối, cô biết mình không cô đơn, nếu càng trốn chạy thì tâm hồn cô sẽ càng yếu đuối, cô sẽ vĩnh viễn không thể thoát khỏi nỗi ám ảnh trong lòng này, phải đối mặt với nó! Cũng chính là đối mặt với tình cảm của mình, trực giác nói cho cô biết bàn tay kia sẽ có lúc rời xa cô mãi mãi, vậy tại sao cô còn chần chừ?

Mấy ngày nay Văn Phi thấy tình hình sức khỏe của Hồng Ngọc đã tốt lên rất nhiều, cô không còn mê sảng mỗi đêm, tinh thần cũng hồi phục được quá nửa, cứ như vậy thì chỉ mai kia là cô sẽ trở lại bình thường. Hắn đã hứa với lòng mình là sẽ không gây cho cô bất kỳ tổn thương nào nữa, đêm nay hắn đã đọc lá đơn ly hôn không biết bao nhiêu lần, trước khi đem nó đặt vào phòng cô. Văn Phi ngắm cô thêm thiếp trên giường, về mặt nhẹ nhàng, có vẻ như cô đã không còn sợ hãi, hắn nắm lấy bàn tay cô, đặt lên đó một nụ hôn, có lẽ đây là lần cuối hắn được nhìn thấy cô dịu dàng như vậy, khuôn mặt này vĩnh viễn về sau hắn sẽ không quên.

Bỗng tay Hồng Ngọc cử động, bàn tay siết chặt lấy tay Văn Phi. Cô mở mắt, trong bóng tối có thể thấy được hai hàng lệ lấp lánh trên má cô. Hắn vội buông tay cô ra, còn rất nhiều lời muốn nói nhưng nghĩ rằng cô sẽ chán ghét mà đuổi hắn đi, Văn Phi đành im lặng quay lưng rồi khỏi phòng. Nhưng chưa kịp bước thì hắn liền khựng lại, Hồng Ngọc vừa kéo tay hắn, giây tiếp theo hắn quay lại nhìn cô, chỉ thấy ánh mắt tha thiết đang hướng về hắn, trong đôi mắt chưa từng có ai nhìn hắn mãnh liệt như vậy. Ngay lập tức Văn Phi liền ôm lấy cô.

Hắn tưởng như tìm mình vỡ ra rồi, muốn thờ mà không thờ nổi, lúc mà hắn nhận ra Hồng Ngọc đang ở trong vòng tay mình, hắn còn tưởng đây là một giấc mơ. Nhưng hơi ấm này, tiếng thỏn thục này, nhịp tim này, tất cả đều là thật, cô ấy bằng xương bằng thịt tự nguyện lao vào lòng hắn, cuối cùng thì hắn cũng đợi được đến ngày này. Hai người hoàn toàn yên lặng, không ai nói với ai câu gì, cứ nhẹ nhàng bình yên như mây trời, cảm xúc không cần phải dẫn lối, trực tiếp lắng nghe tiếng lòng của đối phương, muốn ngàn lời cũng không thể giải bày nổi. Cho tới khi Hồng Ngọc ngủ quên trong vòng tay của Văn Phi, hắn liền nhận ra đã quá nửa đêm, có thể sáng mai tỉnh dậy cô ấy sẽ rời bỏ hắn, nhưng cứ biết đêm nay hắn có cô, hoàn toàn trọn vẹn.

Sáng hôm sau Văn Phi dậy khi không thấy Hồng Ngọc đâu, hắn lập tức tỉnh ngủ, vội mở cửa đi tìm cô. May sao thấy cô đang nấu nướng trong bếp, hắn liền thờ phào một tiếng. Hồng Ngọc quay lại nhìn hắn, cô lộ đi rồi tiếp tục đảo đảo đồ ăn trong chảo. Văn Phi nhớ ra một chuyện, hắn quay lại phòng cô, vẫn thấy tờ đơn ly hôn đặt ở đầu giường, cô đã đọc những gì hắn viết trong này chưa? Tại sao còn không kí? Bỗng bên ngoài có tiếng nói:

- Anh mau ra ăn sáng đi, xong còn đưa tôi đến công ty, hôm nay tôi muốn đi làm.

Hắn lập tức gấp lá đơn lại rồi đem giấu xuống khe giường, trong lòng mừng quýnh, cô chịu nói chuyện với hắn, thế là hắn không sợ mất vợ nữa rồi. Thực ra Hồng Ngọc đã đọc lá đơn ly hôn, lúc đó cô không ký, nhưng không phải vì thế mà cô thay đổi thái độ với hắn, ngoài mặt Hồng Ngọc vẫn dửng dưng và lạnh lùng như cũ, chỉ những lúc cần thiết thì cô mới nói một hai câu. Hồng Ngọc biết rằng mình đang do dự, cô bắt đầu không thể kiểm soát được tình cảm của mình, dù lý trí thì vẫn giữ được bảy phần kiên định, nhưng con tim đã sớm nghiêng về phía hắn.

Sau chuyện này, Hồng Ngọc đã coi mờ với Văn Phi hơn, hắn tất nhiên sẽ được đà tiến tới, một người thông thạo tình trường như hắn biết khi cả đã bị như thì phải làm gì để nó đón mời. Không dón dập, hắn đã đọc được vị của cô, một người thích sự dịu dàng và từ tốn, dù cô có cứng rắn không chấp nhận hắn thì bằng sự kiên nhẫn và khéo léo của mình, hắn đã có thể từng bước đến gần cô hơn. Đặc biệt là khi đêm xuống, hắn được phép qua phòng cô, hai người nằm cạnh nhau, hắn làm theo những gì cô chỉ đạo, cứ nắm tay cả đêm ngủ tới sáng. Có hôm hắn nghiêng người hướng về phía cô, mạnh dạn cầm tay cô đặt lên ngực trái của mình, cười nói:

- Em biết anh từng ước gì không?

Thường thì cô sẽ lờ hắn đi, nhưng lần này lại khác, cô nhìn hắn chờ đợi, Văn Phi giữ nguyên nụ cười ấy, hắn nói tiếp:

- Anh ước em nghe được tiếng lòng anh.

Cô bỗng thấy ngại ngùng, cảm giác má mình nóng lên, vội gạt tay ra, cô quay người cuộn chăn lại thành một cái kén. Văn Phi hạnh phúc ôm lấy cái cuộn chăn ấy, hắn hôn lên tóc cô, thì thầm:

- Có anh ở đây rồi, em đừng sợ.

Chính lời nói đó đã khiến bảy phần lý trí trong cô rạn vỡ, giờ đây khi ở bên hân cô cảm thấy bình yên hơn bao giờ hết, tưởng chừng như sóng gió đã qua đi, Hồng Ngọc nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ không chút lo âu. Bỗng chân cô lạnh toát. Cảm giác như có thứ gì đang bò lên người mình, hơi lạnh lan dần từ chân tới bụng. Hồng Ngọc toàn thân cứng đờ, cô muốn sờ thử nhưng lại không thể động dù chỉ một ngón tay, cô vẽ cái kén bằng chân mà cô cuộn lại đang siết lấy người cô, khó thở quá! Hồng Ngọc liếc mắt nhìn thứ đang bám dưới chân mình, cô lập tức chết lặng, một cái đầu vỡ toác đang nhô nhô bò đến, từ bụng, hay bàn tay lạnh như đá bám lấy tay cô, rất nhanh cô liền thấy thứ đó ngẩng mặt lên.

Lý Thị Hoa!

Hồng Ngọc thào gào lên. Mặt cô ta bệ bết máu và dịch nhầy chảy ra từ mắt, mũi, miệng, cả khuôn mặt gần như biến dạng, vỡ nát ra thành một mảng. Thị Hoa khó nhọc trườn lên người cô, mỗi lần cô ta chạm vào là một lần cô rùng mình, muốn hét nhưng không thành tiếng, chỉ có thể há miệng thở, hơi lạnh thấm qua da thịt vào tận xương tủy cô, đây là thật sao? Một tay Thị Hoa vói lên cổ Hồng Ngọc, kéo theo đó là khuôn mặt nát bấy tiến tới đối diện với mặt cô, hai tròng mắt đỏ quạch những máu trùng trùng nhìn cô, hơi lạnh phả ra tanh nồng, miệng cô ta mấp máy, giọng nói thều thào:

- ... Chồng... trà chồng... chồng tao... trà chồng cho.... Tao..... – Tay cô ta siết lại, cổ họng Hồng Ngọc lập tức nghẹn cứng, không thở được! – trà chồng cho tao...

- Anh ấy... là chồng của tao!

Cô vùng dậy, căng lồng ngực hít lấy hít để, bất giác cô cho tay lên sờ cổ, sau đó nhìn quanh một lượt, không có, người phụ nữ kia không thấy đâu nữa! Thì ra chỉ là một cơn ác mộng, bên ngoài trời đã tang täng sáng, Văn Phi vẫn đang say giấc bên cạnh, cô yên lặng nhìn hân, chợt nhận ra từng đường nét trên khuôn mặt hân đã in đậm trong tâm trí mình từ bao giờ. "Có phải dùng cả đời để bù đắp cho em, anh cũng chấp nhận", lời của hân vang lên bên tai khiến tim cô nhói đau, có phải cô đã sai rồi không?

- Cô sai rồi.

Chiều hôm sau, khi đang đứng đợi Văn Phi đến đón từ công ty về, Hồng Ngọc bỗng gặp Cô Đồng Linh. Bà ta đột ngột xuất hiện khiến cô chợt dạ, không đợi cô phản ứng, bà ta lại nói:

- Hôm nay là tròn 100 ngày cô bỏ bùa, tôi đến để thông báo với cô, hôm nay hân sẽ phải chết – thấy mặt Hồng Ngọc biến sắc, Cô Đồng Linh thờ dài, tiếp – cô không vui sao? Hân đã phải trả giá cho những gì hân gây ra với cô, chẳng phải cô rất muốn thấy kết cục của hân, nhớ lại xem, mục đích của cô là gì?

Hồng Ngọc nuốt một ngụm nước miếng, đúng vậy, hân đã hại cha cô, đã khiến cho cuộc đời cô trở lên thê thảm, hân là tên khốn, hân đáng phải chết. Nhưng Văn Phi yêu cô, Hồng Ngọc biết rằng tình yêu của hân vốn không tự nhiên sinh ra, song thực tế là hân đã yêu cô, tình cảm đó chân thật, hân sẵn sàng chết vì cô thì cũng sẵn sàng dùng cả đời hân để bù đắp cho cô, cô chính là bị dao động bởi suy nghĩ đó. Trên đời này không dễ gì để tìm được một tấm chân tình như vậy, yêu tới không màng sống chết, cô tin rằng không còn ai khác ngoài hân. Hồng Ngọc nghĩ hồi lâu, cô nói:

- Tôi sẽ nghĩ cách khác để hân phải trả giá cho những chuyện đã qua, nhưng không phải là giết hân.

- Không được – Cô Đồng Linh đổi giọng, lạnh lùng nói – bùa một khi đã gieo thì phải theo đến cùng, tôi đã nói gì trước đây, tôi nói là cô không được dao động, tâm cô phải quyết tuyệt! Nghe tôi, hân không đáng để cô thương hại, chỉ cần cô bỏ được hân thì cuộc đời cô về sau sẽ vô cùng viên mãn. Hãy gọi điện cho hân đến đón cô như thường lệ, giờ từ của hân sắp đến rồi, tôi không tiện ở lại, xong việc nhớ đến trả tiền cho tôi.

Dứt lời Cô Đồng Linh liền bỏ đi, bà ta băng qua đường rồi mất hút sau một chiếc xe tải, Hồng Ngọc thất thần nhìn theo. Phải rồi, cô và hân đâu thể sống với nhau, mối thù giết cha sẽ đeo đẳng cô cả đời, có thể là bây giờ cô đang sa vào lưới tình của hân nên sẽ không cảm thấy nặng nề gì, nhưng nhiều năm sau, khi vô tình nhớ lại, cô sẽ hối hận vì hôm nay không giết hân. Hồng Ngọc vô thức bấm số gọi cho Văn Phi, cô phải giải quyết dứt điểm chuyện này, không cần cả đời của hân, cô vẫn sẽ sống tốt. Đầu dây bên kia rất nhanh liền bắt máy, giọng Văn Phi vọng ra:

- Em tan làm rồi à? Anh đến đón em bây giờ đây.

- Không cần đâu. Anh qua siêu thị mua hộ em con cá, nhanh đi, em bắt taxi về cũng được – Hồng Ngọc cố ra vẻ tự nhiên đáp.

- Em sao vậy? Có... - Văn Phi dường như nhận ra điều khác lạ, hân toan hỏi thì Hồng Ngọc ngắt lời.

- Không sao, hôm nay em có chuyện vui, muốn nấu một bữa thật ngon – cô nghẹn giọng nói, nước mắt đã rơi đầy mặt – thôi taxi đến rồi, em lên xe đây.

Hồng Ngọc tắt máy, cô nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, từ giờ sẽ không gặp lại, vĩnh viễn không bao giờ thấy nhau nữa. Cô nghĩ rồi, phải về nhà mẹ dọn đồ, sau đó xin nghỉ việc, rồi đặt vé máy bay vào Nam, cô sẽ rời khỏi đây, hân vì thế cũng không phải chết. Có thể sẽ rất lâu sau cô mới quên được hình bóng hân, thậm chí cả đời này cũng không tìm được ai thay thế, nhưng đây là cách duy nhất mà cô nghĩ ra lúc này, miễn là hân sống...

Kétttt!

Rầm!

- Cô sai rồi. Không ai thay đổi được số phận đâu, người phải chết đáng nhẽ ra là hân, nhưng cô dám đi can hoán số, vì vậy cô phải thế mạng cho hân.

Cô Đồng Linh đứng bên đường cầm đầu thuốc, nhìn đám đông đang xúm vào một vụ tai nạn vừa xảy ra, có chiếc xe tải mất phanh tông trúng vào một người đang sang đường, kết quả là khiến người tử vong tại chỗ. Phụ nữ thật kỳ lạ, họ có thể không từ thủ đoạn để đạt được mục đích, nhưng lại không thể điều khiển được chính mình. Hồng Ngọc ba lần lập mưu bỏ bùa đều thành công. Cô Đồng Linh đã nghĩ rằng với một người thông minh và lý trí như vậy, hân là sẽ không khiến bà ta thất vọng. Thực ra bùa yêu chưa phải là loại bùa có ma lực khủng khiếp nhất, nhưng nó lại dễ khiến con người ta sa ngã nhất, Hồng Ngọc chỉ còn thiếu một chút nữa là đã vượt qua được cảm dỗ của nó. Không phải tự nhiên cuộc sống của cô trở lên sống gió như vậy, tất cả đều là thách thức mà "nó" đặt ra để thử người dùng.

Nên nhớ bùa là một loại công cụ, nhưng nó là công cụ sống, một khi đã bước vào thế giới của nó thì phải tuân thủ luật mà nó đề ra, nếu không sẽ người dùng sẽ bị đào thải. Người chơi bùa không cần phải có tu vi hay căn cơ, nhưng nhất định phải có kiên tâm, tức là luôn luôn giữ vững lập trường, không được dao động, nếu không sẽ thành họa diệt thân. Đa số những người tìm đến xin bùa chỗ Cô Đồng Linh đều không ai chịu được luật của "nó", không thể làm chủ thì sẽ thành con mồi, đó là một cách đường quý rất tinh vi.

Hồng Ngọc cũng giống như một con chim, được bà ta dùng bùa dụ vào chướng, tưởng là con chim này có thể hóa thành phượng hoàng, nhưng cuối cùng cũng chỉ là bữa tối cho con mèo đen. Nó đã đánh dấu vào chân cô thì dù có chết ở đâu cô cũng sẽ phải về tòa chung cư kia, vĩnh viễn không thể rời khỏi đó nữa bước. Hồi những ai có ý định chơi bùa ngải, hãy nghĩ thật kỹ trước khi xuống tay, vì thế giới ma quái này sâu không có đáy, bước chân vào thì không thấy cửa ra đâu.

Lại nói tới Văn Phi, vì tác dụng của bùa yêu, hân cả đời chỉ có thể yêu một mình Hồng Ngọc, cô chết hân hóa điên, ngày đêm tìm kiếm hình bóng cô khắp nơi, sống trong ảo vọng về cô nốt quãng đời còn lại. Gia đình Văn Phi đưa hân đi chạy chữa đủ kiểu, mời cả thầy cúng tới giải, nhưng kết quả hân vẫn không tỉnh, mẹ hân thậm chí còn ép hân lấy vợ khác, nhưng đêm tân hôn cô ta bị hân dùng dao dọa suýt chết, gia đình lâm vào hoàn cảnh tuyệt tự tuyệt tôn, đời sau không có ai hương hỏa. Người bắt đầu chuỗi sai lầm này không ai khác chính là

Hồng Ngọc, nếu cô không đem cuộc đời mình ra đánh cược, không nhận lời lấy Văn Phi, thì sẽ không có kết cục như ngày hôm nay. Làm người đừng vì bất cứ chuyện gì mà buông xuôi số mệnh của mình, người không vì mình trời chu đất diệt, âu cũng là cái nghiệp mà từng người phải gánh, quả báo thường đến bất ngờ, đâu ai biết trước được kết cục mình sẽ ra sao.

Trên đời, yếu đuối nhất là lòng dạ đàn bà

Nhưng, hiểm độc nhất cũng là lòng dạ đàn bà

Tới cùng, lại vẫn chết vì một chữ YÊU.

_____BÙA YÊU – HOÀN_____

Bạn đang đọc truyện *Bùa Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.